

Bách Bìch Diệp

NAM
NGUYỆT
TÍCH

•
Editor : Thị Mộc

trumtruyen.org

BẠCH BÍCH VI HÀ

Tác giả: Nam Nguyệt Tích

Dịch giả/Editor: Thị Mộc

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, tình yêu sự đ ồ, lâu ngày sinh tình, hoàng
văn (H văn), HE

Tổng chương: 95

dtv-ebook.com

Chương 1: Xuất Hiện

Mùa mưa, mưa phùn mù mịt, sắc xuân đượm vườn.
Tống Tích ngồi dưới mái hiên, hai tay ôm lấy đầu gối của mình.

Nàng chán chường nhìn mưa rơi tí tách trên cành lựu mảnh mai, giọt mưa làm cong những khóm hoa son sắc, sau đó không quỹ đạo rơi xuống đất. Một bóng người ăn mặc thanh tú xuất hiện.

Dáng vẻ của chàng tinh khiết như ngọc, chậm rãi bước ra khỏi màn mưa bụi.

“Tiên... sinh...” Đáy mắt của Tống Tích lộ ra sự hoảng sợ.

Nàng vội đứng dậy, núp đằng sau cây cột mà lén lút nhìn ra.

Ngón tay hằn rõ những khớp xương của chàng kẹp lấy vành nón tre, sau đó cởi chiếc nón đã ướt mưa xuống.

Trên đầu của chàng là một búi tóc được cố định bằng trâm ngọc phỉ thúy, mái tóc đen dài bên má tùy ý phiêu đảng theo gió mưa.

“Bùi tiên sinh, sao ngài lại tới đây?” Dưới mái hiên, Tống Kiều vội buông dây cỏ đang bện rồi chà xát hai tay, đi ra đón chàng.

Bùi Tu Vân đi tới, sau đó lấy từ trong áo choàng ra một tập giấy Tuyên Thành trắng bóc.

Ngón tay của Tống Tích gãi gãi lên cây cột.

Nàng vừa bất an, vừa thấp thỏm nhìn chăm chăm theo Bùi Tu Vân.

Bàn tay của chàng sạch sẽ mà trắng nõn, móng tay màu hồng nhạt được cắt tỉa gọn gàng.

Tập giấy Tuyên Thành trong tay chàng bị gió thổi lật phất, lộ ra một góc chữ viết đẹp đẽ.

Tống Kiêu xấu hổ gãi đầu, “Là Tích Nhi nhà ta lại nghịch ngợm sao?”

Chàng khẽ lắc đầu, “Vì mấy hôm trước, cơ thể của ta mắc bệnh nhẹ, đã tạm hoãn dạy học.

Hôm nay chấm xong bài của nàng nên ta thuận đường đưa tới thôi.”

“Nào có? Tiên sinh mắc bệnh thì cứ để Tích Nhi tới học đường [1] lấy là được, đỡ phiền tiên sinh phải đi một chuyến.” Tống Kiêu kính cẩn nhận lấy tập giấy Tuyên Thành.

Sau đó, ông quay đầu, cao giọng hô một tiếng, “Tích Nhi, còn không ra chào hỏi tiên sinh!”

Nghe vậy, cả người Tống Tích cứng đờ.

Nàng đi ra từ sau cây cột, dáng vẻ cực kỳ không tình nguyện.

“Tiên sinh...” Tống Tích ngập ngừng nói.

“Gần đây cơ thể của con khoẻ không?” Đờng tử đen láy của Bùi Tu Văn gọn sóng rõ ràng.

“Khỏe... khỏe ạ.” Tống Tích vội đáp, sắc mặt ngại ngùng.

Mấy ngày trước, nàng nhất thời quá thích bài thơ cổ 《Ng ỡ xem Ngu Lang Chúc Nữ》 [2] nên đã chạy lên đỉnh núi để ngắm bầu trời cả một đêm.

Không ngờ trời đêm mênh mông đen thui như mực, đã không trăng còn chẳng có sao, hại nàng hôm sau đã ngủ gật trong lớp.

Mà Bùi tiên sinh, không những không thêm gọi nàng dậy mà chàng còn cố tình đề thấp giọng trong lúc giảng Tứ thư ngũ kinh [3] cho cả lớp.

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, Tống Tích chỉ hận không thể tát vào mặt mình.

“Con bé này khoẻ như trâu ấy mà, có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Tống Kiêu cao giọng nói.

“Cha!” Tống Tích lập tức quay phắt đầu lại.

Nàng cắn chặt môi, sắc mặt không vui nhìn Tống Kiêu.

“Tiên sinh, ngài xem, nói nó trâu bò nó còn không thích nghe!” Tống Kiêu cười.

“Khoẻ mạnh là chuyện tốt,” Bùi Tu Vân chột cuộn chặt tay lại và che lên đôi môi tái nhợt, ho khan vài tiếng, “Khụ khụ!”

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Tống Kiêu lo lắng hỏi.

“Không sao, bệnh cũ thôi.” Chàng xua tay, ống tay áo trông rỗng hoà vào màn mưa mờ ảo.

“Sức khoẻ của ngài chưa bình phục hẳn còn phải mang bài tập cho Tích Nhi nhà ta một chuyến, hay là ngài ở lại dùng bữa với nhà ta được không?”

Bàn tay thô ráp của Tống Kiêu túm chặt ống tay áo của chàng.

Bùi Tu Vân nhú mày, hơi rút tay về một chút nhưng không cử động mạnh.

“Tiên sinh, ngài đừng khách sáo như vậy.

Đối với nhà ta càng không cần phải khách sáo.” Tống Kiêu lôi kéo Bùi Tu Vân vào nhà.

Sắc mặt của chàng rất bất đắc dĩ, nhưng vì tay áo của mình vẫn còn trong tay người ta nên chàng cũng hết cách, đành phải nhận lời.

“Tích Nhi, con chăm sóc tiên sinh đây.” Tống Kiêu nói xong thì quay người đi vào bếp.

Tống Tích đi tới bên cạnh Bùi Tu Vân.

Dáng người của thiếu niên cao gầy, nàng chỉ đứng tới cầm chàng.

Nàng giơ tay đặt lên dây cột áo choàng của Bùi Tu Vân, sau đó nghiêm túc cúi xuống.

Hơi thở của chàng thực nhẹ, phảng phất mùi hương của hoa Phong Lan, ấm áp phủ lên mu bàn tay của nàng.

“Tại sao lần trước lại ngủ gật trong lớp?” Giọng nói của chàng từ trên cao vọng xuống.

Động tác trên tay Tống Tích khựng lại, “Thật ra... con đã lên núi ngắm sao một đêm.

Người xưa toàn là lừa đảo, làm gì có sao Ngưu Lang Chức Nữ chứ?”

Khoé miệng của Bùi Tu Vân hơi cong lên, “Người xưa không nói sai, là do đêm con lên núi gặp trời đầy mây thôi.”

“Èo...” Lòng mày của Tống Tích hơi cau lại, “Chẳng lẽ con phải lên núi ngắm thêm đêm nữa?”

Khuôn mặt nhỏ xíu của nàng nhăn thành quả mơ khô, sắc mặt vô cùng r ầu r ỉ.

“L ần sau vi sư dẫn con đi.” Thiếu niên cởi áo choàng dày nặng trên người xuống, lộ ra thân hình cao g ầy.

“Không c ần, con không lên núi nữa, con nghe người giảng là đủ lắm r ồi.” Sau khi nhỏ giọng lèm bèm xong, bấy giờ Tống Tích mới nhận ra nói như vậy là không tôn trọng chàng.

Nàng vội che miệng, may là Bùi Tu Vân không để ý lắm.

Chàng chỉ vén vạt áo qua r ồi ng ồi xuống chiếc ghế tre hơi ẩm.

Bên ngoài, mưa phùn t ầm t ất.

Trời đất phân giữa t ầng sương mù dày đặc, những ngọn núi đằng xa vẽ nên hình cung mờ nhạt nơi chân trời thủy mặc.

Bùi Tu Vân ng ồi rất thẳng lưng, tay chàng đặt trên đầu gối, mặt hướng ra khung cảnh bên ngoài.

Tống Tích ng ồi đối diện chàng, hai chân đung đưa trong không trung, tay thì nghịch vạt áo của mình.

Nàng lén ng ẩng đầu, trộm ngắm Bùi Tu Vân mấy l ần.

Mà chàng lại bất động hệt như một khối thạch điêu khắc.

“Tiên sinh, người không chán ạ?” Tống Tích bĩu môi.

Bùi Tu Vân thu lại ánh mắt, khẽ lắc đầu.

“Nhưng con thì chán muốn chết.” Tống Tích nhảy xuống ghế dựa, chạy hai bước lớn tới cạnh Bùi Tu Vân.

“Sao thế?” Chàng hơi ngửa mình ra sau nhưng vẫn không tránh được nanh vuốt nhỏ của Tống Tích.

“Tiên sinh, con thấy sen trong hồ Đông đã nở r ồi.

Người cho con đi hái sen đi mà.” Nàng túm cổ tay của Bùi Tu Vân r ồi kéo ra ngoài.

Bùi Tu Vân lão đảo một cái mới đứng vững được.

“Đừng kéo.” Chàng nghiêm mặt nói.

Tống Tích r ầu r ỉ rút tay về

Nàng bước ra cửa, cần lấy một cây dù giấy treo dưới hiên rồi căng ra trong màn mưa.

“Tiên sinh, người tới đây nhanh lên!” Nàng lại muốn túm cổ tay của Bùi Tu Vân, may là chàng nhanh tay lẹ mắt, vội giấu tay mình dưới lớp áo dày rộng, không để nàng túm được.

Thế là Tống Tích dứt khoát đi bên cạnh chàng, hai tay giơ cao cây dù. Cây dù của Tống Tích đung đưa theo gió, thoạt nhìn cứ như nó có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào.

“Tiên sinh, người cao quá!” Mặc dù Tống Tích đã giơ cây dù cao hết mức, nhưng cây trâm ngọc phỉ thúy của chàng vẫn đung phải cán dù, vang lên tiếng động thanh thúy.

“Ừm.” Bùi Tu Vân nâng tay cần dù, Tống Tích cũng buông tay ra.

Giữa mưa và gió, cây dù trong tay chàng vững chãi cực kỳ.

Bóng người cao gầy đi vào màn mưa, lại thấy người đằng sau vẫn chưa đuổi kịp, chàng liền dừng bước, quay người vẫy tay với nàng.

“Tới đây ạ.” Tống Tích vén váy lên rồi nhảy qua vũng nước, khiến vài giọt nước hắt lên vạt áo khô ráo của chàng.

Tống Tích ôm lấy cánh tay của Bùi Tu Vân, cười nói: “Con biết tiên sinh tốt với con nhất mà.”

“Tốt chỗ nào?” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói rất lạnh lùng, dường như còn mang theo một chút tức giận.

“Ài, thì từ sau khi con ngủ gật ở lớp đó, con sợ bị người phạt muốn chết.

Nhưng người không phạt con, khiến con tưởng rằng đây là giây phút bình an ngắn ngủi trước cơn bão tố nữa đó! Không ngờ... tiên sinh không những không phạt con thật mà còn đích thân đưa bài tập cho con, che dù giúp con nữa chứ.” Tống Tích hoàn toàn không nhận ra thái độ của chàng thay đổi nên líu ríu không ngừng.

“Con nói không sai.”

“Dạ?” Nụ cười trên mặt Tống Tích cứng lại.

“Thấy con cợt nhả như vậy, không hề có chút gì hối lỗi, ta vốn không muốn phạt nhưng vẫn cần phạt con một chút!” Bùi Tu Vân nghiêng đầu liếc nàng một cái, chỉ thấy sắc mặt của nàng tái mét, sắp khóc tới nơi.

“Con xin lỗi mà...” Tống Tích lí nhí.

“Đã làm sai thì đừng có ba hoa chích choè.

Hơn nữa, vì sự không hề đối xử tốt với con.” Dừng lại một chút, Bùi Tu Vân nói tiếp: “Trước đây không phạt con là vì không muốn phí thời gian, che dù giúp con là vì để con che sẽ làm ướt ống tay áo của ta.”

Tống Tích nghe mà chẳng hiểu.

Rõ ràng tiên sinh đối xử với nàng rất tốt, tại sao một hai phải nói là không tốt nhỉ?

“Con nhớ kỹ, ta không hề đối xử tốt với con.” Bùi Tu Vân lại nghiêm nghị nói một lần nữa.

“Dạ.” Tống Tích thuận miệng đáp.

Dù sao, thứ nàng rành nhất chính là nghe tai này lọt tai kia.

Chương 2: Hái Sen

Hồ Đông nằm ở phía Đông của thôn Vân Kiến.

Sương khói như mây lượn quanh bờ liễu, gợn sóng giữa khoảng trời xanh biếc [1], nhẹ lay như nổi lên mặt nước với bầu trời.

Lá sen khẽ khàng nổi trên mặt hồ, giữa lá sen là những đoá sen màu hồng nhạt.

“Đây là thuyền của nhà con.” Tống Tích khom lưng đẩy vài chiếc lá màu xanh lục, sau đó vén tấm màn che trên đầu rồi nhảy lên đó.

Chiếc thuyền nhỏ lắc lư, nàng giang rộng hai tay, chậm rãi giữ thăng bằng.

“Tiên sinh, người xuống đi, con đỡ người.” Tống Tích vươn tay.

Đôi mắt đen láy của Bùi Tu Vân nhẹ liếc qua lòng bàn tay của Tống Tích, sau đó, chàng chậm rãi đóng dù lại rồi đặt vào tay của nàng.

Tống Tích quay đầu, để dù xuống bên chân, thân thuyền bỗng lắc lư một chút.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Bùi Tu Vân đã đứng vững và khoanh tay ở đuôi thuyền.

Dưới làn mưa phùn mênh mêng, vài giọt mưa sa xuống ngọn tóc của chàng.

“Tiên sinh, hoa sen này vừa nở không lâu, chúng ta ra chỗ sâu của hồ mới tìm hạt sen được.” Đôi mắt của nàng sáng như sao trời, ngập tràn chờ mong.

Dường như Bùi Tu Vân không nghe thấy, chỉ vượt qua Tống Tích rồi ngẩng ở đầu thuyền, để lại cho nàng bóng lưng gầy gò.

Tống Tích bĩu môi, chống mái chèo rồi chèo thuyền tới sâu trong hồ sen.

Gió thổi qua từng đoá sen, mưa rơi đầi cánh, con thuy ền nhỏ len giữa lớp lá màu xanh lục, thông thả mà đi.

Bỗng, một tiếng thở dốc như có như không truy ền tới tai của Bùi Tu Vân, lập tức, một ráng đỏ bừng phủ kín đôi tai bạch ngọc của chàng.

Thiếu niên đứng dậy, bước nhanh tới đầi thuy ền rồi kéo cổ tay của Tống Tích.

“Tiên...”

Ngón tay của Bùi Tu Vân lập tức đặt lên môi nàng, chặn ngang những lời còn dang dở.

Chàng kéo nàng tới bên cạnh mình, Tống Tích buông lỏng mái chèo, ngã vào lòng chàng.

Cả người Bùi Tu Vân ngửa ra sau, hai người một trên một dưới ngã xuống con thuy ền nhỏ.

Thân thuy ền lắc lư vài cái, sau đó dần thẳng bằng lại.

“Ủ... Tam lang, đầi chết nô gia rồi...” Giữa tiếng mưa dứt quăng vang lên tiếng rên của nữ nhân.

Cách đó không xa có một lá sen thật lớn, nước gợn thành dòng.

Bùi Tu Vân bịt kín miệng nàng, nhẹ nhàng lắc đầi.

Hơi thở m ềm mại của Tống Tích lan khắp lòng bàn tay của chàng, vừa ấm áp, vừa nhộn nhạo.

Bùi Tu Vân buông tay ra, thay vào đó là che kín tai nàng.

Tống Tích cứ nằm trên người chàng như vậy, giọt mưa làm ướt trán nàng.

Men theo đường nét khuôn mặt của Tống Tích, từng giọt từng giọt rơi xuống vạt áo của chàng.

“Họ đang làm gì thế?” Tống Tích nhỏ giọng hỏi.

Tại sao nàng và tiên sinh không làm chuyện xấu, ngược lại giống như kẻ trộm thế này?

Bùi Tu Vân nhẹ buông một tay ra, ghé môi mình thì thầm vào tai nàng, “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe.”

“Tam Lang, sao ngài lại có thể mạnh mẽ hơn cả con ma chết nhà nô gia

thế...” Âm thanh rách nát xen lẫn tiếng mưa truyên vào tai của Bùi Tu Vân.

“Vô sỉ.” Chàng không khỏi nén giọng mắng, hai tay nhanh chóng phủ lên vành tai của nàng.

Những từ ngữ hạ lưu thô thiển như thế, chàng không thể để Tống Tích nghe được.

Tống Tích nghi hoặc.

Rốt cuộc là ai đang làm chuyện xấu ở hồ sen thế nhỉ? Hơn nữa, tại sao tiên sinh lại kỳ lạ như vậy?

“Tiên sinh, tay chân của con tê hết rồi...” Tống Tích nhỏ giọng lầu bầu.

“Con nhịn một chút, rất nhanh sẽ...” Giọng chàng khựng lại.

Tay chân của tiểu cô nương này giống như bạch tuột mà quấn lấy Bùi Tu Vân, chân nàng vừa vịn lên dưới háng của chàng.

Vì tay chân bị tê nên Tống Tích không nhịn được, cọ cọ lên người chàng. Lúc này, hai kẻ mới vừa tăng tị kia đã lên thuyền rời đi.

Bùi Tu Vân lập tức lật người, xô Tống Tích sang một bên.

“Ai ui...” Thất lưng của nàng va vào thành thuyền, không khỏi đau đớn than khẽ.

Bùi Tu Vân nhanh chóng đứng dậy, phúi phúi như trên người có bụi.

Chàng đi tới đầu thuyền, đón gió mà đứng.

“Sắc trời không còn sớm nữa, về thôi.” Chàng trấn tĩnh nỗi lòng, lạnh giọng nói.

“Dạ.” Tống Tích cúi đầu, tiếp tục hái đầy sen.

Sau đó, nàng mới chống mái chèo, chèo thuyền về bãi đậu.

Khi hai người về tới nhà, trong làng lượn lờ khói bếp, hoà với màn sương của mùa mận chín, khiến người ta không rõ đây là hoa khí nhân gian hay là mây mù mờ mịt.

Tống Tích đặt sớ hoa sen đầy tay lên tủ, sau đó kéo Bùi Tu Vân vào bếp.

Nàng múc một gáo nước giếng lạnh lẽo từ trong thùng nước rồi nói với Bùi Tu Vân, “Tiên sinh, đưa tay ra đi ạ.”

Bùi Tu Vân cuộn tay áo màu lục của mình lên, để lộ cánh tay trắng mà gầy.

Ngón tay của chàng thon dài, móng tay màu hồng nhạt, tựa như nụ hoa đầu xuân.

Nước lạnh rưới xuống, từng ngón tay của chàng đan vào nhau, xoa nhẹ, động tác chậm rãi mà nhẹ nhàng của Bùi Tu Vân tựa như sợi lông vũ mà gãi vào tim của Tống Tích.

“Để ta giúp con.” Bùi Tu Vân cầm gáo nước trên tay nàng rồi múc một gáo đầy.

Ngón tay man mát của chàng đặt lên các đốt ngón tay của Tống Tích, nhẹ nhàng chà xát dưới làn nước lạnh.

“Đổi tay.” Chàng lại cúi xuống múc thêm một gáo nước, bàn tay to của chàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mà mồm mĩm của Tống Tích, chậm rãi xoa xoa lòng bàn tay.

“Tiên sinh... con rửa tay rồi.” Tống Tích nghẹn nửa ngày, nghẹn tới mức mặt mày đỏ bừng, rốt cuộc nghẹn ra một câu như vậy.

Bùi Tu Vân ném gáo nước về thùng rồi xả ống tay áo xuống, “Sau này tự rửa đi.”

Tống Tích đi tới bên cạnh chàng, cười nói: “Thật ra... con thấy tiên sinh rửa tay sạch hơn!”

Bùi Tu Vân khẽ cười, dùng ngón tay mình búng lên trán nàng.

Vài giọt nước rơi xuống khuôn mặt của nàng, mát rượi.

“Đừng búng, đừng búng nữa.

Người búng con ngực luôn thì làm sao bây giờ?” Tống Tích ôm trán nói.

“Con là con nhóc đầu gối, sao có thể dễ dàng búng ngực được?” Ý cười của Bùi Tu Vân càng đậm, thoát nhìn đẹp tựa sương xuân vương trên cánh mai.

Chương 3: Cơm Tỏi

Tống Kiêu nấu một bàn cơm nhà.

Đối với gia đình làm nông, cơ bản sẽ không tìm thấy được món mặn trên bàn ăn của họ, nhưng một đĩa thịt ba chỉ chưng trứng [1] đã đủ cho thấy Tống Kiêu nể trọng Bùi Tu Vân tới mức nào.

“Tiên sinh, ăn thịt đi.” Tống Kiêu múc một muống thịt chưng r ồi bỏ vào bát của Bùi Tu Vân.

Sau đó, ông lại múc một muống súp trứng [2] bỏ vào bát cho Tống Tích. Tống Tích quay mặt sang, thấy Bùi Tu Vân gấp một miếng thịt chưng đo đở cắt mỏng, nàng không khỏi nuốt nước miếng. Đũa của Bùi Tu Vân lướt qua bát cơm của nàng, miếng thịt rơi xuống.

Tống Tích đang cầm bát, thấy canh trứng màu vàng nhạt trên những hạt cơm trắng tinh trong bát của mình giờ đây có thêm một miếng thịt ba chỉ hồng hào lóng lánh, nàng nhoèn miệng cười toe toét.

“Tiên sinh, đừng nuông chiều con nít.” Tống Kiêu lại múc thêm một muống thịt chưng định đưa tới, Bùi Tu Vân liền vội che miệng bát, nhẹ lắc đầu, “Tính tình Tống Tích thuần lương, nuông chiều cũng không xấu đâu.” Tống Tích vội vàng đặt đũa xuống, gật đầu không ngừng, “Đúng ạ! Tiên sinh nói rất đúng.” Nàng lấy cái muống trong tay Tống Kiêu r ồi bỏ thịt muối vào trong chén của ông, sau đó lại hăng hái múc một muống lớn lúa hoang xào đậu nành [3].

Nàng nghiêng người sang, hơi dừng cái muống trên bát của mình một chút r ồi đổ toàn bộ vào chén của Bùi Tu Vân.

Miệng chén nhỏ nhỏ phủ kín màu xanh biếc của đậu, điểm thêm một ít lúa hoang.

“Lúa này cha con mới gặt hôm nay đây, tiên sinh tới đúng lúc luôn.” Nàng lại nhanh múc cho mình một muổng lớn rồi cầm đũa lên, ăn ngấu nghiến.

“Ăn từ từ!” Tống Kiêu cầm đũa gõ vào cánh tay nàng.

“Con học hỏi tiên sinh kia kìa.” Tống Kiêu không hài lòng nói.

Tống Tích quay mặt sang, chỉ thấy bàn tay của Bùi Tu Vân nâng chiếc chén sứ trơn bóng, ngón tay thon dài nắm hai chiếc đũa trúc, gắp hạt đậu nành xanh biếc bỏ vào miệng, thong thả nhai kỹ.

“Tống Tích không cần phải giống ta... Chẳng qua khẩu vị của ta không tốt lắm thôi.” Bùi Tu Vân lấy tay áo che miệng, ho khan mấy tiếng.

Lúc này Tống Kiêu mới để ý thấy cả người Bùi Tu Vân hơi ảm, không thể không nghiêm mặt hỏi: “Tích Nhi, ban nãy con dẫn tiên sinh đi đâu? Tiên sinh mà bị phong hàn, con gánh nổi không hả?”

Ông đập đũa xuống bàn, vẻ mặt như muốn hỏi tội.

Bùi Tu Vân đặt chiếc bát trong tay xuống, “Không phải, là ta thấy cảnh trí trong mưa đẹp mắt nên dạo mấy vòng trong sân.”

Bấy giờ, Tống Kiêu mới hơi nguôi giận, ông nhìn Bùi Tu Vân, nói: “Con nhóc nhà bọn ta quen thói lỗ mãng, ta thì bận trông nom hai mẫu đất trong nhà.

U (mẹ) nó lại giúp việc ở trấn trên quanh năm, bình thường không có ai dạy dỗ nó.

Tiên sinh, người nhất định phải giúp bọn ta dạy dỗ nó nghiêm khắc một phen, tuyệt đối không được mềm lòng.”

“Nếu đã như vậy, ta nhất định sẽ nghiêm khắc bảo ban, tuyệt không mềm lòng.” Bùi Tu Vân đáp.

Tống Tích suýt chút nữa nghẹn luôn miếng cơm trong cổ họng.

“Ăn từ từ thôi.” Tay của Bùi Tu Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng nàng, miếng cơm thiếu chút là mắc nghẹn rồi cuộc cũng thuận lợi trôi xuống bụng.

Tống Tích đang tính phản bác thì Tống Kiêu đã bưng bát đứng dậy, “Hai người tiếp tục ăn đi.

Tiên sinh đừng khách sáo nhé.” Dứt lời, ông xoay người đi về phía phòng bếp.

“Èo.” Thấy Tống Tích rời đi, Tống Tích ấm ức nói.

Bùi Tu Vân trực tiếp cầm chiến đĩa trên bàn lên rồi đổ cả đĩa thịt trứng chưng vào bát của Tống Tích.

“Ơ... Đâu cho con hết thì người ăn gì ạ?”

“Con thềm tới mức sắp trợn rớt con mắt ra ngoài rồi, ta còn không cho con ăn được sao?” Bùi Tu Vân cười khẽ.

“Ai trợn mắt chứ...” Tống Tích ăn một miếng trứng chưng lớn vừa thơm vừa mịn, hai má của nàng tròn vo, lông mày hơi nhướn lên.

Bùi Tu Vân nâng đũa gấp một miếng đậu phụ từ trong đĩa đậu phụ hấp mặn khô, miếng đậu phụ trắng nõn vuông vắn nhẹ nhàng lắc lư trên đầu đũa.

Lần này, Tống Tích thật sự muốn trợn rớt hai con mắt ra ngoài.

“Tiên sinh, người gấp đậu phụ không vỡ luôn ạ!” Tống Tích không dám tin.

Đậu phụ Giang Nam còn trơn mịn và xốp hơn cả súp trứng, từ trước tới giờ nàng đâu phải dùng muỗng múc ăn.

“Ừm.” Chàng dùng đũa cắt vài đường trong đĩa, khối đậu phụ lần này còn lớn hơn lần trước, nhưng chàng vẫn có thể cầm chắc như cũ.

Tống Tích học theo chàng, cũng gấp một miếng đậu phụ từ trong đĩa.

Nhưng khi đũa của nàng vừa chạm tới miếng đậu phụ đã làm nó bể thè lè. Tống Tích không cam lòng, lại gấp một miếng đậu phụ nhỏ non mịn bên trong đĩa đậu hấp mặn khô.

Nàng dùng đũa nhọn đâm đâm miếng đậu phụ, mặt ngoài của nó còn hơi đàn hồi.

Bỗng, một bàn tay hơi lạnh bao lấy bàn tay nhỏ của nàng.

Chàng thiếu niên đứng sau lưng Tống Tích, một bàn tay khác đặt lên vai nàng.

“Con nâng nó từ phía dưới.” Tay của Bùi Tu Vân ấn xuống, chiếc đũa xuyên qua phần đáy của miếng đậu phụ, nâng lên cả khối trơn mịn hoàn chỉnh

“Tay gấp phải giữ vững.” Chàng cầm tay Tống Tích, đưa miếng đậu phụ

trơn mịn vào trong miệng nàng.

“Ăn ngon không?” Giọng nói của chàng vừa trong trẻo, vừa dịu dàng tựa tiếng suối, rót vào tai của Tống Tích.

“Dạ ngon.” Dường như, còn hơi ngọt nữa.

Chương 4: Hồi ức

Màn đêm buông xuống, Tống Kiêu cài then cửa rồi ngáp dài một cái. Ông đứng ở cổng lớn, hô: “Tích Nhi, ngủ sớm đi đây.” “Con biết rồi.” Tống Tích nói xong, tiếng bước chân cũng xa dần. Buổi tối ở hộ làm nông vừa bận rộn vừa nhàm chán.

Sau khi mặt trời khuất dạng sau ngọn núi đằng Tây cũng chính là lúc đi ngủ.

Chỉ có nhà địa chủ giàu có mới thắp đèn vào ban đêm. Tống Tích mở cửa sổ ra, bên ngoài vẫn còn tiếng mưa tí tách rơi xuống đất.

Nàng duỗi tay ra khỏi khung cửa, những giọt nước mát rượi rơi vào lòng bàn tay của nàng, ngứa ngứa.

Nàng áp bàn tay dính đầy hạt mưa lên khuôn mặt hơi nóng của mình, nghĩ tới bàn tay to rộng và lạnh lạnh ban sáng.

Đôi bàn tay ấy vô cùng xinh đẹp, gầy gò trắng nõn.

Trước đây, nó từng cần một cây bút lông nhỏ, dùng đưa nét mực trên mặt giấy Tuyên Thành trắng tinh.

Thế mà hôm nay, đôi bàn tay ấy cứ vậy mà phủ bên môi nàng, man mát lạnh lạnh, giống như mưa phùn của mùa mận chín [1] vậy. Đêm không trăng, chỉ có màn đêm bao trùm cả làng.

Tống Tích nằm trên giường, cửa sổ mở toang, gió lạnh thổi vào phòng.

Nàng kéo chăn lên người, lắng nghe tiếng mưa vỗ xuống bụi chuối tây rơi xuống đất.

Nàng hãy còn nhớ rõ, mùa xuân năm nay, mưa như trút nước bên ngoài học đường.

Tiên sinh mặc thường phục, tay cầm quyển sách cổ, cất giọng trong trẻo mà đọc bài 《Ngu mỹ nhân – Thính Vũ》 [2].

Lầu ca niên thiếu nghe mưa,
Trướng rèm mờ ảo lay đưa nển hồng.
Nghe mưa thời trẻ thuyền dong,
Mây dùn sông rộng mênh mông bến bờ.
Nhạn nào lạc lỏng bờ vờ,
Tiếng thương đau đáu thẩn thờ gió Tây.
Tăng phòng cô tịch giờ đây,
Nghe mưa sương nhuộm tóc mảy trắng tinh.
Bi hoan ly hợp vô tình,

Ngoài thềm nhỏ giọt bình minh mặc lòng.

Tống Tích vẫn còn nhớ rõ, khi đó nàng nghe chữ hiểu chữ không, nghi hoặc hỏi: “Chỉ là nghe tiếng mưa thôi, sao còn có thể nghe được nhiều thứ khác như thế ạ?”

“Người xưa tả cảnh không đơn giản chỉ tả cảnh, mà là mượn cảnh bộc tình, giấu tình vào cảnh.

Ví dụ nghe tiếng mưa, vào những giai đoạn khác nhau trong đời, tâm trạng khác nhau, cảnh vật khác nhau thì tiếng mưa khi nghe được cũng khác nhau.” Bùi Tu Vân bước tới trước bàn của nàng, gõ nhẹ quyển sách lên góc bàn.

“Nếu đời con làm thơ, chắc cùng lắm là chế linh tinh như ăn mặn khô trong mưa thôi.” Khuôn mặt xán lạn của Bùi Tu Vân vốn nên nhòe đi trong làn mưa xuân, thế mà đêm nay, một mình nàng nằm trên giường, nghe tiếng mưa róc rách bên ngoài lại nghe ra một thoáng sầu ưu.

Ngày mai, khi tới học đường, nàng nhất định phải kéo ống tay áo mà kể

cho Bùi Tu Vân mới được.

...

Trời còn chưa sáng, Tống Tích đã mở bừng mắt dậy trong gian phòng đầy hơi ẩm.

Mưa vẫn chưa tạnh, sương sớm len vào phòng nàng.

Tay nàng đặt trên chăn của mình, sờ thấy rất ẩm.
Hoa sen đã hái hôm qua vẫn tươi đẹp như vậy.

Tống Tích ôm đầy sen trong lòng, đi vào phòng bếp.
Một giờ sau, Tống Tích cầm hộp diêm tâm mới ra lò, hãy còn thoang thoảng hương sen và bước ra khỏi cửa.

Qua mấy đầu phố, nàng chợt thấy một thiếu niên, miệng ngậm cỏ đuôi chó [3], đang cưỡi một con bò đốm con, ngúng nguẩy đi tới chỗ nàng.
Dù chưa thấy rõ mặt thiếu niên nhưng Tống Tích thừa biết đó là Triệu Minh Đức cùng lừa với mình.

Nhà nông quý trâu quý bò lắm, chỉ có Triệu gia lắm tiền nhưng khí chất thô thiển [4] mới đưa con bò trưởng thành mạnh khỏe, có thể cày bừa như vậy cho đũa đục đình của mình cưỡi đến học đường thôi.

Thấy nàng ở phía đối diện đi tới, thiếu niên vội phun cọng cỏ đuôi chó trong miệng ra, cao giọng gọi: “Tống Tích!”

“Ồm!” Tống Tích đáp.

“Về nhà đi.

Hôm nay tiên sinh lại ốm rồi.” Triệu Minh Đức xua xua tay.

“Ồ...” Tống Tích nhíu mày.

Chẳng lẽ hôm qua nàng kéo tiên sinh dầm mưa nên mới khiến tiên sinh bị nhiễm gió lạnh? Nếu là vậy thật thì nàng đúng là tội đồ.

Con bò chậm rãi đi ngang qua người Tống Tích, Triệu Minh Đức nghiêng người, hai tay đè sống lưng của con bò lại.

Sau đó, chân dài tùm lại một chỗ, cậu nhẹ nhàng lắc một cái trên không

trung.

Thân hình của cậu gầy gầy, dưới ống quần lộ ra mắt cá chân tựa ngó sen, mà ống quần to rộng bay phấp phật chỉ càng lộ rõ cái gầy nơi cậu.

“Ê, trong tay muội là gì thế? Ta ngửi thấy hương sen.” Triệu Minh Đức khẽ hất cằm, vẻ mặt tò mò không nhịn được, hỏi.

Đôi mắt của cậu đen tuyền mà sáng rỡ, hấp háy lòi ra tia ranh mãnh.

“Không phải cho huynh.” Tống Tích vội che hộp diêm tâm của mình lại rồi ôm vào lòng, chuồn nhanh như chớp.

“Này, hôm nay không có lớp mà!” Triệu Minh Đức phía sau lưng nàng hô to.

“O! Ta còn chưa hỏi gì...” Triệu Minh Đức sờ sờ chóp mũi, chẳng hiểu Tống Tích chạy cái gì nữa...

Chú thích: 《Ngu mỹ nhân • Thính vũ》 là một bài thơ của Trương Tiệp thời Tống.

Chương 5: Thăm Bệnh

“Tiên sinh! Tiên sinh!” Tống Tích cầm cái ô màu xám, âm ỉ ngoài cổng lớn.

Hai con sếu đầu đỏ được Bùi Tu Vân nuôi trong sân bị tiếng kêu la âm ỉ của Tống Tích dọa sợ, đập cánh bay lên nóc nhà. Qua một lúc lâu, cánh cửa khẽ mở.

Thiếu niên mặc y phục màu xanh dựa vào cửa, yếu ớt nói: “Hôm nay không có lớp, con về đi.” Ống tay áo dài rộng của chàng che hết nửa khuôn mặt, khẽ ho khan vài tiếng.

“Tiên sinh, người bị ốm sao?” Tống Tích lo lắng hỏi.

“Ừm.” Chàng thều thào đáp.

Đôi đồng tử vốn trong trẻo của chàng nay đã hằn thêm vài sợi tơ máu, khuôn mặt tuấn tú cũng lộ ra sắc đỏ khác thường.

“Nhất định là tại con...” Tống Tích khổ sở nói.

Tay nàng đề lên cửa, sau đó cả người thuận thế lách vào.

“Con vào làm gì —” Giọng nói của Bùi Tu Vân hơi khựng lại.

Bàn tay bị gió lạnh thổi suốt quãng đường tới đây của Tống Tích chợt đặt lên trán chàng.

“Hình như rất nóng.” Nàng khẽ lẩm bẩm.

“Tay con quá lạnh thôi.” Hàng mày của Bùi Tu Vân nhíu lại.

Tống Tích níu lấy cổ áo của chàng, bắt chàng cúi người xuống.

Đồng thời, nàng nhón chân lên, áp trán mình lên trán của Bùi Tu Vân.

Sống mũi cao cao của chàng khẽ đụng vào chóp mũi xinh xắn của Tống Tích, hơi thở của hai người cũng quấn lấy nhau.

“Người sốt thật rồi.” Tống Tích nghiêm túc nói.

“Nếu con không có chuyện gì thì về đi.” Cả người Bùi Tu Vân lão đảo như muốn ngã, mi mắt buông hờ, cả người tràn đầy mệt mỏi.

“Có chuyện, có chuyện chứ ạ! Chăm sóc tiên sinh chính là chuyện của con!” Tống Tích vội đỡ lấy cánh tay Bùi Tu Vân, để nửa người của chàng tựa vào mình.

“Ta... không cần con chăm sóc.” Bùi Tu Vân ho khan kịch liệt mấy tiếng, tay chàng ôm lấy ngực mình như tới phổi cũng ho ra ngoài.

“Cần hay không cũng không tới lượt tiên sinh nói.” Nàng từ tốn đỡ Bùi Tu Vân vào trong phòng.

Tuy dáng người của nàng thấp hơn chàng rất nhiều nhưng sức lực lại chẳng hề yếu.

Dẫu Bùi Tu Vân cứ thế mà dựa vào mình nhưng Tống Tích vẫn rất vững vàng đặt bước từng bước.

Bùi Tu Vân nằm trên giường.

Tống Tích vội lấy chăn bông trong góc ra.

Trên chăn của Bùi Tu Vân vẫn còn vấn vít mùi hoa lan trên người chàng, khiến lòng người say đắm.

Nàng đắp chăn bông lên người chàng, sau đó còn nhét kỹ các góc chăn.

Ráng mây trên mặt Bùi Tu Vân càng ngày càng đỏ, trên trán của chàng đổ ra từng giọt mồ hôi li ti.

“Người rất nóng ạ?”

Bùi Tu Vân mấp má môi, “Ta vẫn ổn.” Cơ thể chàng bắt đầu run nhẹ.

“Vậy người lạnh lắm sao?” Tống Tích gấp đến độ rối như tơ vò [1].

Bùi Tu Vân nhắm mắt, sắc môi tái nhợt, hàng mày nhíu chặt.

“Tiên sinh...” Tống Tích nức nở gọi chàng.

“Ta... không sao... Ta hay bị bệnh... nằm nghỉ một ngày là ổn...” Chàng nói đứt quãng.

Chỉ là một câu nói ngắn gọn lại như vắt kiệt sức lực của chàng.

“Người thành ra như vậy rồi, sao còn nói là không sao được chứ?” Đôi mắt Tống Tích hơi ửng đỏ.

Bùi Tu Vân thở dài, hàng mi dày như lông quạ khẽ run lên.

“Tiên sinh...” Tống Tích trèo lên giường, xốc một góc chăn lên rồi chui vào trong.

“Con làm gì thế!” Bùi Tu Vân kinh hãi, chống nửa người dậy, muốn đẩy nàng ra ngoài.

Thế mà sức lực của nha đầu này lớn thật, nàng liêu mạng ôm lấy thắt lưng hao gầy của chàng, quấn chặt lấy chàng hết như cây tơ hồng [2] bám vào thân đại thụ ngất trời.

“Tiên sinh đừng đuổi con đi...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dán lên bả vai Bùi Tu Vân, se sẽ nỉ non.

Bùi Tu Vân bất đắc dĩ nói: “Con là nữ nhân, ta là nam nhân, hành động thế này không hợp lễ giáo.”

“Con đâu có xem người là nam nhân...” Tống Tích bĩu môi.

Chàng ho khan kịch liệt, khuôn mặt đỏ như máu.

“Tiên sinh, thật đấy ạ, người đừng cảm thấy gánh nặng, con không xem người là nam nhân thật mà.” Tống Tích lại nhấn mạnh thêm lần nữa, thiếu chút nữa đã khiến Bùi Tu Vân ho đứt cả giọng.

“Câm miệng!” Từ trong kẽ răng nghiến chặt của chàng phun ra hai chữ này.

“Ồ...” Tống Tích ức lắm! Sao nàng lại thấy tiên sinh như đang tức giận vậy nhỉ?

...

Chương 6: Chia Điem Tâm

Tống Tích không nói nữa.

Sau khi nàng ngừng ăn, Bùi Tu Vân mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Chỉ lần này thôi...” Chàng khẽ nói, cũng không biết là đang nói cho nàng nghe hay đang tự an ủi mình.

“Tiên sinh, người còn lạnh không?” Tống Tích khẽ hỏi.

“Không lạnh.” Chàng xoay người sang, một tay ôm lấy sống lưng Tống Tích, cầm gác trên đỉnh đầu của nàng.

Tống Tích vùi mặt vào ngực chàng, người thấy mùi hoa lan thanh mát trên người chàng, hơi thở dần ổn định lại.

Cánh tay của Bùi Tu Vân càng ôm càng chặt, tựa như muốn khảm nàng vào sâu trong xương tủy.

Mồ hôi trên trán chàng ngày càng nhiều, mà sắc đỏ trên mặt thì dần tan đi. Một canh giờ [1] sau, Bùi Tu Vân ngẩng dậy, đầu khẽ nhai mồ hôi.

Một bên đầu gối của chàng cong lên, cánh tay dài đặt trên đầu gối, nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối.

“Người đỡ hơn chưa ạ?” Tống Tích từ trên giường bò dậy, nửa quỳ trước mặt chàng, hỏi.

“Ừm.” Bùi Tu Vân nhẹ gật đầu.

Cả người đỡ mồ hôi khẽ nhai đã khiến cơn sốt giảm bớt.

“Vậy thì tốt quá!” Tống Tích ôm lấy cánh tay của Bùi Tu Vân, vui mừng cọ cọ mấy cái.

“Nếu ta khoẻ rồi thì con lại phải làm bài tập đấy.” Giọng nói của Bùi Tu

Vân có hơi khàn.
“Làm thì làm thôi.

Nếu làm một trăm bài tập có thể bảo vệ tiên sinh khoẻ mạnh thì bây giờ con làm luôn!” Tống Tích tựa đầu lên vai Bùi Tu Vân, vô sỉ dính lấy chàng.
“Con trông vậy mà cũng có tâm nhĩ.” Bùi Tu Vân nhấc tay lên, nhẹ nhàng vén lọn tóc đen vì dính mồ hôi mà bết vào trán của nàng.
Đáy lòng chợt xuất hiện lời dặn dò của Tống Kiều, chàng không khỏi cảm thấy đau lòng.

Nàng là một đứa trẻ không được cha mẹ quan tâm dạy dỗ, cho nên mới dính lấy chàng như vậy.

“Trên đời này ngoại trừ cha mẹ thì tiên sinh là người đối xử tốt với con nhất.” Tống Tích khẽ nói.

Tay của Bùi Tu Vân khựng lại, đầu ngón tay lướt qua trán nàng, giọng nói của chàng cũng lạnh đi trông thấy, “Còn nhớ ta đã nói gì với con không?” Tống Tích sững sờ, ngón tay xoắn xoắn vạt áo, đáp: “Nhớ, tiên sinh không đối xử tốt với con.”

Bỗng, nàng ngẩng đầu lên, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ hẹp của Bùi Tu Vân: “Cho nên Tích Nhi cũng không đối xử tốt với người đâu, cực kỳ cực kỳ không tốt luôn!” Nàng cười khúc khích, đứng dậy khỏi giường, cơ thể như én mà nhảy xuống mặt đất.

Tống Tích cần hộp điếm tâm mình đã mang tới, đặt lên giường, trong đôi mắt nàng như có ánh trăng khẽ xuôi, sáng ngời nghiêng tỏ [2].

“Người mở ra xem đi ạ.” Tống Tích ng ỡ xồm bên giường, hai tay ôm mặt, vẻ mặt mong mỏi nhìn chàng.

Bùi Tu Vân chống người dậy, dịch tới bên giường.

Mái tóc đen của chàng đổ xuống như thác, sắc mặt vẫn còn hơi tái.

“Thôi để con mở cho.” Tống Tích đứng dậy, đôi tay đặt lên nắp hộp điếm tâm, từ từ mở nó ra.

Năm miếng bánh ngọt xinh xắn m ềm mại nằm ngay ngắn giữa hộp điếm tâm.

Mỗi một miếng bánh ngọt trong suốt đều có hình hoa sen, cũng tỏa ra mùi

hương thanh nhã của sen.

“Đẹp không ạ?” Một tay Tống Tích cầm một miếng bánh lên, tay kia đỡ mảnh vụn.

“Ừm.” Bùi Tu Vân gật đầu.

“Tiên sinh, há miệng một chút.” Tay nàng cứ thế mà vươn tới.

“Cái này...” Cánh tay dài của Bùi Tu Vân ngăn ở giữa hai người.

Nhưng Tống Tích lại nhanh hơn, trực tiếp nhét miếng bánh vào khoé môi hơi hé của Bùi Tu Vân.

Chiếc lưỡi mềm mại của chàng khẽ sượt qua đầu ngón tay của Tống Tích, ấm áp, ẩm ướt và trơn trượt.

Nàng vội rút tay về, sau đó tự cầm lấy một miếng bánh ngọt rồi nhét đầy miệng.

Bùi Tu Vân đang muốn răn dạy nàng, nhưng khi hương hoa sen lan tỏa nơi đầu lưỡi, chàng lại nuốt ngược ‘những răn dạy’ ấy về.

“Con lại đây.” Chàng vẫy tay.

Tống Tích chậm rãi ngồi xuống.

Ngón tay mảnh khảnh của Bùi Tu Vân nắm lấy cằm nàng, khẽ nâng lên.

Tống Tích chớp mắt nhìn chàng, hai má phồng lên, vất vả lắm mới nhai xong miếng bánh.

Bùi Tu Vân khẽ chạm đầu ngón tay lên khoé môi của nàng, từng chút một giúp nàng lau sạch vụn bánh trên khoé miệng.

“Ăn từ từ thôi.” Đuôi mày của chàng khẽ nhướn lên, dường tử lộ ra ý cười.

Giọng nói của chàng dịu dàng ấp áp, tựa như ánh sáng ngày xuân phủ xuống thế nhân.

Chàng lấy một miếng bánh ngọt từ trong hộp điểm tâm rồi bẻ nó thành hai nửa.

“Vẫn còn này.” Chàng giơ tay lên, đút nửa khối bánh ngọt vào miệng nàng.

Tống Tích hơi giật mình, nàng cảm nhận được ngón tay mát lạnh của Bùi Tu Vân sượt qua môi mình.

“Tiên sinh... Người cũng ăn...” Nàng nhai miếng bánh, ồm ồm nói.

“Ừm.” Bùi Tu Vân giơ tay lên, bỏ phần bánh còn lại vào miệng.

Mùi vị ngọt thanh lan tràn...

Chương 7: Lừa Chàng

“Trước đây tiên sinh có nói với con: tâm trạng khác nhau thì tiếng mưa nghe được cũng khác nhau.

Tối hôm qua, con nghe được cảm giác ưu sầu trong mưa đó.” Sau khi ăn bánh xong, Tống Tích đắc ý kể.

“Trẻ con không biết mùi vị của ưu sầu, trừ phi...” Bùi Tu Vân nhẹ nở nụ cười.

“Trừ phi gì ạ?” Vẻ mặt của Tống Tích lộ ra sự hoang mang, “Còn chưa nghe con nói hết mà tiên sinh đã biết con buồn vì cái gì rồi sao?”

“Chẳng lẽ con nghĩ tới ai à?” Bùi Tu Vân cười hỏi.

“Đúng ạ! Tiên sinh tài quá! Tối hôm qua con nghĩ tới tiên sinh đó!” Tống Tích kéo tay áo chàng, vui vẻ nói.

Sắc mặt của Bùi Tu Vân cứng lại, “Con nghĩ tới ta?”

Dáng vẻ của chàng thiếu niên sầu lo trong lòng, tựa như cảm giác khi vụt mất danh vọng [1], lại tựa cảm giác tương tự nhưng đành ly biệt.

Ví như Tống Tích, nàng là người không màng công danh, cho nên chỉ có thể là nàng có ý trung nhân.

Chuyện này cũng không khó hiểu, dù sao nàng đã sắp độ cập kê, cũng tới tuổi biết yêu lần đầu rồi.

“Vâng! Hôm qua con nghĩ tới hỡi ở hồ Đông, tại sao tiên sinh lại đẩy con đó? Con nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không nghĩ ra, rồi tới mức tóc muốn bạc luôn.

Mà tiếng mưa thì cứ lớp ba lớp bốp, làm con càng nghe càng rầu.” Sắc mặt của Tống Tích hờn hào, nói.

“À...” Bùi Tu Vân âm thầm thở phào, nhưng đáy lòng lại có hơi mất mát.
“Vậy... tiên sinh, sao người lại đẩy con thế?” Tống Tích quỳ trên giường, sát mặt tới, mở to đôi mắt đen láy, hỏi.
“Khổng Tử nói rằng: ‘Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe’, con đừng hỏi nhĩ ầu.” Tự nhiên Bùi Tu Vân thấy nhức đ ầu.

Một cái thôn lớn như vậy luôn có dăm ba kẻ đạo đức bại hoại, chẳng lẽ chàng phải nói cho Tống Tích nghe mấy chuyện bẩn thỉu ấy sao?
Không nhận được câu trả lời vừa ý, sắc mặt của Tống Tích rất thất vọng.
“Eo của con... còn đau không?” Bùi Tu Vân nhớ tới chuyện hôm qua, lúc chàng đẩy Tống Tích từ trên người xuống, hình như eo của nàng va phải mạn thuyền.

“Đau lắm...” Tống Tích xụ mặt nói: “B ần tím hết r ấ ả.”
Bùi Tu Vân khoác một tay lên vai Tống Tích, nghiêng người về phía trước, tay còn lại đặt lên vòng eo mềm mại của nàng.
“Chỗ này à?” Bàn tay của Bùi Tu Vân xoa bóp khoảng thịt nh ả mịn.
“Không phải ả... dưới xíu nữa.” Tống Tích nhỏ giọng đáp.
Bàn tay to rộng của chàng từ từ d ời xuống, đ ầu ngón tay ấn nhẹ, “Đau h ửm?”
“Shhh...” Tống Tích hít một hơi lạnh, nhìn Bùi Tu Vân một cách đáng thương.
“Ta xoa giúp con.” Đ ầu ngón tay Bùi Tu Vân nhẹ nhàng từ tốn xoa bóp khoảng thịt mềm mại trên eo nàng.
Hàng mày của Tống Tích giãn ra, dựa cả lên người Bùi Tu Vân, u ể oải chui vào ngực chàng.
“Sau khi về nhà, nhớ dùng nước lạnh thoa một chút.

Sáng mai lại dùng nước ấm mà thoa, nước không được quá nóng, nhớ chưa?” Bùi Tu Vân dặn dò.

“Nhớ r ấ ả.” Tống Tích gật đ ầu.

Bùi Tu Vân đang định rút tay về, hàng mày của Tống Tích lại nh ứ về

“Tiên sinh, vẫn còn hơi đau...” Nàng kh ẽ than thở.

Lòng bàn tay rộng lớn của Bùi Tu Vân lại ấn nhẹ eo nàng, tỉ mỉ xoa bóp chỗ đau.

Tống Tích thoải mái nhắm mắt lại, áp mặt vào ngực chàng, thở ra hơi ấm

dịu nhẹ.

Bùi Tu Vân cong ngón tay lại, Tống Tích không vui ‘hừ’ một tiếng:

“Đau...”

Bùi Tu Vân mở tay ra, một tay nắm lấy eo nàng, tay còn lại thì cù mạnh.

“Ha ha ha ha ha...” Tống Tích cười đến mức gập cả bụng, cả người rúc vào ngực của Bùi Tu Vân, lúc muốn lùi ra lại không lùi được.

“Cũng dám lừa vi sư, hửm?” Bùi Tu Vân ôm chặt nàng, khiến nàng không thể cử động.

Một tay ôm eo, một tay không ngừng cù lên khoảng thịt mềm mại trên eo nàng.

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Hai giọt nước trong suốt tràn ra khỏi khóe mắt của Tống Tích, đáng vẻ khi cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Con biết sai chưa?” Giọng nói lạnh lùng của Bùi Tu Vân vang lên trên đỉnh đầu.

“Con sai rồi, sai rồi ạ! Tiên sinh tha cho con đi.” Tống Tích liên tục cầu xin tha thứ.

Bùi Tu Vân thu tay lại, Tống Tích nhất thời mềm oặt mà ngã vào lòng chàng.

Bùi Tu Vân ôm nàng bằng một tay như đang ôm một cục bông mềm mại.

Chương 8: Suy Nghĩ Không Đứng Đán

Bùi Tu Vân dạy dỗ Tống Tích một trận.

Cho tới khi Tống Tích nhìn chàng bằng đôi mắt ánh nước, chàng mới mềm lòng.

Chàng lấy một quyển sách từ trên kệ rồi nhét vào tay nàng, “Đây là 《Trường hận ca》 [1].

Ta sẽ giảng nó vào tiết sau, con ôn tập trước đi.”

Tống Tích nhận lấy quyển sách, chậm rãi mở ra, khẽ đọc thành tiếng: “Hán hoàng trọng sắc tư khuynh quốc, ngự vụ đa niên cầi bất đắc...”

Trong tiếng đọc sách nhẹ nhàng và êm ái, Bùi Tu Vân lặng lẽ đẩy cửa bước ra ngoài.

Tống Tích co chân ngồi trên ghế thái sư trong phòng chàng, chân đặt trên mặt ghế, một tay cầm cuốn sách, tay còn lại tựa vào tay vịn sáng bóng.

“Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì, ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi...”

Không biết nàng đã đọc 《Trường hận ca》 bao nhiêu lần, Bùi Tu Vân mới trở về phòng.

Bóng chàng thoáng qua, dừng sau bức bình phong [2].

“Trên trời xin làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành...”

Tống Tích dừng lại, nghe thấy sau bình phong vang lên tiếng nước chảy ‘ào ào’.

“Tiên sinh, con đã đọc mười lần rồi, vẫn phải đọc tiếp ạ?” Tống Tích đặt sách lên đầu gối, nhìn chăm chăm tấm bình phong.

Từ khe hở dưới bình phong có thể thấy một mảng màu lục dưới mặt đất.

“Tiếp tục.

Đến khi nào con thuộc lòng mới thôi.” Bùi Tu Vân từ tốn đáp.
Tống Tích mở miệng, phát hiện cho dù đã đọc mười lần thì nàng vẫn không nhớ câu đầu tiên.

Nàng vội cầm sách lên và cẩn thận xem lại.

Sau khi nhận thấy mình gần như đã nhớ được hết, nàng rướn cổ, cao giọng nói: “Tiên sinh, con thuộc rồi nè, để con đọc cho người nghe.”
“Được.” Từ sau bức bình phong, giọng nói dễ nghe của Bùi Tu Vân vang lên một cách rõ ràng.

Ngoài điếm ấy ra, nàng còn nghe được tiếng giọt nước rơi xuống.

Mặc dù đã có bình phong che chắn nhưng dường như, nàng vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh chàng thiếu niên thanh cao đang ngồi trong thùng nước đang tắm rửa.
Bàn tay trắng như ngọc của chàng cầm dải lụa mềm mại, sau khi làm ướt, chàng lấy nó ra.

Giọt nước như châu như ngọc rơi xuống chậu rửa, từng tiếng ‘lách tách’.

Cánh tay của chàng tuy gầy nhưng sạch sẽ, đặt dải lụa trắng phau còn ẩm lên phần trũng của xương quai xanh, men theo da thịt nhẵn mịn như ngọc và rủ xuống.

“Hán hoàng trọng sắc tư khuynh quốc, ngự vũ đa niên cầi bất đắc...”
Nàng đọc vấp vấp, tâm trạng như bị bóng người đang tắm kia nhiễu loạn.

Da của tiên sinh trắng như gạo, nhất định là hạt đậu trước ngực cũng rất hời hợt.

Khi dải lụa ngà ấy cọ qua anh đào trên ngực chàng, hẳn sẽ khiến nó tròn mềm lấm đây.

“Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì, ôn tuy ền thủy hoạt tẩy ngưng chi,” Đọc

tới đây, nàng bỗng dừng lại.

Mỹ nhân trong Hoa Thanh trì nhất định không thể sánh bằng khung cảnh đẹp mắt lúc này của sự phụ.

“Tiên sinh...” Nàng nuốt nước miếng.

“Sao không đọc tiếp?” Giọng Bùi Tu Vân lạnh lạnh.

“Con... nghĩ tới việc mỹ nhân đang tắm có đẹp như những gì người xưa miêu tả không ạ?”

Phía sau bình phong vang lên tiếng cười khẽ của chàng, “Đọc nhiều lần như vậy mà con chỉ để ý mỗi chi tiết mỹ nhân đi tắm thôi à?”

Tống Tích căng hai mắt nhìn bức bình phong mấy lần, tiếc là tấm bình phong che chắn quá kín, nàng chẳng nhìn được gì cả.

Nhưng nếu bảo nàng đi thẳng tới chỗ bình phong để nhìn trộm thì... thứ nhất là nàng không có lá gan đó, thứ hai là nàng cảm thấy như vậy rất thiếu đạo đức.

“Ào ào — ” Theo tiếng nước chảy là một đôi chân trần đi guốc gỗ bước ra từ sau bức bình phong.

Thấy Bùi Tu Vân sắp ra tới, Tống Tích vội vã che mắt lại, cao giọng nói:

“Con không thấy gì hết á!”

Ngón tay của thiếu niên búng lên trán nàng, bàn tay hầy còn ẩm ướt nắm lấy tay nàng, từ từ kéo ra khỏi mắt.

“Không thấy gì cơ?” Chàng cau mày hỏi.

Tống Tích ngờ ngác nhìn chàng.

Đúng là chàng đã đổi một thân áo ngoài nhưng ăn mặc vẫn rất chỉnh tề, chẳng qua đã cởi vớ và để lộ đôi chân trần thôi.

“Không phải người đi tắm à?” Nàng buộc miệng hỏi.

“Ta chỉ rửa mặt và đổi áo khoác ngoài thôi.

Sao thế?” Chàng mờ mịt hỏi.

Sao trăng cái gì? Chỉ là nàng liên tưởng sai thôi chứ sao...

Cái gì mà tắm sôi nước nóng, cái gì mà sạch sẽ với chũm nĩa, chết tiệt...

Chương 9: Thương Thức Trà

Buổi trưa, mưa tạnh được một lát, nhưng khi ngả chiều, trời lại nổi gió, mưa bay lất phất.

Sắc trời nhá nhem, hơi ẩm đầy mặt.

Bùi Tu Vân ngồi dưới mái hiên, lười biếng dựa vào cột nhà.

Bên cạnh chàng kê một cái bàn nhỏ, trên bàn là chiếc bếp lò be bé làm bằng đất nung, bốc lên hơi nước trắng xóa.

“Tiên sinh, người chỉ mới đỡ bệnh thôi, hay là chúng ta trở về phòng đi.”

Tống Tích ôm một tấm chăn mỏng từ trong nhà ra, đắp lên đùi Bùi Tu Vân rồi ngồi xếp bằng đối diện chàng.

Bùi Tu Vân lắc đầu, “Ngủ cả một buổi sáng, giờ ta văng hết cả đầu rồi, để gió lạnh thổi một lát cho dễ chịu hơn.”

Đúng lúc này, nước sôi, một làn hơi trắng xóa trên nắp ấm bốc thẳng lên trời.

Bùi Tu Vân dùng lụa trắng quấn tay cầm bằng tre của ấm trà rồi nhấc nó lên.

Tống Tích nhanh chóng cầm chén trà bên cạnh đưa về phía trước.

Một tay Bùi Tu Vân bao lấy tay nàng, nắm chén trà sứ màu trắng, một tay nghiêng ấm trà, rót nước sôi vào bên trong chén.

Nước sôi trắng sạch những lá trà mỏng manh dưới đáy tách trà.

Những lá trà xanh biếc phẳng lặng trôi lững lờ trên mặt nước, tựa chiếc thuyền lá con con phiêu bạt giữa dòng nước biếc.

“Chén trà đầu tiên, cho con.” Bùi Tu Vân thả tay, Tống Tích dùng hai tay đón lấy tách trà, kê bên mũi rồi nhẹ ngửi, mùi hương ngọt thanh như thắm

đượm lòng người.

Bùi Tu Vân cũng pha cho mình một tách trà nóng, tay này đặt lên tay kia [1], đờng tử đen láy lẳng lẳng nhìn Tống Tích qua màn sương trắng.

“Đây là trà Long Tĩnh trước thời nhà Minh ả?” Tống Tích khẽ thổi mấy lần mới hớp một ngụm trà nóng.

Nước trà đọng trên đầu lưỡi, hương thơm tươi mát thoang thoảng tràn ngập trong miệng.

“Xem ra trà này cũng không thất truyền.” Bùi Tu Vân cúi đầu, thở ra hơi nóng, thổi đi hơi nước lượn lờ trên chén trà.

Đôi môi ửng đỏ đặt lên thành chén từ từ nếm thử.

Nước trà làm ấm môi chàng, khiến cho đôi môi mềm mại trở nên ánh nước.

“Ta đã dùng nước suối len qua từng kẽ đá trên núi để bỏ vào ấm trà, sau đó từ từ đun bằng than củi để pha được loại trà Long Tĩnh trước thời Minh năm nay.” Bùi Tu Vân từ tốn giải thích.

Tống Tích gật đầu lia lịa, lại nhanh chóng nhấp thêm ngụm nữa, quả thật rất khác với trà Long Tĩnh ở nhà.

“Thôn Vân Kiến sản xuất trà, thôn dân gọi nó là Tây Hồ Long Tĩnh, tuy loại trà được sản xuất bởi các thôn xung quanh cũng gọi là Tây Hồ Long Tĩnh, nhưng sự thật là Tây Hồ Long Tĩnh chỉ được sản xuất ở hồ Tây mà thôi.

Trong khi trà Sư Phong Long Tĩnh mới là loại ngon nhất, thứ con đang uống bây giờ chính là Sư Phong Long Tĩnh.” Bùi Tu Vân nhàn nhã dựa vào cột, lại hớp thêm một ngụm trà.

Những lời này dọa đến Tống Tích, nàng vội vàng buông chén trà trong tay xuống: “Con vẫn chưa uống đâu.

Uống rồi lại uống trà.”

Bùi Tu Vân rũ mắt nhìn nàng một cái, sau đó chống người ngồi dậy, cánh tay dài vòng qua bàn trà nhỏ, cầm lấy chén trà mà nàng vừa đặt xuống, rồi lại nhét vào tay nàng.

“Uống đi, con đáng giá, trà không đáng giá bằng con.” Khóe môi của chàng khẽ cong, đờng tử trong suốt mà đen như mực.

“Thật ả?” Hơi nóng từ trong tách trà phả vào mặt nàng, dường như đọng lại hương vị thanh ngọt.

“Còn giả được sao?” Chàng nhướn mày, “Con giờ tay ra đi.”

Tống Tích giờ tay lên, mở lòng bàn tay hướng về phía Bùi Tu Vân.

Tay áo của chàng phất qua bàn tay nàng, cảm giác nhột nhột khiến nàng bật cười.

Bàn tay đang nắm chặt của chàng buông lỏng, một vật tròn trịa đột nhiên rơi vào lòng bàn tay nàng.

Tống Tích thu tay về nhìn, cười rạng rỡ: “Hóa ra là kẹo mật! Tiên sinh, người thật là tốt!”

Bùi Tu Vân cười ng ẫ xuống, tự nhiên dặn: “Nếu sau này con muốn ăn kẹo thì đến xin ta.

Chứ còn ăn kẹo trong lớp nữa thì ta sẽ không đơn giản là phạt con chép sách thôi đâu.”

“Dạ! Con thề, sau này sẽ không ăn kẹo trong lớp nữa.

Nếu không...” Nàng liếc nhìn Bùi Tu Vân.

Vừa hay Bùi Tu Vân cũng đang nhìn chăm chăm nàng.

Tống Tích nghĩ một lúc, lại nói tiếp: “Nếu không... cả đời này con sẽ không được ăn kẹo mật của tiên sinh nữa!”

Bùi Tu Vân khẽ cười: “Xem như lời thề của con tạm đáng tin.”

Chương 10: Nô Đùa

Bùi Tu Vân chỉ vừa khỏi bệnh, ng ỡ hóng gió được một lát đã cảm thấy hơi mệt mỏi.

Sau khi đỡ chàng về giường nghỉ ngơi, Tống Tích liền cáo biệt r ỡ về nhà. Đi được vài bước, nàng thấy một thiếu niên đang ng ỡ xõm trên tảng đá cạnh bờ sông, một tay cầm chiếc ô giấy d ầu vàng nhạt, nom cực chói mắt giữa làn sương.

Tay còn lại của cậu cầm cái cần câu gỗ, phần đỉnh trụ lúi có thắt một nút dây, ng ỡ trên nền gạch xanh đặt câu cá.

“Ê, mọi vừa đi tìm tiên sinh phải không?” Ô của Triệu Minh Đức ngả về phía sau, lộ ra khuôn mặt tuấn tú.

Tống Tích khó hiểu, “Liên quan gì đến huynh? Mà huynh đang làm gì đây?”

Triệu Minh Đức nhảy khỏi băng đá, đi tới trước mặt nàng.

Thiếu niên đang tuổi ăn tuổi lớn, dáng vẻ tựa như thanh trúc vươn cao sau cơn mưa, hao g ầy mà đơn bạc.

Cậu đã cao hơn nàng tận nửa cái đầu.

“Khương Thái công câu cá, chờ người nguyện cắn câu.”

“Huynh bị ngáo à?” Tống Tích nguyt cậu một cái.

Triệu Minh Đức vội giơ tay ngăn nàng lại, “Mọi nói xem, có phải thành tích của mọi tốt là do tiên sinh thiên vị mọi không hả?”

Tống Tích lụi khuỷu tay vào bụng cậu, “Cứ thành tích tốt là thiên vị à? Ta thấy đầu óc của huynh bị than nhuộm đen mất r ỡ!”

Triệu Minh Đức ‘ứ hự’ một tiếng, vội che bụng mình lại, sắc mặt đưa đám nói: “Con sai rồi.”

Bà nội Tống Ơi, tha cho con đi.”

Bấy giờ, Tống Tích mới cười thành tiếng, “Thế mới được chứ.

Huynh tìm ta có chuyện gì không?”

“Hôm nay không có tiết, tìm muối đi câu ếch nè.” Hai mắt Triệu Minh Đức ngập tràn mong đợi.

“Đi thì đi!” Tống Tích đáp.

Hai người đi thẳng về hướng Tây, ra khỏi thôn, tới đồng ruộng.

Vào mùa mận chín, ruộng không có người trông, cỏ dại mọc ngổn ngang bên bờ ruộng.

Sắc xanh đậm đà, trên những chiếc lá đơm đầy những hạt nước long lanh trong suốt.

“Từ từ.” Triệu Minh Đức đột nhiên dừng lại, xoay người.

“Hả?”

Triệu Minh Đức ngẩng xồm xuống, ngón tay thon dài nắm lấy vạt áo nàng, cuộn lên rồi buộc thành nút.

“Đừng để y phục bị ướt.” Cậu giải thích.

“Vậy y phục của huynh thì sao?” Tống Tích tò mò hỏi.

“Ta... Nhà ta có người làm giặt đồ cho ta rồi.” Mặt cậu thoáng ửng đỏ, vội vàng đứng dậy rồi tiếp tục đi về phía trước.

“Ồ...” Đúng là con nhà địa chủ, đến quần áo cũng không phải tự giặt.

Mưa mỏng như lông trâu, gió nhẹ thổi, không những thổi xuyên làn mưa mà còn thổi thành từng làn sóng biếc.

Cách đó không xa, mấy con cò trắng chậm rãi dạo trên cánh đồng.

Thấy hai người đến gần, chân cò mảnh khảnh liền đạp vào trong bùn, vỗ cánh bay tít lên trời.

“Quác quác — ”

Triệu Minh Đức giơ ngón tay lên môi, vừa cúi thấp người, vừa cẩn thận quan sát.

Tống Tích ng ỡ xồm xuống, thò tay gạt lá lúa ra.

Một con ếch ng ỡ ngay dưới gốc lúa, da xanh bụng trắng, trên lưng còn có ba đường kẻ dọc.

Triệu Minh Đức nhanh chóng c ần c ần câu gổ của mình lên, móc trong ngực áo ra một nhúm bông, xé thành miếng nhỏ r ỡ dùng sợi chỉ mỏng buộc chặt.

“Cây bông?” Tống Tích g ần như trợn tròn mắt, “Huynh cắt được bông luôn hả?”

“Đương nhiên r ỡ.” Triệu Minh Đức ng ỡ cạnh Tống Tích, một tay c ần c ần câu gổ, một tay cẩn thận đưa sợi giây ra trước mặt con ếch.

“Ta nói cho huynh biết, ếch chỉ có thể nhìn thấy đ ồ vật đang cử động thôi, huynh lắc lắc nó trước đi.” Tống Tích huých khuỷu tay vào cánh tay cậu.

“Lắc li ền đây.” Cậu khẽ lắc cổ tay, sợi chỉ kéo theo nhúm bông, lạng qua lạng lại trước mặt con ếch.

Đôi mắt của ếch đảo vài cái theo nhúm bông, bất chợt, hai chân của nó đạp v ề sau, bật thẳng tới trước, đón lấy nhúm bông.

“Lẹ lẹ lẹ, giật dây v ề!” Tống Tích phẫn khởi lắc lắc tay Triệu Minh Đức, hú lên.

Triệu Minh Đức vội vung tay ra sau.

Dường như con ếch đang bị sợi dây treo trên không cũng cảm thấy mùi vị trong m ồm sai sai, nên lập tức há miệng ra r ỡ trôn vào đ ồng ruộng bát ngát.

“Chạy... Chạy mất r ỡ.” Tống Tích chán chường.

Từ vui sướng đến tiu nghỉu chỉ vọn vẹn một giây.

“Haiz, để ta câu lại cho muội.” Triệu Minh Đức cũng rất thất vọng.

“Cây bông không câu được đâu.” Tống Tích đứng dậy, phui phui tay, quyết định ra v ề

“Ồ, không thử lại à?” Cậu gọi với theo.

“Khỏi.” Tống Tích xua tay.

Tùm!

Nghe thấy một tiếng nước lớn, nàng không khỏi ngoái đầu lại.

Chỉ thấy Triệu Minh Đức đã đứng dưới mương, hai chân đ ể tr ần.

Cậu cúi người xuống, đôi tay thọc hẳn vào đồng bùn ẩm ướt như vừa bắt được gì đó.

“Ta có cái này cho muội nè!” Triệu Minh Đức ngẩng mặt lên, hưng phấn đào ra một con lươn trơn trượt từ đồng bùn, nó đang điên cuồng giãy giụa trong tay cậu.

Tống Tích liền cứng đờ người, “Ta cảnh cáo huynh, đừng có lại gần ta.”

“Có gì đáng sợ đâu.” Triệu Minh Đức đi tới.

“Áaaa!” Tống Tích quay người bỏ chạy.

“Tống Tích!” Triệu Minh Đức chẳng thèm xỏ giày, một tay cầm con lươn, một tay xách giày, không ngừng dí nạng.

“Triệu Minh Đức, huynh chết chắc rồi!” Tống Tích hét lớn.

“Không đáng sợ tí nào luôn á, thiệt!” Triệu Minh Đức bất đắc dĩ giải thích.

“Cút!!!”

Chương 11: Khiên Trách

Tống Tích chạy thẳng về thôn, Triệu Minh Đức đuổi đằng sau mệt tới mức ná thở.

“Ê, Tống Tích, muội chậm... chậm một chút coi!” Triệu Minh Đức hô to. Tống Tích vờ như không nghe thấy, càng chạy càng nhanh.

Triệu Minh Đức đáng chết này, chờ lần sau gặp lại, nàng nhất định dạy dỗ cậu ta một trận ra trò!

Cổ tay Triệu Minh Đức bỗng nhiên bị kéo mạnh, cậu không thể dừng chân vì quán tính nên suýt nữa đã té sấp mặt xuống đất.

“Con đang làm gì thế hả?” Bùi Tu Vân siết cổ tay của cậu đến mức hằn lên vết đỏ, tay còn lại gỡ ngón tay của Triệu Minh Đức ra, đoạt đi con lươn đã bị cu cậu bóp đến sống dở chết dở.

“Tiên... tiên sinh.” Triệu Minh Đức không ngờ sẽ đụng phải Bùi Tu Vân, lắp bắp nói.

“Tống Tích sợ lươn mà con còn dọa con bé?” Bùi Tu Vân nghiêm khắc nói.

“Không... Không phải ạ, con không có ý dọa muội ấy! Con... chỉ muốn nói cho muội ấy biết là con lươn cũng không có gì đáng sợ thôi.” Bị Bùi Tu Vân khiển trách, sắc mặt của Triệu Minh Đức nghẹn ngào đỏ lên.

“Mặc kệ con có mục đích gì, hành động này của con cũng đã dọa Tống Tích sợ.

Sau này không được phép c ần lươn đến trước mặt Tống Tích nữa!”

“Dạ, tiên sinh dạy phải.” Triệu Minh Đức chấp tay lại, gật đầu liên tục.

“Được rồi, không có gì thì về nhà đi.

Tiếp theo ta sẽ dạy 《Trường hận ca》, con về chép mười lần, ngày mai đi học nộp cho ta.”

“Con biết rồi ạ...” Nghe như sấm sét giữa trời quang, Triệu Minh Đức ủ rũ ra về.

Bùi Tu Vân nâng tay lên, cảm giác dính dấp khiến chàng không khỏi nhúm mày.

Cuối cùng, Tống Tích cũng chạy tới cửa nhà, một tay chống cửa một tay chống eo mà thở phà phò.

Cái tên Triệu Minh Đức này bị bệnh hả? Con trai của địa chủ đúng là ngu xuẩn toàn tập.

Nàng quay đầu lại, nhìn quanh mấy lần, sau khi chắc chắn là không thấy bóng dáng Triệu Minh Đức mới đẩy cửa nhà mình ra rồi bước vào.

Căn nhà hiu quạnh vô cùng.

Bấy giờ, Tống Tích mới nhớ ra hôm nay cha đã lên trấn trên giao đồ cho u (mẹ).

Nàng đi vào phòng bếp, mở nắp nồi ra, bên trong có ninh một ít rau.

Nước dưới đáy nồi đã lạnh, bánh bao cũng nguội ngắt.

Nhìn mấy cái bánh bao đã cứng lại, nàng lập tức cảm thấy mất ngon, bèn ôm bụng trở về phòng ngủ.

Trời tối dần, nhà nhà trong thôn bắt đầu nhóm khói bếp.

Từ nhà hàng xóm, mùi của rau xào len qua khe hở cửa sổ rồi hoà quyện vào không khí, chui vào mũi của Tống Tích.

Để tiết kiệm nên thường ngày, nhà nông ăn rất thanh đạm, chỉ có những lúc quan trọng mới chịu dùng dầu để chế biến nhiều loại thức ăn.

Chẳng biết nhà bên có vị khách quan trọng hay sao mà họ đã chịu dùng dầu còn xào cả thịt.

Tống Tích đói đến mức cào tường.

Cách đó không xa vang lên tiếng gõ cửa.

Tống Tích nhúm mày.

Không phải cha về sớm hơn dự định đấy chứ? Nàng vội xỏ giày, đầu bù tóc rối chạy ra khỏi phòng.

“Cha!” Nàng vui vẻ mở cửa ra, chợt thấy Bùi Tu Vân vẫn đang giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa.

Tống Tích sững sờ hỏi: “Tiên sinh? Sao người lại đến đây?”

Nàng chợt nhớ tới dáng vẻ của mình, lập tức lấy tay làm lược, chải chải tóc.

Bùi Tu Vân đã thay một bộ sam y [1] sạch sẽ màu xanh thẫm, mái tóc đen ẩm ướt tỏa ra hương thơm thanh mát của bồ kết, cả người vương đầy hơi nước.

Một tay của chàng cầm cán ô giấy dầu với họa tiết lá liễu vẽ bằng bút mực, mưa men theo mặt ô rơi tí tách xuống nền gạch, tay còn lại xách theo hộp đựng thức ăn mà nàng mang qua ban sáng.

“Ôi, xin lỗi, con quên mất, làm phiền tiên sinh rồi.” Tống Tích liếc nhìn hộp đựng thức ăn trong tay chàng, khom người ôm lấy.

Dù Bùi Tu Vân vẫn chưa thả tay nhưng Tống Tích vẫn cảm thấy hình như hộp đựng thức ăn hơi nặng.

“Ta đã nấu một ít mì con thích ăn nên mang sang đây để ăn cùng con.”

Chât giọng của chàng trầm thấp như suối chảy đá mòn.

Chàng buông lỏng tay, lập tức tay nàng trĩu xuống, khá nặng.

“Tiên sinh, người tốt quá à! Sao người biết con vẫn chưa ăn tối vậy?”

Tống Tích cười hỏi, má lúm đồng tiền xinh như hoa.

“Nhớ kỹ...” Mặt Bùi Tu Vân lạnh đi.

Tống Tích nghe đến mức chai cả tai rồi, nàng vội đáp: “Tiên sinh không đối xử tốt với con.”

Vâng vâng vâng, đầu tiên sinh làm thức ăn cho một đứa đang đói gần chết là con đây thì tiên sinh vẫn không hề đối xử tốt với con.”

Bùi Tu Vân lạnh lùng liếc nàng, nàng lập tức ngậm miệng, lặng lẽ cúi đầu.

Chương 12: Ăn Mì

Tống Tích đặt thức ăn lên bàn rồi kéo Bùi Tu Vân vào bếp.

“Triệu Minh Đức kia hay bắt nạt con lắm đúng không?” Bùi Tu Vân múc một gáo nước giếng trong thùng, vừa rửa tay vừa hỏi.

Tống Tích lắc đầu, nhìn chằm chằm những ngón tay thon dài đan vào nhau của chàng, đáp: “Huynh ấy là một tên ngố, suốt ngày cứ làm chuyện tào lao trước mặt con thôi ạ.”

“Suốt ngày?” Bùi Tu Vân lên tiếng hỏi.

“Vâng, người thấy huynh ấy cưới con trâu ngốc kia kìa, có màng tới ai đâu.

Thế mà hết lần này đến lần khác, hễ thấy con là to mồm.

Hôm nay còn ngổ bên đường để câu cá nữa chứ, nói cái gì mà ‘Khương Thái công câu cá, chờ người nguyện mắc câu.’ Người nói xem, huynh ấy có bệnh không cơ chứ?”

Bùi Tu Vân rút một cái khăn tay từ ống tay áo của mình ra, gấp lại hai lần thành một hình vuông, nhúng vào nước giếng.

“Lại đây.” Chàng giang rộng đôi tay, ôm nàng vào lòng.

Tấm vải lụa vừa ướt vừa lạnh đắp trên trán nàng, nhẹ nhàng lau dãn xuống dưới.

“Đương mùa mưa, nhiều hơi ẩm.

Con về đến nhà nhớ phải rửa mặt.” Chàng cúi thấp đầu, hơi thở thanh mát lan ra, ấp áp như làn gió xuân, phủ xuống mặt nàng.

“Dạ.” Tống Tích đáp.

“Sau này con cách xa Triệu Minh Đức một chút.” Chiếc khăn tay nhẹ lau khóe mắt của Tống Tích, để lại xúc cảm man mát như chất giọng róc rách của chàng.

“Dạ.”

Chiếc khăn tay dừng ở cổ của nàng, Bùi Tu Vân không mở mắt, vừa định lấy khăn tay về thì cổ tay chợt bị Tống Tích bắt lấy.

“Để con lau cho.” Tống Tích nhận lấy khăn lụa rồi kéo cổ áo ra, để lộ cổ trắng ngần.

“Con... con sao mà...” Bùi Tu Vân vội quay người đi, giờ ống tay áo rộng che khuất nửa khuôn mặt.

“Dạ? Con tiện tay lau cổ chút thôi...” Tống Tích qua loa lau cổ vài cái rồi kéo áo lại, sau đó nhúng khăn lụa vào trong nước.

“Để con phơi khô chiếc khăn này rồi sẽ trả lại cho tiên sinh.” Nàng ôm lấy cánh tay Bùi Tu Vân, cười nói.

Bùi Tu Vân rũ mắt, liếc thấy làn da trắng như tờ, mịn như lụa trên cổ nàng, lại thấy rối lòng.

Trở về bàn ăn, Tống Tích dùng hai tay để mở cái nắp đan bằng trúc của hộp đựng thức ăn ra.

Trong hộp có hai bát canh lớn màu trắng xanh được đậy bằng cái nắp cùng màu.

Tống Tích cẩn thận bưng một bát ra, đặt xuống trước mặt của Bùi Tu Vân.

Trong hộp còn có hai đôi đũa đen bằng gỗ và hai cái khay gác đũa.

Tống Tích lấy cái khay gác đũa, đặt bên cạnh bát canh rồi lại gác đôi đũa lên đó.

Nàng cũng bưng cho mình một bát canh, đương lúc định mở ra thì bị Bùi Tu Vân giữ nắp lại.

Bùi Tu Vân đứng lên, bày bát đũa thơm tất cho nàng.

Tay Tống Tích vỗ vỗ mặt nắp, sắc mặt đầy chờ mong, hỏi: “Con ăn được chưa ạ?”

Bùi Tu Vân nhẹ nhàng gật đầu.

Tống Tích mở nắp, hóa ra là một tô mì lươn xào tôm.

Từng khúc lươn được cắt đều, tôm sông trắng nõn ngon mắt, nước mì đậm đà hương quê.

Nàng gấp một đĩa mì rồi đưa vào miệng.

Sợi mì dai dai, thấm vị lươn và tôm sông, ngon đến mức khiến ngón trở phải quẩn quáo.

“Giờ hết sợ lươn rồi à?” Bùi Tu Vân cũng cầm đĩa lên, ăn một cách từ tốn.

“Không sợ, đương nhiên không sợ rồi ạ! Ăn ngon thế này sao con lại sợ được chứ?” Tống Tích ăn đến hai má phính ra, hớn hờ đáp.

Bỗng, nàng khựng lại, “Tiên sinh, sao người biết...”

Bùi Tu Vân gấp miếng lươn lên, ung dung mà ăn.

“Tiên sinh?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Bùi Tu Vân đứng dậy, khom người dùng đuôi đĩa gõ nhẹ lên trán nàng,

“Sau này Triệu Minh Đức sẽ không bắt lươn dọa con nữa đâu.”

Đôi mắt Tống Tích sáng bừng, cười nói: “Đa tạ tiên sinh!”

“Con lươn hôm nay đã dọa con sợ, giờ đang nằm trong bát của con rồi đấy.” Chàng dùng ngón tay xoa xoa chỗ mình vừa gõ, tiện tay vén lại một lọn tóc đen đang che mắt nàng.

Tống Tích ngược mắt, ngắm nhìn mi mày như vẽ [1], mắt sáng như sao của chàng, trái tim không khỏi đập mạnh.

Nàng luống cuống cúi đầu, gấp một miếng thịt tôm.

Thấy sợi tôm trên lưng nó đã được nhặt sạch sẽ, nàng lại nghĩ đến đôi bàn tay hằn rõ khớp xương kia đã từng bước từng bước từ lột vỏ tôm đến rút chỉ tôm,

Lòng càng thêm loạn.

Chương 13: Làm Loạn

Tống Tích vội vàng ăn cho xong rồi vội viện cớ rửa bát để đi vào bếp.

Nàng ôm ngực mình, không phải đã bị Triệu Minh Đức lây bệnh ngực rồi đấy chứ? Nếu không, sao tim nàng lại đập nhanh tới vậy?
Tâm trạng của Bùi Tu Vân cũng không yên ả gì.

Chàng biết bản thân có tình cảm khác với Tống Tích nhưng trong lòng vẫn luôn giữ giới hạn.

Vậy mà hôm nay, tình cảm lại bộc phát để rồi vô thức nói lời đường mật thoảng qua với nàng.

Bàn tay siết chặt đôi đũa của Bùi Tu Vân có hơi run lên, chàng chậm rãi thở dài, đứng dậy đi vào làn sương.

Tống Tích không ngờ Bùi Tu Vân chẳng nói chẳng rằng đã rời đi.

Nhìn bàn ghế trống trơn, trong lòng Tống Tích tràn đầy mất mát.
Bên ngoài, mưa bụi mù mịt, gió lạnh tấp vào mặt nàng, khiến lòng nàng như lạnh.

...

Hôm sau, Tống Tích tới học đường từ sớm.

Những tưởng nàng là học trò tới sớm nhất, không ngờ lại có một đám khách không mời mà tới còn sớm hơn nàng.

Mười mấy học trò của thôn Bạch Hạc xúm thành một bầy, la hét om sòm trước cổng chính học đường, “Thì ra thôn Vân Kiến các người là đờ hèn

nhát, tới thư khiêu chiến cũng không một ai dám nhận!”

Tống Tích gắng đầu nhìn lại, tức khắc vui vẻ.

Tên c ần đầu của bọn chúng, nàng rất quen mắt.

Năm trước cũng là tên Cao Trạch này dẫn người tới học đường của Bùi Tu Vân để kêu gào, nói cái gì muốn so tài.

Tuy Bùi Tu Vân lười phản ứng cậu ta nhưng đám học trò của chàng vẫn lên lút so tài ngâm thơ đối chữ với đám người Cao Trạch kéo tới một phen, làm cho bọn chúng thúì mặt ra về.

Thế mà Cao Trạch lại càng chiến càng hăng, năm nay vẫn dám tới đây kêu gào.

“Tống Tích...” Triệu Minh Đức cười bò đứng sau nàng, gọi một tiếng.

Có lẽ cậu sợ chuyện hôm qua đã chọc giận nàng nên lúc này, ngữ điệu khi gọi nàng cực kỳ cẩn thận.

“À... ra là huynh.

Đi thôi!” Tống Tích lập tức kéo Triệu Minh Đức xuống khỏi lưng bò.

“Á!” Thiếu chút nữa là Triệu Minh Đức đầu sa xuống đất.

“Huynh có đi hay không hả?” Tống Tích thúc giục.

“Đi!” Triệu Minh Đức lấy lại thăng bằng rồi nhanh chóng chạy theo nàng.

Cậu búng tay một cái, ở góc đường không xa lập tức có một gã sai vặt chạy lại, dắt con bò của cậu đi.

Tống Tích liếc cậu, nghĩ thầm: Nhà giàu có khác, ra ngoài lúc nào cũng có người hầu đi theo.

Nàng không nghĩ nhiều, lập tức kéo Triệu Minh Đức đi vào màn mưa.

Mưa phùn dày đặc mà mỏng dính, nhẹ nhàng rơi xuống hai người.

Nước mưa tấp đ ầy trên trán của Triệu Minh Đức, hơi dừng lại theo hàng mày thanh tú của cậu.

Trước t ần mắt mơ hồ, bóng hình mảnh mai của Tống Tích cũng trở nên

mông lung mờ ảo.

Thời điểm hai người về tới học đường, đám học trò của thôn Vân Kiến và thôn Bạch Hạc đang giảng chuyện chọn người so tài.

Tống Tích và Triệu Minh Đức đi vào từ cửa sau, tiếp đó, Tống Tích trèo lên tường cao.

“Cao Trạch, lại là đám bại tướng nhà huynh đấy à?” Giọng nói của nàng vô cùng trong trẻo, khiến mọi người trong học đường khựng lại.

Mọi người ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trên đầu tường có một thiếu nữ xinh đẹp đang ng ẩng đấy, cười tươi như hoa xuân.

Hai tay của nàng cầm một cái đ ồ hốt rác, hất xuống.

Mười mấy học trò của làng Bạch Hạc bị nàng hất bụi bết tung toé, sắc mặt ai nấy đ ầu xám xịt, nghiêng r ầu nghiêng lợi nhào tới chỗ nàng.

“Học trò của thôn Vân Kiến nghe rõ cho ta!” Tống Tích nhận lấy cây ch ối từ Triệu Minh Đức đang ở đằng phía sau r ồi đứng thẳng trên tường, sau đó đập đập cán ch ối vào mặt tường, cao giọng nói:

“Nếu có chó tới địa bàn của chúng ta điều v ỡ giương oai [1], cứ một con tới chúng ta liền đánh một con, một đám tới thì chúng ta đánh cả đám!”

Dứt lời, nàng nhảy từ trên tường xuống, quơ quơ cái ch ối.

Khoảnh khắc công chính học đường mở ra, Triệu Minh Đức vọt ra với năm sáu cây ch ối.

Cậu ném cho mấy bạn học thân thiết mỗi người một cây, đ ồng thời giữ lại một cây cho mình.

Cả bọn xông vào đám học trò của thôn Bạch Hạc, hung hăng mà tấn công. Lúc Bùi Tu Vân tới, tóc tai của Tống Tích đã rối bù.

Nàng chống nạnh, to m ồm hô với đám học trò của thôn Bạch Hạc đang chạy trốn kia, “Thư khiêu chiến nhiều ít gì bọn này cũng nhận, ít tới địa bàn của bọn này ra oai đi! Nếu không, bà đây nhất định đánh cho tụi bây t ờ ra qu ần!”

Nàng còn làm động tác đá một cú sau lưng chúng, đám học trò cùng l ừa cười nắc nẻ.

“Bà đây tới sớm nhỉ?” Một giọng nói ấm áp như đang tắm mình trong gió

xuân bất chợt truy ền tới.

Cả người Tống Tích cứng đờ, chậm rãi quay lại.

Chương 14: Chật Vật

Bùi Tu Vân gọi một học trò kể lại những gì vừa xảy ra. Học trò ấy vừa dứt lời, Tống Tích liền chen vào, nói: “Tiên sinh, người đừng phạt họ, đây là quyết định của một mình con.

Nếu người muốn phạt thì phạt mỗi con thôi.”

“Không phải,” Triệu Minh Đức đi ra trước mặt Tống Tích, che khuất bóng dáng của nàng, “Đây là chủ ý của con, tiên sinh phạt con đi, đừng phạt Tống Tích.”

Bùi Tu Vân đảo mắt nhìn tro tàn vương đầy dưới đất, lạnh giọng nói:

“Hôm nay không học, mỗi người các con về nhà chép ba lần 《Luận ngữ • Những câu hỏi về hiến pháp》 cho ta.”

“Vâng ạ.” Mọi người cúi đầu, trăm miệng đồng thanh.

Ai nấy đều chặt vật, áo quần không bị xước xết thì cũng dính đầy tro bếp. Tống Tích vừa định rời khỏi thì nghe thấy Bùi Tu Vân nói: “Tống Tích, Triệu Minh Đức ở lại.”

Tống Tích chán nản quay đầu, đứng sau lưng Triệu Minh Đức.

Bùi Tu Vân đi tới trước mặt Triệu Minh Đức, xoè tay ra, “Con mang bài phạt tới chưa?”

Trên người Triệu Minh Đức đầy những vết thương xanh tím, trên mặt còn có vài dấu tay, nửa sườn mặt của cậu còn sưng phù lên.

“Rồi ạ, vừa rồi con đã đặt nó trên bàn học.” Triệu Minh Đức lí nhí đáp.

Trong lúc nói chuyện, cử động của cậu ảnh hưởng tới vết thương trên mặt, khiến cậu hít sâu một hơi.

“Về đi.” Bùi Tu Vân giơ tay, vỗ nhẹ xuống bả vai hao gầy của cậu.

Triệu Minh Đức nhìn Tống Tích thật sâu, do dự nói: “Tiên sinh đừng phạt

Tống Tích, nếu người muốn phạt thì cứ phạt con...”

“Chỗ này không còn việc của con nữa, về đi.” Bùi Tu Vân nhẹ xua tay. Triệu Minh Đức bất đắc dĩ, xoay người đi được ba bước lại ngoái đầu nhìn.

Thấy Triệu Minh Đức đã đi xa, Tống Tích mới lẳng lặng ngẩng đầu, trộm nhìn Bùi Tu Vân.

“Bình thường ở trước mặt ta, con rất nhất gan.

Không ngờ đây chỉ là giả vờ!” Bùi Tu Vân nắm chặt cổ tay nhỏ bé của nàng, kéo vào sau học đường.

Tống Tích không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Bùi Tu Vân.

Bị chàng dạy dỗ một hồi, nàng ấm ức trong lòng, lí nhí nói: “Tụi nó muốn làm tiên sinh bề mặt, con nhất định không để tụi nó đạt được mục đích.” Bước chân của Bùi Tu Vân chững lại, ánh mắt lạnh lẽo của chàng nhìn từ đầu tới chân của Tống Tích một lượt.

“Sao thế ạ...” Tống Tích bị chàng nhìn tới mức rợn tóc gáy.

Bùi Tu Vân hơi khom lưng, ôm ngang nàng vào lòng.

“Á...” Tống Tích vội ôm lấy cổ chàng.

Chàng xông thẳng vào học đường rồi đặt Tống Tích xuống một chiếc bàn học.

Sau đó, chàng ngẩng đầu xồm xuống, ngang bằng với nàng.

Lòng bàn tay to lớn phủ xuống cổ tay xinh đẹp của Tống Tích, tay còn lại thì nhẹ nhàng cuộn tay áo của nàng lên.

Thấy hai cánh tay của nàng vẫn trắng mịn như cũ, Bùi Tu Vân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Con có đau ở đâu không?” Chàng dịu dàng hỏi.

Tống Tích chậm rãi lắc đầu.

Chàng giơ tay lên, đầu ngón tay khẽ sượt qua gò má của nàng.

“Shhh — ” Tống Tích nhú mày, hít sâu một hơi.

“Xem ra chỉ có chỗ này bị thương.” Bùi Tu Vân đứng dậy, lấy một lọ thuốc

hoạ tiết thanh hoa [2] từ trong ngăn tủ trên tường.

Chàng dùng ngón tay chấm một chút thuốc mỡ trong suốt rồi nhẹ nhàng thoa lên vết đỏ trên gò má của nàng.

“Tiên sinh, người không giận con ạ?” Tống Tích chợt dạ hỏi.

“Rất giận.” Bùi Tu Vân đặt lọ thuốc lên bàn, chống hai tay bên cạnh và khom người tới gần nàng.

Chàng cúi đầu, nàng ngẩng đầu, trong mắt hai người chỉ có hình bóng của đối phương.

Trái tim của Tống Tích lại loạn nhịp, cứ như giây tiếp theo sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

“Nếu con còn đặt bản thân vào tình cảnh nguy hiểm nữa, ta lập tức từ mặt đũa học trò là con.” Bùi Tu Vân nhìn vào đôi mắt sáng ngời như nước mùa Thu của nàng.

Cánh môi mềm mại của Tống Tích hơi hé ra, hơi thở nóng hổi của nàng như muốn quét sạch ý chí của Bùi Tu Vân.

Chàng quay mặt đi, đang định đứng dậy thì bị Tống Tích ôm lấy thắt lưng. Nàng dán tai lên ngực của Bùi Tu Vân, nghe thấy trái tim trong ngực chàng đập nhanh như nổi trống.

“Tiên sinh, thì ra tiếng tim của con đập nhanh không ngừng là như thế này...” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Bùi Tu Vân chợt thấy xấu hổ, giơ hai tay lên, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Chương 15: Dưới Mưa

Tống Tích thả tay ra và nhảy từ trên bàn xuống.

“Con cứ tưởng là con bị lây bệnh ngực của Triệu Minh Đức nên tim mới đập nhanh như vậy chứ.

Nhưng khi nghe tiếng tim đập của tiên sinh cũng nhanh giống con thì chắc là con không bị bệnh rồi.” Khoé môi của nàng hơi cong lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Bùi Tu Vân thả lỏng người, đôi tay chậm rãi buông xuống.

Suy nghĩ của chàng càng thêm rối loạn, chàng nghiêng đầu, không nhìn Tống Tích.

“Tiên sinh à?” Tống Tích đi tới bên cạnh Bùi Tu Vân, ngẩng đầu đối diện với đôi mắt của chàng.

Bùi Tu Vân đi đầu chỉnh sắc mặt, dẫn lại sự rối bời nơi đáy lòng, “Con thật sự muốn so tài với học trò thôn Bạch Hạc sao?”

“Đương nhiên rồi ạ.

Nếu ai dám đánh vào mặt của tiên sinh, con không những muốn đánh lại mà còn đánh phù mặt nó luôn!” Cũng không phải thi thố cái gì khó nhằn, tại sao nàng không thể thi chứ?

Cứ nghĩ tới tên Cao Trạch kia là Tống Tích câu tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vài ngày trước, Cao Trạch có gửi thư tuyên chiến với ta nhưng ta tiện tay vứt đi đâu rồi, không ngờ các con lại để tâm việc này.

Nếu người ta đã tìm tới cửa, đương nhiên chúng ta không có lý do gì để

tránh né.”

Tống Tích rất tán thành, “Tiên sinh yên tâm.

Không ai có thể so sánh với con trong việc thi chèo thuyền cả.”

Cao Trạch muốn thi cái gì không thi, lại nhất quyết thi chèo thuyền r òng vào Tết Đoan Ngọ.

Thôn Bạch Hạc bọn họ cứ chờ thua đi.

Bùi Tu Vân khẽ lắc đầu, “Nếu là đua thuyền đơn, đúng là không ai có thể sánh bằng con.

Nhưng đua thuyền r òng thì thứ họ muốn thi chính là sự hợp tác của tập thể.”

Trong lòng Tống Tích chùng xuống, nhú mày hỏi: “Vậy phải làm sao đây ạ?”

Bùi Tu Vân vượt vượt mi tâm của cô, nhẹ nhàng vượt thẳng hàng mày đang nhú lại kia, “Để ta dạy con.

Đi theo ta.”

Chàng bao bọc bàn tay nhỏ của Tống Tích, dẫn nàng ra khỏi học đường.

Lòng bàn tay của Tống Tích đỏ m òhôi, nàng trộm ngẩng đầu, nom chàng như chàng h ã đẽ ý.

Bùi Tu Vân mở chiếc ô giấy ra, che hết cả người Tống Tích.

Trong khi nửa bả vai của chàng lại phơi dưới làn mưa, nước mưa dần thấm ướt la y [1] của chàng.

“Tiên sinh, quần áo của người ướt r ồi.” Tống Tích lên tiếng nhắc nhở.

“Không sao.” Bùi Tu Vân bình thản đáp.

Đọc đường, hai người không nói gì nữa, yên lặng đi tới hồ Đông.

Mỗi năm tới Tết Đoan Ngọ, mấy thôn lân cận sẽ tổ chức đua thuyền r òng ở hồ Đông.

Vì mặt mũi của mình nên thôn nào cũng đóng thuyền r òng vừa lớn vừa hoa lệ.

Lúc này, ngoài bờ hồ đang neo một chiếc thuyền rồng không lồ màu đỏ, đầu rồng cao ngất, hai mắt lồ ra, miệng đầy máu hé ra những chiếc răng nanh màu trắng bén nhọn.

Bùi Tu Vân gấp ô lại, dựng lên thân cây liễu.

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống thuyền rồng, sau đó vươn tay về phía Tống Tích.

Tống Tích vừa nhấc váy vừa nắm lấy tay chàng.

Nàng nhảy về phía trước, sà vào lòng Bùi Tu Vân.

Thuyền rồng nghiêng trái nghiêng phải, hình bóng hai người đang ôm nhau cũng trái phải ngả nghiêng.

“Con đứng vững chưa?” Giọng chàng có hơi lạc đi.

“Dạ...” Tống Tích vội rút tay về.

“Đi theo ta.” Bùi Tu Vân đi tới mũi thuyền, đứng dưới một tấm bạt lớn.

Chàng giơ tay kéo tấm bạt ra, để lộ một cái trống mắc trên giá cao.

“Việc đánh trống khi đua thuyền, một là để khích lệ tinh thần của mọi người, hai là để đi đầu khiến tiết tấu.

Người chèo thuyền nghe tiếng trống để chèo, tiếng trống dồn dập thì chèo nhanh, tiếng trống chầm chậm thì chèo chậm.

Vì vậy, người đánh trống mới là cốt lõi của thuyền đua.” Bùi Tu Vân lấy một chiếc mặt nạ hung tợn từ trên giá xuống rồi đeo lên mặt mình.

“Hôm nay ta sẽ dạy con đoạn trống cổ vũ đua thuyền thời xưa.” Chàng cởi giày và vớ của mình ra, để lộ đôi chân trần trắng như ngọc, không chút tỳ vết.

Tống Tích cũng học theo chàng, cởi giày tháo ra, thời điểm nàng định cởi vớ, Bùi Tu Vân đã giơ dùi trống lên và đánh tiếng đầu tiên.

Tiếng trống trong trẻo vang dội núi sông, tạt qua từng lớp lá sen, khiến vô số loài chim giật mình.

Chàng hơi khuyu chân, một chân nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên mặt thuyền.

Thân hình của chàng uyển chuyển như chim tước, nhưng khi đánh trống lại có thể đánh ra được từng tiếng vang trời.

“Trong lúc đánh trống, con hãy di chuyển cánh tay bằng eo của mình một cách nhanh nhẹn và ổn định.” Bùi Tu Vân nhẹ nhàng nhảy lên, xoay nửa vòng trên không.

Thân hình của chàng ngửa ra sau, ống tay áo màu lục lất phất như mây tan, lộ ra cánh tay bạch ngọc đẹp đẽ.

Chàng cần dùng trống đánh một đoạn trống cổ trang trọng, sau đó lại quay người, mái tóc đen như thác hoà mình vào không trung.

Dưới cơn mưa lạnh, khuôn mặt của chàng vương từng giọt sương giá.

“Bấy giờ, hẳn là thuyền rồng đã đạt tới tốc độ tối đa.

Con không cần làm thêm động tác gì nữa, chỉ cần giữ cho nhịp trống nhanh và ổn định tới khi cuộc đua kết thúc thôi.” Bùi Tu Vân giơ cao hai tay, mỗi đòn giáng xuống là mỗi tiếng trống trầm bổng vang lên.

Chương 16: Luyện Tập

Tống Tích ngắm đến ngần người, nhất thời quên mất phải học theo.
“Con đã học xong chưa?” Bùi Tu Vân ngừng lại, quay mặt về phía nàng.
Tống Tích nhụt chí, “Kỹ thuật múa của tiên sinh tốt quá, động tác nhẹ như yến oanh nhưng lại tràn đầy sức lực.

Con sợ con không học nổi.”

Bùi Tu Vân tới trước mặt nàng, tháo mặt nạ trên mặt mình ra rồi đeo cho nàng.

“Còn nhớ bài 《Ngu mỹ nhân · Thính Vũ》 mà trước đây ta từng dạy con không?” Bùi Tu Vân ôm nàng vào lòng, hai tay mỗi tay cầm một sợi dây đeo, từ tốn buộc chúng lại thành nút.

Chiếc mặt nạ có hoạ tiết hung tợn đắp lên mặt Tống Tích, hơi thở như lan của Bùi Tu Vân quanh quần nơi chóp mũi, khiến mặt nàng không khỏi nóng lên.

“Dạ nhớ...” Nàng khe khẽ đáp.

“Vi sư từng nói với con rằng, tâm trạng khác nhau sẽ nghe ra tiếng mưa khác nhau, nhảy múa cũng vậy.

Cùng một điệu múa, những người khác nhau sẽ thể hiện khác nhau.

Ta thể hiện nó như thế này, Tống Tích cũng sẽ có cách thể hiện riêng biệt của mình.”

Đôi mắt của Tống Tích sáng ngời, nàng ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt dịu dàng của Bùi Tu Vân.

“Để ta dạy kỹ thuật cho con trước, làm thế nào để đỡ tổn sức lực, làm thế nào để giữ thăng bằng.” Chàng dẫn Tống Tích đến trước giá trống, để nàng

đôi mặt với mặt trống, còn mình thì đứng phía sau và nắm tay nàng, cần
dùi trống.

“Tiên sinh, con không với tới...” Tống Tích rầu rĩ nói.

“Đứng lên chân ta đi.” Giọng nói của chàng hệt như làn gió ấm, nhẹ nhàng
len vào tai nàng.

Tống Tích hơi do dự, nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, người thả tay con ra trước
đã.”

Bùi Tu Vân tưởng nàng mới nên cần lấy dùi trống trong tay nàng.

Tống Tích lập tức nhấc chân, lưu loát cởi vớ ra rồi ném sang một bên.

“Vớ của con mới bị ướt, không thể làm bẩn chân của người được.” Bàn
chân trắng mịn và nhỏ nhắn của cô bước nhẹ lên mu bàn chân của Bùi Tu
Vân.

Ngón chân xinh xắn mềm mại cong cong, len vào kẽ hở giữa các ngón chân
dài hơn của chàng.

Một ngọn lửa nhen lên từ đáy lòng của Bùi Tu Vân, cảm giác như bị mèo
cào vẩy, nhẹ nhàng khe khẽ cào mu bàn chân của chàng.

Chỉ có đi đâu, chính con mèo ấy lại chó hèn nhận ra.

Bùi Tu Vân vòng tay ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Tống Tích, giữ nàng
đứng vững rồi đặt dùi trống vào tay nàng, sau đó lại nắm tay nàng lần nữa.
Tống Tích ngẩng đầu, giờ tay đánh vào mặt trống.

Bấy giờ, nàng vừa tằm đánh vào chính giữa mặt trống, âm thanh trầm
bỗng vang xa, khí thế hào hùng.

“Tốt lắm,” Chàng ngợi khen, “Con giữ nguyên tiết tấu này, chúng ta luyện
tập vài lần rồi thử tiết tấu nhanh hơn.”

Từng đợt trống vang, khí thế mạnh mẽ đến mức thuyền cũng bị lay động.

Tống Tích càng đánh càng nhanh, cánh tay của nàng đong đưa như làn
sóng, nhịp trống dày và dồn dập khiến người khác cũng phải cảm thấy bị
bóp nghẹt.

Không biết từ khi nào, Bùi Tu Vân đã thả tay nàng ra, thế mà Tống Tích
không hề phát hiện, vẫn miệt mài đánh trống.

Mãi đến khi kiệt sức, nàng mới rút tay về trong sự hồ hởi.

“Tiên sinh, con làm được rồi!” Nàng quay người, bước xuống nền đất

vững chắc.

“Ừm, con rất thông minh, cũng rất tài giỏi.” La y của Bùi Tu Vân bị dính mưa, dán sát vào người, lộ rõ thân hình hao gầy.

Tống Tích liếc dọc liếc ngang mặt đất, thấy bàn chân của chàng bị dẫm đến mức tái nhợt, nàng không khỏi áy náy.

“Tiên sinh, có phải con dẫm đau chân người r ồi không?” Tống Tích vén váy, nâng bàn chân trắng nõn của mình lên và ấn lòng bàn chân xuống, nhẹ nhàng dùng ngón cái để mát xa mu bàn chân của Bùi Tu Vân.

“Tống Tích...” Bùi Tu Vân nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt tối đi.

“Sao thế ạ?” Tống Tích lại dùng mũi chân để ấn mu bàn chân còn lại của chàng, nhẹ nhàng từ tốn, tựa như lông ngỗng sượt qua bàn chân, khiến lòng ai ngứa ngáy.

“Phật từng nói: Lòng không tạp niệm, lấy đầu bụi tr ần.

Tiếc thay, lòng ta đã phủ đầy bụi tr ần r ồi.” Chàng tiếc nuối bảo.

“Tiên sinh nói kinh Phật gì thế ạ?” Tống Tích nghi hoặc.

“Sau này ta sẽ giảng cho con nghe.”

Tống Tích bĩu môi, “Sao tiên sinh ở đâu cũng phải giảng bài cho con bằng được vậy...”

Chương 17: Mượn Thuyền

Sau khi tạm biệt Bùi Tu Vân, Tống Tích về nhà thay một bộ quần áo để chịu mới rồi sang nhà Triệu Minh Đức.

Nhà cậu được non nước bao quanh, muốn đến cũng phải đi gần hết thôn, hèn chi ngày nào Triệu Minh Đức cũng làm biếng đi đường, bằng mọi giá phải cưỡi trâu đi học mới chịu.

Lần đầu tiên Tống Tích tới đây, cơ ngơi của Triệu gia quả thật khác biệt.

Tường nhà phú hộ của Giang Nam luôn xây cao như vậy, khiến người khác muốn nhìn trộm cũng không thể, chỉ thấy được tán cây sơn trà xanh xanh cao lớn bên trong bức tường mà thôi.

Tống Tích đi tới trước cánh cổng màu đen, dùng tay gõ lên cánh cổng đồng màu vàng nhạt.

Rất nhanh, cánh cổng được mở ra từ bên trong, một tên sai vặt lộ đầu ra khỏi khe cửa.

“Cháu là bạn cùng lớp của Triệu Minh Đức, có việc muốn tìm huynh ấy.” Tống Tích lễ phép nói.

“Thì ra là bạn của thiếu gia, mời vào.” Tên sai vặt nhiệt tình mở cổng, sau đó dẫn Tống Tích hết băng qua những lùm cây lại đến đình thủy tạ [1]. Triệu Minh Đức đang nằm trên ghế mây ngoài hành lang, nửa mặt bôi thuốc mỡ đen thùi.

Lắm lúc cậu giơ tay sờ mặt một chút, tức thì đau đến mức phải xuýt xoa.

“Sao huynh lại ra nông nổi này?” Tống Tích kinh ngạc, xách vác chạy tới. Triệu Minh Đức lưỡng cuống dùng tay áo để che mặt, biến sắc hỏi: “Sao muội lại tới đây? Đừng nhìn mặt ta!”

Tống Tích bước tới bên cạnh cậu ta, để lại vệt bóng thật dài.

Nàng túm lấy cánh tay của Triệu Minh Đức, dùng sức kéo ra, nhất quyết phải xem bằng được.

“Đừng túm, đau chết ta rồi!” Triệu Minh Đức rên la.

Tống Tích cuốn tay áo của cậu lên, phát hiện cánh tay vốn trắng tinh, không hề vết nay đã hằn tím một vùng.

“Sao huynh lại bị thương nghiêm trọng như vậy?” Tống Tích nhíu mày.

“Vì chấn đòn cho muội đấy...” Triệu Minh Đức lẩm bẩm.

Tống Tích loáng thoáng nghe thấy một câu oán giận, “Gì cơ?”

“Không có gì, không có gì nghiêm trọng đâu.” Cậu thả tay ra, chấp nhận cho Tống Tích nhìn rõ.

Nửa khuôn mặt của cậu sưng chù vù, đến con mắt cũng múp cả lên.

Tống Tích nâng tay, khẽ chạm vào mặt cậu một chút.

Triệu Minh Đức lập tức bật ra tiếng thét thảm như tiếng heo khi bị thọc tiết, khiến Tống Tích hoảng đến độ bịt tai lại.

“Bà cô ơi, ta xin muội đừng có chạm vào ta.” Triệu Minh Đức u oán nói.

“Được rồi, ta không chạm, tuyệt đối không chạm.” Tống Tích giơ hai tay lên.

Triệu Minh Đức gượng dậy, nhích sang một bên ghế mây, dành ra một khoảng trống, “Ngồi đi.”

Tống Tích chỉ ngẩn nửa cái mông, nàng không dám chạm vào Triệu Minh Đức vì sợ đụng trúng miệng vết thương của cậu.

Triệu Minh Đức thuận tay cầm một quả quýt từ đĩa hoa quả trên bàn trà lên rồi đặt vào tay Tống Tích, “Muội muốn ăn gì thì cứ nói với ta.

Nhà ta không có gì cả, chỉ có đồ ăn thôi.”

“Ồ...” Tống Tích bóc quả quýt màu cam ra rồi bỏ vào miệng, chua chua ngọt ngọt, rất là sảng khoái.

“Muội... hôm nay đến là để thăm ta à?” Triệu Minh Đức ngẩn thảng dậy, vô thanh vô thức lại ngẩn rất gần Tống Tích.

Bấy giờ, Tống Tích mới nhớ ra việc chính, vội đáp: “Ta đến tìm huynh để mượn thuyền.”

Nhà huynh nhi ều thuy ền như thế, huynh có thể nói với cha mẹ huynh một tiếng, cho bọn ta mượn một chiếc đẽ đưa thuy ền không?”

Ánh sáng trong mắt Triệu Minh Đức d ần d ần tắt ngấm.

Tống Tích nhận ra mình nhớ lời, vội bóc một múi quýt r ồi đặt vào tay Triệu Minh Đức, “Ta không biết huynh bị thương...”

“Không sao.” Triệu Minh Đức vâng vâng múi quýt hầy còn vương hơi ấm từ lòng bàn tay của Tống Tích, lắc đầu nói: “Muội không cần lo việc mượn thuy ền, đẽ ta.”

Tống Tích thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá r ồi!” Nàng nghiêng người, một tay đặt trên đùi, một tay đặt trên tay c ần của ghé mây.

Bấy giờ, nàng mới phát hiện khuôn mặt của Triệu Minh Đức đang g ần trong gang tấc.

Đôi mắt của cậu trong trẻo ngời sáng, tựa như ngôi sao giữa b ầu trời đêm, lấp lánh mà lộng lẫy.

“Tống Tích... thật ra ta...” Triệu Minh Đức nâng tay lên, nhưng vừa chạm phải lợn tóc đen của nàng đã tức khắc rút v ề

“Có con ru ồi... Ha ha...” Cậu vờ như không có chuyện gì, xua xua tay trong không khí.

“Thế hả?” Tống Tích nhìn trái nhìn phải.

Năm nay ru ồi bọ tới sớm thật đấy...

Chương 18: Xem Thuyền

Năm nào Triệu gia cũng cấp tiền cho thôn xây thuyền, sau khi cuộc đua thuyền thường niên kết thúc thì trả về bến tàu của Triệu gia.

Triệu Minh Đức hạ lệnh cho người làm, buổi chiều, nhóm người làm dẫn chiếc thuyền rồng dùng để đua năm trước đến bờ liễu cạnh hồ Đông. Mặc kệ người đang bị thương, Triệu Minh Đức chẳng hề nghe theo sự khuyên ngăn của đám người làm, dẫn Tống Tích đi thẳng ra công.

Cậu ngồi trên lưng trâu, Tống Tích dắt đầu trâu, hình ảnh này thu hút rất nhiều sự chú ý.

Hai người chậm chạp đi tới bờ liễu, nơi đó thật sự có một chiếc thuyền rồng không lồ neo đậu.

Thân thuyền sơn màu lam, trên đầu rồng có cặp sừng cao ngất, chiếc mõm lớn như thể sẽ phun ra lửa bất kỳ lúc nào.

Đôi mắt của Tống Tích liếc sáng lên.

“Mấy ngày nay ta có nhờ thợ sơn lại thuyền rồng.” Tuy Triệu Minh Đức rất cẩn thận trèo xuống lưng trâu nhưng vẫn đụng tới miệng vết thương, cậu không khỏi đau xuyết xoa.

“Huynh đừng xuống thì hơn.” Tống Tích vội quay người, đỡ cậu.

“Ta muốn lên thuyền xem một lát.” Cậu lão đảo đi về phía trước.

“Được rồi, thế huynh đi chậm chậm thôi.” Tống Tích lo lắng nói.

Triệu Minh Đức quay mặt đi, một rặng mây đỏ thoáng qua khuôn mặt nhợt nhạt.

Cậu vươn cánh tay dài, đặt lên vai của Tống Tích, “Đi thôi.”

Hai người chật vật lắm mới đến được bờ hồ, Tống Tích nhảy lên thuyền trước.

Triệu Minh Đức hít sâu một hơi rồi cũng nhảy lên, nhưng cơ thể của cậu không được linh hoạt như ngày thường.

Thấy cậu sắp ngã sang một bên, Tống Tích vội vươn tay kéo lại.

Trán của nàng va phải cằm của Triệu Minh Đức, khiến hai người loạng choạng lùi về sau một bước.

Tống Tích đỡ trán, không quên hỏi: “Huynh có sao không?”
Còn Triệu Minh Đức thì ôm trán, mặt mày nhăn tít.

“Không sao...” Cậu cắn răng đáp.

“Hay là... huynh bám vào tay của ta đi.” Tống Tích đưa tay ra.
Triệu Minh Đức nhìn một lát, do dự nắm tay nàng.

Khoảnh khắc bàn tay ấm áp của cậu chạm vào, Tống Tích đột nhiên nắm chặt.

Những ngón tay sạch sẽ và thon gầy hơi bao lấy bàn tay mũm mĩm của nàng, còn đầu ngón tay thì yên vị trong lòng bàn tay của Tống Tích.

Tống Tích chậm rãi đi về phía trước, còn Triệu Minh Đức ở đằng sau thì chậm chạp đi theo.

“Chỗ ngã ở đây phải sửa lại một chút,” Triệu Minh Đức lầm bầm: “Chúng ta không cần nhiều chỗ ngã như vậy, để xem tổng cộng có bao nhiêu người tham gia đua thuyền trước rồi thu xếp cho thoả đáng.”

“Chỗ này phải lắp thêm vài mái chèo nhỏ mới được, dù sao cũng có vài người không tương đồng về thể lực.”

Đi tới đầu thuyền, Triệu Minh Đức nhìn chằm chằm cái trống, “Trống lớn thế này chắc ai vạm vỡ lắm mới đánh nổi.”

Tống Tích khẽ nghiêng đầu, “Ta sẽ đánh trống trong trận đấu này đây.”

Triệu Minh Đức kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cũng bình thường lại, “Ừm, trống này lớn quá, để ta chế tác một cái trống mới cho muội, bảo đảm ngon lành.”

“Được đó, vậy ta sẽ mua băng đeo trán cho mọi người, mua dây màu đỏ

như lửa để người khác nhìn vào cũng phải chói mắt luôn.” Tống Tích vui vẻ nói, đôi mày xinh đẹp giãn ra, để lộ ánh mắt lưu ly lấp lánh.

Ánh mắt của Triệu Minh Đức dừng nơi cằm cổ trắng tinh của nàng, chợt nghĩ rằng phải là loại tơ lụa màu đỏ nào mới có thể xứng với vẻ đẹp mỹ miều như thế?

“Không cần đâu, để ta chuẩn bị những thứ đó cho, cả phục của mọi người và y phục của muội nữa.”

Tống Tích hơi há miệng, cả kinh nói: “Chuẩn bị tất cả chỗ này tốn nhiều bạc lắm đấy!”

Triệu Minh Đức nhẹ nhàng nở nụ cười, “Triệu gia của ta không có gì, chỉ có bạc là nhiều thôi.”

Tống Tích cũng cười, “Xin lỗi, là ta đã đánh giá thấp huynh.”

Nàng cười đến mi mắt cong cong, hết như vành trăng non mờ ảo trôi giữa màn đêm.

Triệu Minh Đức hơi bối rối quay mặt đi, cậu nhìn phiến lá sen trên mặt hồ, “Muội chỉ cần tập trung thi đấu là được, những chuyện khác cứ để ta.”

Chờ sau khi trận đấu kết thúc, ta mời mọi người một chầu ở Quảng Tự hiên.”

“Triệu Minh Đức!” Nàng thiếu nữ hét lên một tiếng, khiến Triệu Minh Đức kinh ngạc quay đầu lại.

Cậu hơi cúi đầu, trùng hợp trán áp trán nàng.

“Không ngờ huynh lại tốt như vậy đó!” Tống Tích cười hì hì, bảo.

“Ta...” Triệu Minh Đức ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người nàng, mặt mày tức khắc đỏ bừng.

Gần quá! Gần đến mức đầu óc của cậu không nghĩ được gì nữa.

Cậu lùi ra sau mấy bước thì bỗng hụt chân.

“Triệu...” Tống Tích còn chưa nói xong đã ‘Tùm’ một tiếng.

Bóng người ở đầu thùy ền mất dạng, lá sen lay động thành cơn, chiếc thùy ền cũng không ngừng lắc lư.

Chương 19: Hẹn Ngày

Hôm đó, sau khi trở về, Triệu Minh Đức liên sốt cao, suốt mấy ngày không thấy bóng dáng đâu, còn mặt mày Bùi Tu Vân thì hôm nào cũng lạnh tanh, Tống Tích không dám nói chuyện với chàng.

Chỉ có đi đâu, sau khi tan học, Tống Tích lập tức dẫn đám bạn tới chỗ thuyềnrồng ven hồ Đông, tận khi trời tối mới về nhà. Nàng bận đến mức quên bằng hai người nọ. Tết Đoan Ngọ đến, Triệu Minh Đức vốn biệt tăm mấy ngày chợt xuất hiện, dẫn theo một đám người làm.

Hình như cậu cao hơn được một tý, nhưng tạng người lại gầy đi, lúc đứng giữa đám đông, nom cậu như một thanh trúc vậy. “Tống Tích!” Triệu Minh Đức lách ra khỏi đám đông và bước tới chỗ nàng, trong tay cầm một cái khay làm bằng gỗ mun, trên mặt thì quấn khăn.

“Huynh hết bệnh rồi à?” Thấy sắc mặt của cậu cũng ổn, Tống Tích thở phào nhẹ nhõm.

“Ừm,” Triệu Minh Đức đưa khay ra, “Muội mở ra xem đi.”

Tống Tích tò mò vén khăn lên, trong khay lộ ra một góc tơ lụa tinh xảo màu đỏ rực.

“Cái này...” Tống Tích tròn mắt nhìn.

Sau khi vén toàn bộ khăn lên, nàng thấy được một bộ y phục màu đỏ thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng.

Hoa khai phú quý, cầm tú kiêu sa.

“Tại sao... y phục của ta lại không giống với bọn họ?” Tống Tích nghi hoặc hỏi.

“Vì... vì có rất nhiều người chèo thuyềnrồng, nhưng chỉ có muội là người đánh

trống thoi.” Cậu giải thích, khuôn mặt nhợt nhạt dần hiện lên sắc đỏ.

“Ồ.” Tống Tích cẩn thận nhắc y phục lên và cầm trong tay, nó nhẹ tựa lông hồng vậy.

“Ta đã bao phòng Quảng Tụ hiên bên kia hồ Đông rã, muội có thể ôm y phục đến đó thay.” Triệu Minh Đức hối nàng, trong lòng có hơi gấp không chờ nổi, muốn ngắm dáng vẻ của nàng khi khoác lên mình bộ y phục này.

“Được.” Tống Tích vẫy tay rã vội rời khỏi.

Sau khi thay bộ y phục màu đỏ xong, lúc nàng đi ra khỏi Quảng Tụ hiên thì va phải một người.

“Tống Tích...” Bàn tay hơi lạnh ôm lấy bả vai của nàng.

Bùi Tu Vân cúi đầu nhìn Tống Tích, ánh mắt thoáng vẻ thâm trầm.

Nếu không phải bình thường nàng luôn mặc váy rộng thì chàng đã không biết, nàng là một thiếu nữ trưởng thành duyên dáng yêu kiều như vậy.

Bộ y phục đỏ rực này tôn lên vòng eo lá liễu của nàng, làm bật lên nước da trắng như tuyết, kiều diễm vạn phần.

“Tiên sinh, thì ra là người.

Con sắp phải thi đấu rã, lát nữa con đến tìm người nhé.” Nàng nóng lòng bảo.

“Gượng đã.” Bùi Tu Vân cởi áo choàng của mình ra, từ tốn khoác lên vai nàng.

“Con mặc bộ y phục này, nếu để dính mưa sẽ rất hờ hênh.

Bây giờ con khoác tạm áo choàng của ta đi, bao giờ thi đấu hẵng cởi ra.” Chàng chỉnh lại áo choàng trên người Tống Tích, sau đó cúi người xuống. Tống Tích chợt thấy có gì đó tròn tròn nhét vào tay mình.

Nàng vội mở tay ra, là một viên kẹo mật đen [1].

“Nếu con thắng, ta sẽ thưởng cho con thêm một viên nữa.” Chàng thu tay về, đứng vững như khối ngọc trước mặt nàng.

“Nếu thua thì sao ạ?” Tống Tích vân vê viên kẹo, hỏi.

“Nếu thua, ta sẽ cho con hết.” Giọng nói của chàng trong trẻo, thoát nghe dịu dàng hơn cả thường ngày ở học đường.

“Tại sao con thua lại được nhiều kẹo hơn thắng ạ?” Tống Tích chợt nảy ra một mong muốn chỉ đứng yên ở đây, không thèm thi đấu nữa. Nàng muốn mãi nói chuyện với chàng.

“Bởi vì khi con thắng, con sẽ vui vẻ, không cần mấy viên kẹo của ta, nhưng khi con thua, con sẽ buồn bã.” Ánh mắt của chàng lảng lạng ngắm nhìn nàng, nơi đáy mắt là cảm xúc mà trước nay chưa từng có.

“Tiên sinh...” Tống Tích bước đến một bước, dựa vào người của Bùi Tu Vân và nhón chân ôm lấy cổ chàng.

Ban đầu, bàn tay của chàng khựng giữa không trung, nhưng ngay sau đó dần dần hạ xuống, đặt trên eo nàng.

“Khi nào thi đấu xong, nếu con nhớ ta thì đến tìm ta, ta có chuyện muốn nói với con.

Nếu hôm nay con không đến thì cả đời này ta sẽ không nói ra nữa.” Giọng nói của chàng tựa gió xuân, mơn man vành tai của Tống Tích.

“Thi xong con còn phải đi ăn với mọi người rồi.

Sau khi ăn xong con lại đến tìm người nhé.” Tống Tích vùi mặt trong lòng chàng, không hiểu vì sao, nàng vô thức cảm thấy an tâm.

“Hôm nay đầu muện cỡ nào, ta cũng đợi con.”

“Dạ.” Nàng thả tay ra, lùi về sau một bước.

Nàng lưu luyến nhìn chàng một cái rồi mới chạy vào màn mưa mênh mông.

Chương 20: Đua Thuyền

Bùi Tu Vân theo dòng người đến bờ liễu của hồ Đông.

Bấy giờ, mọi người chen chúc xô đẩy, cười nói ồn ã.

Bùi Tu Vân tách mình khỏi đám đông, đi đến một bãi đất trống có thể trông thấy bờ hồ.

Tám chiếc thuyền rồng với nhiều hình dáng khác nhau đang từ từ tụ tập trên mặt hồ.

Những năm trước chỉ có sáu chiếc thuyền, nhưng vì trận đấu năm nay giữa học trò thôn Bạch Hạc và thôn Vân Kiến nên có thêm hai chiếc thuyền nữa. Học trò thôn Bạch Hạc mặc áo ngoài màu trắng, trán quấn khăn trắng, tay khua mái chèo, hò hét ồn ã giữa hồ.

Một chiếc thuyền màu đỏ lướt qua họ, thiếu nữ xinh đẹp đứng đầu thuyền nói: “Ồ, đến chịu tang à!” Các học trò trên thuyền cũng cười phá lên.

Một người đàn ông cao lớn phía chiếc thuyền đối diện đứng lên, rộng to về phía Tống Tích, “Ngựa đòn phải không? Lát nữa nhất định sẽ cho bọn bây bẽ mặt!”

“Nhào vô, bà đây e là người còn chẳng làm được đâu!” Tống Tích vừa cười vừa nói khiến Cao Trạch cúi đến mức dậm chân, nhiều lần la ó ‘Cho người bẽ mặt!’.

Sáu trưởng thôn dẫn theo sáu người lớn tuổi đáng kính trong thôn đi tới bàn thờ cạnh bờ để thăm viếng Long Vương và tổ tiên, sau đó đốt tiền giấy.

Cũng là lúc này, cuối cùng tám con thuyền cũng hòa thành một đường

thắng.

Tống Tích thôi cười, nàng nắm chặt dùi trống trong tay, đứng trước cái trống hoa do Triệu Minh Đức làm riêng cho mình.

Đế trống tương đối thấp, mặt trống làm bằng da trâu thượng hạng, vẽ hoa mẫu đơn màu chu sa.

Nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, dưới làn nước tắm cùng sắc trời xanh biếc, đặc biệt chói mắt.

Theo tiếng lệnh, nàng đánh hồi trống đầu tiên.

Dùi trống đánh lên mặt trống, âm thanh trong trẻo mà êm tai.

Theo tiếng trống, nhịp chèo thuyền của các học trò rất đều đặn.

Nàng giống như một con én bay, xoay nhẹ trên thuyền một cái.

Chiếc trâm bạc trên mái tóc đen nhánh rơi xuống đất, để rồi tóc bay tán loạn.

Váy đỏ phất phơ theo gió, tựa như đoá hoa mẫu đơn nở trong ánh lửa.

Bàn tay trắng nõn của nàng giơ lên cao, nhẹ nhàng mà nhanh chóng đánh vào mặt trống.

Nương theo chiếc thuyền, tốc độ của nàng ngày càng nhanh.

Ống tay áo đỏ rực cùng cánh tay dài trắng tuyết, đẹp tựa mai rộ trong sương [1] khiến người ta phải hoa cả mắt.

Nhóm bạn đồng trang lứa cũng chèo thuyền theo tiết tấu của nàng, đẩy thuyền như mọc thêm cánh, cả thuyền lao băng băng về phía trước.

Mà bên phía thôn Bạch Hạc, mặc cho mười mấy học trò dùng sức vắt ra sữa, sắc mặt đỏ bừng nhưng động tác của chúng rất mất trật tự, khiến cho thuyền tụt hẳn về sau.

Dù Cao Trạch có cố gắng đến đâu thì vẫn bị thuyền của thôn Vân Kiến bỏ lại càng ngày càng xa.

Y tức giận vút mái chèo, trơ mắt nhìn thuyền của Tống Tích dễ dàng về đích.

“Thắng rồi!” Tống Tích ném dùi trống xuống, mười mấy cô cậu học trò lập tức vây quanh nàng.

Bùi Tu Vân sớm đã đoán được kết quả này, chàng xoay người đi vào màn mưa.

“Tống Tích, hôm nay cậu đỉnh quá chừng.”

“Đâu có, đâu có.” Tống Tích khiêm tốn nói, đột nhiên nhận thấy đôi mắt của nhiều đứa bạn thoáng vẻ ngượng ngùng.

Nàng cúi đầu, chiếc váy dài bị mưa ướt đến mức dán chặt vào thân.

Đôi má Tống Tích đỏ lên, vôi vàng trên áo ngoài của Bùi Tu Vân khoác lên người nàng.

“Đây là áo của tiên sinh ư?” Tiếng hỏi này nhanh chóng tan biến giữa những tạp âm ồn ào.

Bên bờ, Triệu Minh Đức đã sớm cầm ô đợi nàng.

Thấy Tống Tích xuống thuyền, cậu nhanh chóng đi tới.

“Tống Tích, muội đỉnh ghê luôn đó, ta biết tổng là muội sẽ thắng mà!”

Triệu Minh Đức vui vẻ ôm nàng.

Tống Tích bị ôm, vô thức nhìn thấy cách đó không xa, Cao Trạch đang rời rã bước xuống thuyền.

Nàng đẩy Triệu Minh Đức ra, xách váy đuổi theo.

“Cô tới đây để cười nhạo ta à?” Cao Trạch rất tức giận.

Y nghĩ mãi vẫn không hiểu, rõ ràng học trò của thôn Bạch Hạc vừa cao vừa cường tráng, sao họ lại có thể thua được chứ?

Tống Tích lắc đầu, cuộn tay thành quyền, giờ lên không trung.

“Cái gì?” Cao Trạch khó hiểu hỏi, đôi mắt nheo lại thành một khe hở.

“Xòe tay ra cho ta.” Tống Tích khẽ mở môi, khoe miệng hơi nhếch lên.

Cao Trạch xòe bàn tay mập mạp ra, Tống Tích mở tay, một viên kẹo mận đen rơi vào lòng bàn tay của y.

“Tiên sinh từng nói với ta, người thua sẽ có tâm trạng không tốt.

Viên kẹo này cho huynh.”

Cao Trạch cảm thấy bất ngờ: “Tại sao? Chúng ta... Không phải là kẻ thù sao?”

“Không đánh sẽ không quen biết.

Nếu sau này huynh còn đến thôn của ta đừng quậy nữa, ta ắt lại tấn huynh.

Nhưng nếu gác lại những việc này thì chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu.”

Tống Tích cười nói.

“Quan tâm y làm gì, chúng ta đi thôi.” Triệu Minh Đức đi tới, kéo tay áo

Tống Tích ra về

Tống Tích quay đầu lại, vẫy tay với Cao Trạch.

Tiên sinh đã từng nói, muốn trị người thì phải ‘vừa đấm vừa xoa’, cho nên nàng đã làm đúng nhỉ?

Chương 21: Mời Rượu

Lúc hai người đến Quảng Tự hiên đã là hoàng hôn.

Bầu trời xám xịt, màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Buổi tiệc sớm được bắt đầu, mười mấy học trò cầm ly rượu với cả bầu rượu vây quanh hai người họ, dáng vẻ như muốn chúc họ bằng say mới được.

Tổng Tích bị bắt cầm một ly rượu đầy ắp, dịch rượu lắc qua lắc lại trong miệng ly, bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra ngoài.

“Tổng Tích, cậu đừng từ chối, đây là rượu hoa quả thôi.” Có người trực tiếp chặn đứng câu từ chối đã sắp nói ra miệng của nàng.

Tổng Tích bất đắc dĩ phải nhấp một hớp, ngọt thật, đúng là không có mùi rượu.

“Cạn ly, cạn ly, cạn ly.” Mọi người dùng đũa gõ bát, vỗ tay ầm ầm.

Tổng Tích ngửa cổ uống một hơi, cạn sạch.

Mọi người trăn trờ khen ngợi, lập tức rót đầy ly nữa cho nàng.

Triệu Minh Đức muốn ngăn cản nhưng lại có người nhét vào tay cậu một ly đầy rượu đế.

“Cậu cũng đừng hòng chạy.

Đây, quất một ly nào.” Người huynh đệ tốt nhất của Triệu Minh Đức nói với cậu.

Cậu lo lắng nhìn thoáng qua Tổng Tích, sau đó cắn răng nâng ly, cổ họng khó nén được cay xè.

Tổng Tích bị lôi kéo uống liên tục mười mấy ly rượu mới được tha.

Nàng cảm thấy đầu óc quay mòng mòng, lảo đảo bước lên lầu hai.
“Tổng Tích!” Triệu Minh Đức cũng bị ép uống dữ dội, vội vàng đuổi theo Tổng Tích lên lầu.
Nàng tìm một vị trí gần cửa sổ rồi mở ra.

Mưa phùn phủ vào, làm ướt khuôn mặt nóng bừng của nàng, cảm giác rất là thoải mái.

Nàng ngồi xếp bằng trên ghế, hai tay chống lên thành cửa sổ, áp mặt vào tay lắng nghe tiếng mưa.

“Tổng Tích...” Triệu Minh Đức vánh đầu ngồi đối diện nàng.
“Ừm...” Tổng Tích nửa tỉnh nửa mê, lên tiếng đáp.
“Muội xem, từ nhỏ hai ta đã cùng nhau lớn lên.

Hai ta cùng nhau đọc sách, cùng nhau nô đùa.” Cậu giơ tay lên, bắt đầu đếm ngón tay.

“Nhớ hồi bé ta không thể học thuộc 《Tĩnh dạ tứ》, chính muội là người đã không biết mệt mỏi mà dạy cho ta hết lần này đến lần khác.

Muội không hiểu âm sắc, ta đã một cây sáo ngọc để từ từ dạy muội.

Chúng ta từng đào ỏ chim, đào khoai sọ, nướng cá, câu ếch... Muội đến tuổi cập kê rồi, có thể cân nhắc đến ta không... Con người ta không có sở trường gì nổi bật, chỉ có chân thành.

Triệu gia của cũng không có gì cả, chỉ có tiền thôi.

Ta nghĩ, nếu muội gả vào nhà ta, ít nhất sẽ không phải kham khổ.” Cậu huyền thuyên với nàng.

“Ừm...” Tổng Tích không nghe lọt chữ nào, cổ họng chỉ ‘ừ ừ’ một tiếng.

“Muội... đừng ý?” Hấn không dám tin, hỏi lại.

“Hả?” Tổng Tích dụi mắt, cảm thấy người đối diện thật ồn ào.

“Ta coi như muội đã đồng ý rồi nhé!” Triệu Minh Đức nắm tay Tổng Tích, mừng rỡ nói.

“Thả ra coi.” Tống Tích chỉ thấy quanh tai vo ve tiếng ru ồi, ền đến mức nàng không nghe được tiếng mưa nữa.

“Được được được, ta thả.” Triệu Minh Đức buông tay ra, vừa chống cằm vừa ngắm Tống Tích.

Gò má của nàng ửng hồng, say sưa ngắm nhìn màn mưa.

Thi thoảng nàng lại vươn tay ra, hứng lấy những giọt mưa từ mái hiên rơi xuống.

“Muội thích ngắm mưa h ồi nào thế?” Triệu Minh Đức mở to đôi mắt đã say lơ đãng, tò mò nhìn theo màn mưa.

“Suyt.” Tay nàng đặt dọc lên môi, khẽ nói: “Ta đang nghe tiếng mưa.”

Triệu Minh Đức nghiêng đầu, cẩn thận lắng nghe.

Tiếng ền ào dưới l ầu dần dần nhỏ lại, chỉ còn lại tiếng mưa như tiếng trống, l ặp đi l ặp lại, như đi vào lòng.

Màn đêm buông xuống, trong thôn bắt đầu xuất hiện những ngọn đèn d ầu lẻ tẻ, như ẩn như hiện trong đêm mưa.

“Ta phải đi r ồi.” Tống Tích đứng dậy.

“Ta đi nữa.” Triệu Minh Đức sốt ruột đứng lên, thân thể hơi l ắc lư vì say.

“Cùng đi đi.” Nàng phất tay, ba bước thành hai bước xuống l ầu.

Chương 22: Tỏ Lòng

Đêm thật tối, không gió không trăng, chỉ có mưa phùn giăng kín bầu trời. Bùi Tu Vân ngồi uống rượu dưới mái hiên.

Ngày thường, chàng chỉ uống vài ly, thế mà hôm nay lại uống khá nhiều. Đã mấy hôm rồi chàng cứ mãi trần trọc, cả đêm không ngủ được.

Từ sau khi biết mình có tình cảm khác với Tống Tích, chàng suy nghĩ rất nhiều.

Mà nghĩ càng nhiều thì nỗi lòng càng loạn.

“Tiên sinh!” Tống Tích gõ cửa “ầm ầm” như muốn thể hiện sức mạnh vô hạn của mình vậy.

Bùi Tu Vân đặt ly rượu xuống, đứng dậy mở cửa, nhưng còn chưa thấy người đâu thì mùi rượu đã xộc vào mũi chàng.

“Tiên sinh...” Tống Tích ôm eo Bùi Tu Vân, dáng vẻ nhếch nhác, nói: “Con đến rồi.”

Bùi Tu Vân đóng cửa lại, cúi đầu dùng ngón tay nâng cằm nàng lên, trong mắt hiện ra sự bất bẻ, “Đúng là đến rồi, nhưng lại say khướt mà đến.”

“Say chẳng sao đâu ạ.

Tiên sinh muốn nói gì với con thế? Con sẽ cẩn thận lắng nghe.” Nàng xoa xoa tai, nói cười toe toét.

“Vậy hãy nghe cho kĩ, kiếp này ta chỉ nói một lần thôi.

Sau này không được nghe nữa thì đừng cảm thấy tiếc nuối.” Bùi Tu Vân cúi người, đôi môi hơi lạnh cọ lên vành tai của nàng.

“Không tiếc nuôi ả.” Bên tai vừa nhột vừa ngứa, nàng cười đáp.
“Trước đây, vì sư định xem đoá mai là vợ, xem hạc là con để sống xong kiếp này.

Tất thảy trên thế gian hễ có cầ ất khổ, vô dục vô cầ [1] mới có thể sống một đời thoải mái.” Có lẽ, giọng nói hôm nay của chàng đã vì say rượu mà trở nên trầ thấp quyến rũ.

“Thế nhưng lại có một người phải đảo lộn cuộc sống của ta cho bằng được.

Người đó chẳng hề tôn sư trọng đạo [2], lấy sự ngây thơ đơn thuần làm bia đỡ, để r ồi thi thoảng lại đến trêu chọc ta.

Mấy ngày nay, vì sư đã suy nghĩ kỹ r ồi, ta rất muốn hỏi người đó xem, liệu người đó đã chuẩn bị tâm lý để chấp nhận hậu quả khi trêu chọc ta chưa?” Môi chàng ươn ướt như mưa xuân, cộ lấy vành tai của nàng. Tống Tích mơ mơ màng màng nghe thấy, nhưng vì say rượu nên phản ứng hơi chậm, “Ai mà to gan thế ả?”

“Tống Tích, trên đời này còn ai gan to bằng trời như thế nữa sao...” Chàng mềm giọng bảo, hơi thở ấm nóng như muốn thiêu đốt tai nàng.

“Hoá ra là con...” Tống Tích thở phào nhẹ nhõm, cái tay không chịu ng ồi yên, lu ần vào cổ áo của chàng.

Bùi Tu Vân đề bàn tay lộn xộn của nàng lại, lạnh lùng nói: “Muội biết ta là người như thế nào không? Muội thật sự dám xằng bậy như thế sao?”

“Người là tiên sinh, người là tiên sinh đối xử tốt với Tống Tích nhất.”

Lòng bàn tay nóng rực của Tống Tích áp vào cầ cổ trắng nõn của chàng, lằm bằm nói.

Cơ thể của tiên sinh mát thật, cảm giác khi sờ giống như một miếng ngọc lạnh ấy, rất thoải mái.

“Tống Tích, muội nghe kĩ cho ta.

Ta không phải nam nhân khác mà chọn bừa một nữ tử để chung sống cả đời.

Mong muốn lớn nhất của ta là một đời, một kiếp, một đôi.

Vợ của ta và ta phải tâm ý tương liên, trừ bản thân nàng ra thì ta chính là người quan trọng nhất.

Cho nên, Tống Tích, suy nghĩ kỹ xem muội còn muốn trêu chọc ta nữa không.” Sắc mặt của chàng nom rất nghiêm nghị.

Tống Tích nghe mà chẳng hiểu, rốt cuộc tiên sinh đang muốn nói gì thế? “Nếu làm được những đi ều ta nói thì muội có thể tiếp tục.” Đôi mắt của Bùi Tu Vân sâu thẳm hơn cả màn đêm, lẳng lẳng nhìn nàng, sau đó từ từ thả tay nàng ra.

“Tiên sinh yêu cầu nhiều như thế, vậy tiên sinh có thể làm được gì ạ?”

Tống Tích chớp đôi mắt say lờ đờ, hỏi.

“Cho muội một đời tự do, không bị thế tục trói buộc.”

Tống Tích nghe chữ lọt chữ không, nhú mày hỏi: “Người muốn con xem người là người quan trọng nhất ngoài bản thân con ra, thế người thì sao?”

“Muội quan trọng nhất.” Chàng dừng lại, “Quan trọng hơn cả ta.”

Tống Tích suy nghĩ một chút rồi nhón chân, nói bên tai chàng, “Tiên sinh nói cái gì trêu chọc với chả trêu chọc, con nghe không hiểu.

Con cũng không hiểu tiên sinh đang muốn nói gì, nhưng nếu tiên sinh muốn con xem người là người quan trọng nhất...” Nàng dừng lại, cánh môi ấm áp khẽ sát bên tai Bùi Tu Vân.

“Tiên sinh, ở trong lòng con, người đã là người quan trọng nhất từ lâu lắm rồi.”

Nàng vừa dứt lời, Bùi Tu Vân lập tức thả hẳn tay ra.

Bàn tay của Tống Tích luồn vào cổ áo, đặt lên lồng ngực vững chắc của chàng.

Cảm giác ấm áp ấy như sưởi ấm trái tim giá lạnh của Bùi Tu Vân, khiến khuôn mặt như ngọc của chàng ửng đỏ.

Chàng ôm chặt Tống Tích vào lòng, “Tống Tích, có lẽ muội không hiểu, đời này đã mặc định rằng phạm vi hoạt động của nữ tử chỉ vón vện trong nhà của họ.

Nếu thế tục muốn xiềng xích muội, ta chấp nhận thay muội tháo bỏ gông xiềng ấy.

Ở bên cạnh ta, dẫu muội muốn làm một cô nhóc cả đời, ta cũng nguyện lòng thương muội.”

“Con vốn là một cô nhóc mà...” Tống Tích dụi khuôn mặt nhỏ của mình vào ngực chàng, “Tiên sinh từng nói nếu con thắng sẽ cho con ăn kẹo mật.

Con muốn ăn kẹo mật ạ.”

“Được.” Bùi Tu Vân cúi đầu, một nụ hôn ấm áp nhẹ đặt nơi tóc nàng.

Chương 23: Nụ Hôn Đầu Tiên

Bùi Tu Vân ng ồi bệt dưới mái hiên, chiếc bếp lò bên cạnh bốc lên một sợi khói trắng.

Buổi đêm tĩnh lặng, không một ngọn gió, chỉ có ánh sáng nhè nhẹ màu vỏ quýt được đốt lên bởi ngọn lửa than là ánh sáng duy nhất trong đêm tối.

Tống Tích cúi gằm mặt, ánh sáng của bếp lò chiếu rọi sự dịu dàng trên khuôn mặt của nàng.

Bùi Tu Vân mở tay ra, bên trong là một viên kẹo mật.

“Lại đây.” Đôi mắt đen láy của chàng phản chiếu ánh sáng màu cam, nom như một dòng suối sâu thẳm.

Tống Tích dịch người đến cạnh chàng rồi vươn tay ra.

Lúc nàng vươn sắp chạm được viên kẹo mật thì Bùi Tu Vân lại giơ tay lên, bỏ vào miệng.

“Muốn thì tự muội đến lấy.” Hàm răng trắng sáng của chàng cắn chặt viên kẹo mật màu nâu, khước mắt cong lên, sắc mặt ra chiều khiêu khích.

Tống Tích ch ồm tới, hai tay níu lấy vạt áo của chàng, kéo chúng thành một mớ nhăn nhúm.

Nàng tách hai chân, ng ồi lên đùi của Bùi Tu Vân và ngẩng đầu.

Bùi Tu Vân hơi hối hận, nàng là một con hổ đói ăn quàng.

Đôi môi đỏ mọng hé mở, sau đó phủ lên cánh lạnh lạnh của Bùi Tu Vân.

Đầu lưỡi mềm mại khéo léo cạy mở môi chàng, quấn lấy viên kẹo mật rồi cướp về miệng của mình với vẻ thô lỗ.

Bàn tay yếu ớt không xương của Tống Tích lại luồn vào cổ áo của chàng thêm lần nữa, một phen nhéo mạnh vào lồng ngực rắn chắc của chàng. Bùi Tu Vân nhướn mày, lật người đặt nàng xuống dưới, một tay đặt nơi hông nàng.

Vì đã cướp được viên kẹo mật nên Tống Tích nhướn mày, vô cùng đắc ý đặng nhìn Bùi Tu Vân.

Nụ hôn của Bùi Tu Vân như hạt mưa phùn, nhỏ, nhẹ, mịn, đáp xuống môi nàng.

Khuôn mặt của Tống Tích hơi sững lại, viên kẹo mật cộm trong má nàng, cộm đếm mức quai hàm hơi đau.

Bùi Tu Vân luồn bàn tay to rộng của mình ra sau gáy của nàng, sau đó nâng cổ nàng lên, xúc cảm như cơn mưa đêm thanh mát.

Hơi thở của chàng vừa ấm áp, vừa đọng lại vị ngọt của kẹo mật đen mà len vào khoang mũi nàng, khiến đáy lòng tĩnh lặng như mặt hồ của Tống Tích cũng phải cuộn sóng triền.

Đầu lưỡi ấm áp nhẹ như lông vũ của Bùi Tu Vân lướt qua môi nàng, nhẹ nhàng cạy mở cánh môi mềm rồi tìm kiếm chiếc lưỡi nhỏ đang ẩn nấp bên trong, trêu đùa đuổi bắt.

Thoạt đầu, Tống Tích không biết phải đáp lại thế nào, nhưng Bùi Tu Vân trêu chọc hết năm lần bảy lượt, nàng liền dứt khoát vươn lưỡi dây dưa cùng chàng.

Viên kẹo mật trong miệng dần tan ra, chỉ còn lại hương vị ngọt ngào ẩm ướt.

Ngọn lửa màu cam ấm áp như một ngọn đèn bập bùng trong mắt Bùi Tu Vân, bùng cháy dữ dội.

Thế lửa sáng rực kinh hồn, như muốn thiêu đốt đờng tử của nàng.

Tống Tích vén cổ áo chàng ra, để lộ một vùng da thịt trắng tinh như sứ.

Nàng câu lấy cổ của chàng, bàn tay nhỏ xinh mơn trớn sống lưng đằng sau, cuối cùng dừng tại đôi xương bướm nhô lên của chàng.

Bùi Tu Vân đã sớm thở gấp, nụ hôn dần chuyển xuống, từ quai hàm của

Tống Tích, chàng hôn đến c ần cổ trắng nõn.

Dưới ánh sáng mờ ảo của bếp lò, c ần cổ mảnh khảnh của nàng hết như một bông hoa lựu chớm nở tháng Năm.

Cánh môi hồng nhạt của chàng khẽ cọ qua làn da của Tống Tích, trên làn da mềm mại đọng lại một vết ẩm ướt, ánh lên tia sáng le lói.

“Tiên sinh...” Nàng lẩm bẫm trong miệng.

Có lẽ là vì say rượu nên nơi sâu nhất trong thân thể nàng trở nên nóng d ần.

Nàng kéo cổ áo ra, để lộ làn da trắng như tuyết.

Mái tóc đen mềm mại của nàng như thác đổ trên nền đất, đôi mắt nửa hí, cánh môi ướt át cũng hơi cong lên.

“Gọi ta là Tu Vân.” Chàng khẽ bảo.

Ngón tay của Bùi Tu Vân chạm lên hàng mi thanh tú của nàng, men theo dáng hình của xương mày, “Nhớ kỹ, sau này ta không phải là tiên sinh của muội nữa.”

“Vâng.” Tống Tích mơ hồ đáp.

Nàng cuộn mình, một tay giữ áo chàng, nhắm hai mắt lại.

“Mệt rồi à?” Bùi Tu Vân nằm nghiêng bên cạnh, ôm nàng vào lòng.

“Dạ.” Nàng nói khẽ.

Bùi Tu Vân thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ vừa mới đây thôi, suýt chút nữa chàng đã đánh mất lí trí rồi...

“Ngày mai con còn muốn ăn kẹo mật của tiên sinh.” Cái đầu nhỏ nhỏ của Tống Tích hơi ngẩng lên, một lọn tóc mềm mại đen nhánh cọ vào xương quai xanh như tạc của chàng.

“Nhớ kỹ, là kẹo mật của Tu Vân.”

“Kẹo mật của tiên sinh...” Giọng nàng d ần d ần nhường chỗ cho âm thanh ‘tí tách’ của làn mưa.

Chương 24: Ánh Trăng Và Sao

“Đây là đâu...” Khuôn mặt của Tống Tích dựa trên tấm lưng hao gầy, hai chân ngoắc vào khuỷu tay của Bùi Tu Vân.

Trên đầu nàng đội một chiếc mũ vành, người khoác áo tơi [1] của Bùi Tu Vân thường mặc, mùi lá trúc lạnh lạnh thoang thoang quanh.

“Đã khuya rồi, mọi phải về nhà.” Giọng chàng man mát, tựa như mưa phùn những ngày kín trời, chậm rãi len lỏi vào tai của Tống Tích.

“Đêm nay có trăng không ạ?” Nàng từ từ nhắm mắt, dụi khuôn mặt đỏ bừng lên lưng chàng.

Môi nàng khẽ mở, hơi rượu phả vào bộ y phục sạch sẽ khiến Bùi Tu Vân cũng bị lây ít men say.

Chàng ngẩng đầu, đêm đen như mực, không trăng không sao.

“Có.” Chàng chậm rãi nói.

“Có sao không?”

“Minh hà trên trời, trăng sao sáng tỏ.” Trong đêm tối, giọng nói của Bùi Tu Vân cực kì chậm rãi.

Chất giọng của chàng vừa khẽ vừa chậm, nghe như tiếng nhạc phát ra từ các đầu ngón tay của cầm sư [2], đến đàn cá cũng phải bơi đến mà nghe.

“Tiên sinh đã đồng ý chuyện lên đỉnh núi ngắm sao với con đó.” Nàng lẩm bẩm.

“Được.

Ngày mai sau khi tan học, ta đi với mọii.”

“Con muốn ngắm cả đêm luôn.” Tống Tích đột nhiên mở mắt ra, ôm lấy cổ

chàng, khẽ sát bên mặt chàng, cười nói.

“Muội muốn ngắm bao lâu thì ngắm bấy lâu.” Bùi Tu Vân đáp.

“Tiên sinh...” Tống Tích định nói nhưng phát hiện bầu trời mênh mông vô hạn chỉ toàn màu đen.

Nàng giơ tay, xòe ra giữa trời đêm, không nhìn rõ năm ngón tay của mình.

“Người gạt con... Làm gì có trăng với sao chứ?” Nàng không vui nói.

“Trong lòng ta có trăng có sao,” Chàng thoáng dừng lại, “Nên có thể thấy được trăng sao.”

“Trong lòng người thế nào mà thấy được trăng sao vậy?” Tống Tích tò mò hỏi.

“Trong lòng có muội, ắt sẽ thấy trăng sao.”

Tống Tích sững sờ, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hai cẳng chân nhỏ nhắn lủng lẳng trong vòng tay chàng.

Nàng quay mặt lại, khi thấy hạt mưa phùn thấm ướt mái tóc đen của Bùi Tu Vân, từng sợi tóc dán lên khuôn mặt trắng nõn của chàng, vẽ nên khuôn mặt xán lạn.

Chàng có một khuôn mặt như ngọc, mờ hồ toả ra vầng sáng mờ ảo, nom giống ánh trăng rực rỡ vô cùng.

“Con... Hình như con thấy được ánh trăng rồi.” Nàng lầm bầm một mình.

“Ánh trăng như thế nào?” Bùi Tu Vân nhỏ giọng hỏi.

“Ánh trăng...” Tống Tích tiến đến gần, mở to mắt nhìn khuôn mặt của Bùi Tu Vân.

“Ánh trăng có một đôi mắt rất dịu dàng, lông mi vừa dài vừa dày, sống mũi cao và cánh môi hồng nhạt...” Tống Tích nhớ lại nụ hôn vừa rồi, hơi mát, mang theo sự dịu dàng và lưu luyến.

“Môi... rất mềm, có vị ngọt của kẹo mận nữa ạ.” Khuôn mặt của nàng càng lúc càng gần, mùi rượu thoang thoảng vờn quanh chóp mũi của Bùi Tu Vân.

Chàng nghiêng mặt, cánh môi mềm mại cọ qua khóe môi của nàng như chuồn chuồn lướt qua.

Tống Tích bất mãn đâm vào lưng chàng.

Bùi Tu Vân cong môi cười, “Muội hãy nhớ kỹ sự bất mãn này, để ngày mai tỉnh rượu còn đến chỗ ta đòi đấy.”

Chàng đứng trước cánh cửa quen thuộc, gõ cửa.
Tống Kiêu khoác áo ngoài vội ra mở cửa.

Vừa thấy Tống Tích n òng nặc mùi rượu nằm trên lưng Bùi Tu Vân, ông li ền trừng mắt, “Con nhìn con kia, còn ra thể thống gì nữa!”
“Chỉ là uống rượu thôi mà.

Con lớn r ồi chứ bộ, sao lại không được uống rượu chứ?” Nàng cãi lại, hai tay ôm cổ Bùi Tu Vân không chịu xuống.

“Đã lớn từng này mà còn thế đấy hả!” Tống Kiêu phải vừa dỗ vừa mắng mới có thể kéo Tống Tích từ trên vai Bùi Tu Vân xuống được.

“Bùi tiên sinh, thật sự xin lỗi! Ngày mai ta sẽ bảo Tống Tích đi xin lỗi ngài.” Tống Kiêu vô cùng áy náy, nói.

Bùi Tu Vân chấp tay, không để trong lòng, đáp: “Không sao đâu.”

Tống Kiêu đứng thẳng người, kéo Tống Tích cà xiêu cà vẹo đi vào cửa nhà.

Khoảnh khắc cánh cửa sắp đóng lại, nàng bỗng nhẹ giọng nói một câu mà chỉ hai người mới nghe được:

“Mai gặp lại, Tu Vân.”

Chương 25: Cầu Hôn

Ngày hôm sau, lúc Tống Tích tỉnh dậy, trời đã sáng choang.

Hình như bên ngoài đang có khách, loáng thoáng đôi câu ba lời của ai đó. “Shhh...” Nàng hít một hơi lạnh, day day hai huyệt Thái Dương.

Đầu óc vừa nặng vừa đau, mi mắt cứ như bị đá đè vậy, không tài nào mở mắt nổi.

Ký ức của ngày hôm qua rời rạc và hỗn độn, nàng chỉ nhớ mình bị bạn bè ép rượu, rồi Triệu Minh Đức có lời nhai mấy câu gì gì. Còn sau đó, hình như là nàng đến tìm tiên sinh, tiên sinh cũng nói gì đó với nàng, nhưng rốt cuộc là nói gì nhỉ? Mà sao khi nhớ đến lại khiến con tim của nàng bối rối thế này?

Đúng là uống rượu thì hỏng đầu, có khi nào nàng đã quên mất chuyện gì rồi không? Nàng ôm hai má, thất thần suy nghĩ.

Âm thanh bên ngoài dần trở nên rõ ràng.

“Con gái nhà huynh đang độ xuân thì, nếu đổi là cha mẹ nhà khác, tìm được chàng rể quý thế này đã vui mừng muốn chết rồi.”

Sao huynh lại có ý định giữ con gái mình thêm vài năm nữa chứ? Đến lúc hoa tàn lá rụng, con gái của huynh còn gả được cho ai?” Giọng nói sang sảng mà nóng lòng của người đàn bà nào đó lập tức xua sạch sự rầu rĩ của Tống Tích.

Nàng khoác áo vào, lẳng lặng hé ra một khe cửa nhỏ rồi đứng từ trong để nhìn ra.

Một người đàn bà trung niên đang ng ỡ quay lưng về phía sảnh trước, thị mặc bộ đ ần dài màu hoa hải đường, mái tóc điểm bạc được búi cao bằng chiếc trâm khắc hoạ tiết hoa lựu, thoạt nhìn còn lộng lẫy hơn nhà nông mặc bình thường.

“Ta bảo huynh chứ, tìm khắp cái thôn này cũng không còn đại gia nào nữa đâu.

Triệu gia chính là nhà giàu nhất thôn r ỡ, nhà họ cũng chỉ có một người con trai.

Nếu không phải cậu ấy là thanh mai trúc mã, cùng lớn lên với con gái của huynh, chỉ vừa mắt con gái của huynh thì nhà huynh làm sao kiếm nổi mỗi nhân duyên tốt đến vậy?” Người đàn bà liến thoắng không ngừng, Tống Kiêu nghe mãi cũng dần thả lỏng sắc mặt.

“Ta nghe nói những gia đình giàu có đ ều cưới ba bốn cô vợ, mà Tích Nhi nhà ta lại không chấp nhận được chuyện này,” Tống Kiêu lo lắng nói.

Ông đã từng gặp Triệu Minh Đức vài lần, có thể xem là một đứa trẻ tốt, thật tình ông không phản đối.

“Thế thì không hẳn, nếu tình cảm của hai vợ chồng tốt đẹp thì người khác ắt sẽ không thể chen vào.

Còn gả cho nhà khác ấy, con gái của huynh không những không được đọc sách mà còn phải làm nông, đ ồng thời lo cho cả gia đình nữa kia.”

Những lời này khiến Tống Kiêu lập tức nhíu mày, “Vậy thì không được.

Con gái của ta vốn đã thích đọc sách, không thể vì dựng vợ gả chồng mà bỏ được.”

Người đàn bà kia tiếp lời ông, “Nhưng gả cho Triệu gia thì không như thế, Triệu gia có sản nghiệp lớn, không cần con dâu nhà huynh lao động chân tay.

Triệu gia cũng nói rằng: nếu cô ấy muốn đọc sách thì cứ đọc sách, đọc cho đến khi không muốn đọc nữa thì thôi.”

Sắc mặt Tống Kiêu thả lỏng, “Nếu đã vậy thì — ”

“Con không gả ch ồng!” Tống Tích đột nhiên đẩy cửa, nhảy ra khỏi phòng. “Cô nương nói gì thế, làm gì có ai không gả ch ồng?” Người đàn bà đứng lên, sắc mặt không vui.

Tống Tích c ần cây chổi ở góc tường, nói với thị ta, “Ai bảo bà tới đây? Có phải Triệu Minh Đức không?”

“Tống Tích!” Tống Kiêu lập tức đến trước mặt Tống Tích, nắm lấy cán chổi, thấp giọng khiển trách: “Người ta chỉ có ý tốt, con không được thất lễ!”

Tống Tống Tích ném cây chổi, hét và phía hai người họ, “Con không lấy ch ồng! Ai bảo con lấy ch ồng, con sẽ đánh người đó!”

Thấy dáng vẻ không hề sợ hãi của nàng, Tống Kiêu tức giận khom lưng nhặt chổi, đang định đánh nàng thì bóng người trước mặt chợt ‘vút’ một cái, sớm đã cao chạy xa bay.

Tống Tích như một cơn gió mà phóng tới học đường.

Có vài học trò đã đến, tùm năm tùm bảy tán gẫu.

“Triệu Minh Đức!”

Mông của Triệu Minh Đức còn chưa kịp đặt xuống ghế, cậu mù mờ quay đầu lại.

Trong màn mưa phùn, một bóng người mặc y phục màu trắng lao đến như điên.

Vừa bước vào học đường, nàng đã nhấc một chân dẫm lên bàn r ồi phóng qua mấy cái bàn học.

“Tống Tích, bàn của ta!” Thấy trên chiếc bàn vốn đang sạch sẽ của mình bị in dấu chân ướt dẫm nước mưa, có người lập tức quát lên.

Tống Tích chẳng bu ồm quan tâm, nàng chạy trên bàn, cuối cùng nhảy lên không trung, khoá chặt người của Triệu Minh Đức, hai chân thì quắp vào eo, còn hai tay kéo mái tóc đen của cậu ta.

“Thả... Thả ra.” Triệu Minh Đức bị đau nhưng không dám đánh trả, chỉ liên tục rên la.

“Ai muốn gả cho huynh! Xem ta có đánh chết huynh không này!” Móng tay của nàng vừa sắc vừa bén, cào lên khuôn mặt trắng nõn của cậu.

“Tống Tích... Mọii nghe ta nói...” Triệu Minh Đức cuống đến độ suýt khóc.

“Nghe nghe cái đầ huynh đấy! Ai cho phép huynh bảo người đến nhà ta cầ hôn hả?” Nàng cào mấy cái, biến mặt hắ thành mặt mèo mới cảm thấy nguôi giận.

“Muội... Rõ ràng là hôm qua — ”

Bỗng,

Tống Tích cảm thấy cổ áo phía sau bị ai đó kéo về

Nàng không phản kháng lại, chỉ ngả người ra sau, cuối cùng rơi vào một vòng ôm yên ả mát lạnh.

Chương 26: Tha Thứ

“Tiên sinh...” Nửa người trên của Triệu Minh Đức được giải thoát, cậu nhìn thấy một góc áo màu xanh da trời liền vội cúi đầu.

“Triệu Minh Đức, hôn nhân đại sự phải được đôi bên tình nguyện.

Hôm nay Tống Tích đã không đồng ý, nếu con cứ tùy tiện cầu hôn, ắt sẽ tan rã không vui.” Chàng đặt hai tay lên vai Tống Tích, lạnh giọng dạy dỗ.

“Nhưng mà muội ấy — ” Triệu Minh Đức nhìn Tống Tích, nàng khẽ giương cằm lên, hai mắt trừng trừng ánh lên lửa giận.

“Không có nhưng mà, thái độ của Tống Tích đã rất rõ ràng.

Chẳng lẽ con còn bất mãn về chuyện hôm nay?”

Triệu Minh Đức suy nghĩ một chút, bên mặt vẫn nóng rát vì đau.

Cậu cắn răng lắc đầu.

“Được rồi, hôm nay con về trước đi.”

“Vâng.” Triệu Minh Đức không cam lòng.

Rõ ràng hôm qua, Tống Tích đã bằng lòng, tại sao chỉ mới trải qua một đêm, nàng đã hoàn toàn đổi ý?

Thấy Triệu Minh Đức rầu rĩ ra về, Tống Tích không quên nhá đấm với bóng lưng của cậu ta.

Bùi Tu Vân bắt lấy cổ tay nhỏ nhắn của Tống Tích, “Muội đi theo ta!”

Để lại cả lớp ngỡ ngác nhìn nhau.

Bước vào phòng phía sau rồi, khi chỉ còn hai người họ, Tống Tích tủi thân nói: “Tiên sinh, không phải con cố tình đánh huynh ấy.

Nhưng hôm nay con vừa tỉnh dậy đã có bà mối nào tới nhà, nói này nói nọ

với cha con, khẳng định nếu bây giờ con không gả cho huynh ấy thì đời này của con chẳng gả được cho người nào tốt nữa.

Con còn nhỏ mà, không thêm gả ch ồng!”

Nghe nàng nói xong, Bùi Tu Vân chậm rãi hỏi: “Muội còn nhớ hôm nay muốn lấy gì từ chỗ ta không?”

“Dạ? Lấy cái gì?” Tống Tích chớp đôi đ ồng tử đen láy, mù mờ hỏi.

“Xem ra những gì hôm qua ta nói với muội, muội đều quên sạch r ồi.” Bùi Tu Vân chấp tay, đầu ngón cái của tay trái vuốt nhẹ đốt ngón tay phải.

Tống Tích ngẩng đầu, kéo kéo ống tay áo của chàng, lắc lia lắc lịa, “Hôm qua con uống say... Nhất định là tiên sinh sẽ tha thứ cho một con ma men đúng không ạ?”

“Muội quên lời ta nói, vì sao ta phải tha thứ cho muội?” Bùi Tu Vân lạnh nhạt rút tay áo về, sau đó lấy một quyển sách trên kệ, thản nhiên lật ra.

Thấy chàng thật sự lơ mình, Tống Tích ríu rít không thôi.

Nàng chấp tay trước ngực, dán lên lưng Bùi Tu Vân, lẩm bẫm: “Tiên sinh, con sai thật r ồi.

Người đại nhân đại lượng, mong người tha thứ cho con.”

“Không tha thứ.” Bùi Tu Vân chẳng buồn nhúc nhích.

Tống Tích đến bên cạnh chàng, đặt hai tay lên mặt sách, cẩn trọng hỏi:

“VẬY... con làm bánh quýt để xin lỗi người nhé?”

Bùi Tu Vân cúi đầu, nhanh như gió đọc từng con chữ trong sách, vẫn im lặng không nói gì.

Tống Tích nhụt chí, bĩu môi nói: “Đầu tạt tên Triệu Minh Đức chết tiệt kia, quẳng cho con mớ phiền phức lớn như vậy.

Bây giờ tiên sinh cũng mặc kệ con r ồi, sao con lại xui xẻo thế chứ.”

“Triệu Minh Đức gây phiền phức gì cho muội?” Bùi Tu Vân hỏi lại.

Tống Tích thở dài một hơi, vội đáp: “Huynh ấy tìm một bà mối nói rất hùng hồn, đến cha con cũng bị thuyết phục.

Bây giờ con không muốn lập gia đình, con cảm thấy mình vẫn còn nhỏ lắm.

Nhưng họ lại nghĩ rằng nếu bây giờ con không gả cho Triệu Minh Đức thì tương lai sẽ không gả được cho người nào tốt lành.”

Bùi Tu Vân vút quyển sách lên kệ, đến mức giá sách vang lên một tiếng.

Chàng nghiêng mặt, đối diện với ánh mắt của Tống Tích, “Trở về nói với cha muội, rằng muội không muốn gả ch ờng.”

“Con nói r ồi, nhưng cha con không nghe.” Về mặt của Tống Tích khốn khổ.

“Muội cứ nói là muội còn nhỏ, không muốn gả ch ờng.

Sau này nếu gả, dù muội hai mươi cũng được, bốn mươi cũng chẳng sao, chỉ cần muội muốn, Bùi Tu Vân ta lấy muội.” Ánh mắt của chàng sáng như đuốc, đến nỗi khiến mắt nàng cũng nóng lên.

Tống Tích lập tức kinh ngạc.

Không chờ nàng kịp suy nghĩ, thân thể hơi g ầy của Bùi Tu Vân đã áp lại, đôi tay vây lấy nàng trong góc kệ sách.

Chàng cúi đầu, dịu dàng cất giọng: “Bây giờ, ta có nên giúp muội nhớ lại chuyện tối qua không?”

“Tiên sinh...” Tống Tích nhìn chàng, mặc dù hai má đỏ ửng nhưng trong lòng vẫn nhen lên sự hi vọng.

“Hôm qua, muội gọi ta là Tu Vân.” Chàng nắm chặt bàn tay của Tống Tích r ồi đặt lên cổ mình, sau đó chậm rãi dẫn dắt tay nàng lu ờn xuống dưới cổ áo...

Chương 27: Không Hiểu

Bảy dây lạnh một cung đàn,
Nghe như gió thoảng trên hàng thông đưa [1].
Khi tiếng đàn đương hay thì dây cơ chợt đứt, hỗn loạn hết như tâm trạng của Tống Tích lúc này.
Ký ức rồi rầm đềm qua lỗ lượt tràn về như bông tuyết.
Ban đầu chỉ đơn giản là tranh giành viên kẹo mận, nhưng sau đó lại là nụ hôn giao triền, cuối cùng là tấm lưng rộng lớn mà đơn bạc của chàng.
“Con... nhớ rồi.” Nàng lí nhí đáp.
Bùi Tu Vân nắm chặt tay nàng, dẫn dắt vào nơi sâu hơn.

Dưới ngón tay của Tống Tích, làn da chàng vừa mịn màng vừa mỏng manh, xúc cảm mát lạnh rất dễ chịu.
Nàng co tay, sợ hãi muốn rút tay về nhưng bị Bùi Tu Vân nắm rất chặt, không cho nàng chùn bước.
“Sợ à?” Khoé môi của chàng lộ ra nụ cười giễu cợt, cực kỳ bắt mắt.
“Con... con...” Tống Tích hỏi hận.
“Muội cái gì?”
“Tiên sinh đừng ép con, nếu người cứ ép con, con sẽ, con sẽ...” Nàng lắp bắp đáp.
“Không ép muội, làm sao ta biết được muội đang nghĩ gì?” Bùi Tu Vân nghiêng mặt, đôi môi ẩm ướt áp lên vành tai nàng.

Cánh môi mềm mại khe hở, ngậm lấy vành tai cũng mềm mại không kém, đầu lưỡi ẩm áp tỉ mỉ liếm láp từng thớ da thịt.
Tống Tích xụi lơ trên kệ sách, khe mím môi.
Con giun xéo lăm cũng quần [2].

Nàng thò tay xuống, chạm vào thứ đang phồng lên dưới y phục của Bùi Tu Vân, nhẹ nhàng xoa nắn.

Bị đầu ngón tay nhỏ xíu của nàng khiêu khích thẳng thừng, nó tức thì trở nên cương cứng.

Hơi thở của chàng thiếu niên cũng hỗn loạn theo, hần kết lẩn dài trên cần cổ trắng ngọc.

Nụ hôn của Bùi Tu Vân từ từ hạ xuống, đôi môi mềm mại của chàng dán lên da thịt mịn màng trên cổ Tống Tích.

“Tiên sinh...” Đôi mắt của nàng ánh lên sự mơ hồ.

Tay của Bùi Tu Vân đặt sau lưng, đặt kéo nàng vào lòng, khiến nàng dạt sát vào cơ thể gầy gò của mình.

Tống Tích vươn tay kéo cổ áo của chàng, bả vai trắng nõn mượt mà lộ ra, y phục màu xanh của chàng treo ở khuỷu tay, bao trọn từng thớ da thịt trắng mỏng như tuyết.

Điểm hồng nhạt sau lớp y phục màu lam như ẩn như hiện, hoàn toàn giống với những gì nàng đã tưởng tượng trước đây, nó là một màu hồng xinh quá đổi, đến cánh đào ngày xuân cũng không sánh bằng.

Nụ hôn của Bùi Tu Vân không còn dịu dàng như trước, nay đã thêm chút dục vọng xen lẫn luyến lưu.

Chàng kéo cổ áo của Tống Tích, đầu lưỡi ướt át không ngừng hôn liếm hõm xương quai xanh trên cổ nàng.

“Ngứa quá...” Tống Tích cười cong cả mắt.

Không giống cảm giác khi bị cù, đầu lưỡi mềm mại và mạnh mẽ của Bùi Tu Vân khiến nàng cảm thấy tê dại.

Chút ngứa ngáy này giống như đốm lửa nhỏ trên đồng cỏ thu, chỉ cần một cơn gió thổi qua, ắt sẽ cháy lan cả cánh đồng.

Những ngón tay mảnh khảnh của Bùi Tu Vân bọc lấy tay nàng, chậm rãi kéo xuống bên dưới, dừng nơi thắt lưng, giọng nói của chàng vừa khàn vừa thấp, rót vào tai nàng, “Tống Tích, có một số chuyện, phải dừng ở đây.”

“Tại sao ạ?” Cơ thể của nàng xụi lơ trong lòng Bùi Tu Vân, đôi mắt vô thức ánh màu quyến rũ.

“Có một số chuyện, nếu làm quá sớm sẽ bị dèm pha.” Bùi Tu Vân thu khôi phục sắc mặt, dáng vẻ thanh bạch như trăng trên trời, chỉ có đi đâu dục vọng còn đọng nơi đáy mắt đã bán đứng chàng.

Tống Tích tò mò nhìn Bùi Tu Vân, chui ra khỏi vòng tay g òng xi ãng của chàng, cười nói: “Cái gì tiên sinh cũng biết, nhưng con thì không.

Người không biết là người vô tội nha.”

Bỏ qua vòng tay của chàng, Tống Tích l ần xuống dưới, cách một lớp vải mềm mại, nàng sờ trúng một đoạn côn cứng ngắc, ước chừng to bằng cổ tay của mình.

“Nó...” Sắc mặt của nàng lộ ra sự kinh ngạc.

Ánh mắt của Bùi Tu Vân thẫn lại, gạt tay nàng ra.

Chàng chỉnh đốn lại y phục của mình r ồi hoá thành vị tiên sinh đức hạnh lúc trước.

Chương 28: Đi Ăn Dưa Hấu

Cả một buổi học cứ mãi thất thần, Tống Tích cảm thấy xúc cảm cứng rắn kia hãy còn vương trên đầu ngón tay.

Thế mà sắc mặt của Bùi Tu Vân lại rất bình thản, chỉ có nàng không ngừng siết chặt mấy quyển kinh, sử, tử, tập, thơ mà thôi, như có mỗi nàng mới là người phiên não vậy.

Lúc học xong, nàng không thèm liếc nhìn Bùi Tu Vân một cái đã vội vàng ra về.

Đi được nửa đường, một bóng đen nhảy ra từ con ngõ, khiến Tống Tích giật bắn mình.

“Huynh làm gì vậy!” Nhìn thấy thiếu niên da ngăm cời trần đang cầm một chiếc ô giấy màu vàng, nàng vội vàng che mắt lại.

Thiếu niên cao lớn đó bất chợt quỳ xuống trước mặt nàng một cái ‘phịch’.
“Thật xin lỗi.” Cao Trạch chấp tay, cao giọng nói.

Y nói rất to, khiến không ít người qua đường phải ghé mắt nhìn.

Tống Tích hơi mở kẽ tay, từ khe hở giữa các ngón tay, nàng thấy trên người thiếu niên đang buộc ngang người bằng dây thừng, cũng không biết là trên lưng đang buộc thứ gì.

Tống Tích buông tay xuống, cau mày nói: “Huynh làm gì vậy! Mau đứng lên.” Nói xong, nàng đặt chiếc ô màu khôi trong tay xuống đất, dùng hai tay kéo cánh tay rắn chắc của y dậy.

Thiếu niên vẫn sừng sững bất động như ngọn núi hùng vĩ, quật cường quỳ ở đó, “Ngày xưa có Liêm Pha chấp nhận chịu đòn để đền tội, nhưng ta lên núi tìm một vòng cũng không thấy bụi gai nào, đành phải chặt cành hồng

này buộc vào lưng để xin lỗi muội.

Ta sai rồi, xin muội tha thứ cho ta.”

“Ta tha thứ cho huynh, mau đứng lên đi!” Tống Tích lôi kéo y.

Cao Trạch cẩn thận hỏi: “Muội thật sự không giận ta?” Y mở ô giơ nghiêng về phía trước, che nàng khỏi làn mưa lạnh.

Tống Tích lắc đầu, cười bảo: “Ta chưa từng để trong lòng, không ngờ huynh lại đến để xin lỗi ta đây.”

Thiếu niên cười ‘ha ha’, bàn tay trái vẫn luôn đặt ở eo lúc này mở ra, bên trong là một bông hồng bị bóp đến nhăn nhúm, nước hoa hồng bị ép đến mức nhuộm hồng tay y.

“Ta chặt rất nhiều cành, đây là đóa hồng đẹp nhất, xem như là...

bù cho muội.” Cao Trạch cup mắt, thoáng chút căng thẳng nhìn nàng.

Tống Tích nhận lấy bông hoa, ngón tay xoay cành hoa một vòng rồi ngẩng đầu hỏi: “Lưng của huynh thế nào rồi?”

Cao Trạch xoay người, lộ ra tấm lưng dính đầy máu nhưng lại chẳng hề để ý, đáp: “Không sao cả.”

“Eo! Nhiều vết thương đến vậy còn!” Tống Tích trừng mắt, vội tháo dây thừng trên người y xuống.

Trong lúc lơ đãng, đóa hồng nhăn nhúm trong tay nàng vô tình rơi xuống đất.

Cao Trạch cúi đầu, nhìn thấy bông hoa dưới đất, ánh mắt loé lên.

Y tháo nút thắt dây thừng, bảy tám nhánh hồng sau lưng ào ạt rơi xuống đất.

“Đừng cử động.” Tống Tích nhón chân, lấy tay sờ từng đoạn gai nhọn trên lưng y.

“Đau không?” Tống Tích vừa tức giận vừa buồn cười.

“Không đau.

Da dày thịt béo mà, không thấm tý nào.” Cao Trạch vỗ ngực nói.

Tống Tích cẩn thận dứt gai đang cắm sâu vào lưng y, thô bạo búng lên.

“Ai ui!” Cao Trạch bật thốt trong đau đớn.

“Lại bảo không đau đi...” Tống Tích nhỏ giọng lầm bầm.
“Đó là ngoài ý muốn thôi...” Cao Trạch đang vờ trấn định thì đột nhiên hết thảm l ãn nữa.

Bị thêm một cái gai cho ăn đau, y hoàn toàn ngậm miệng.
Sau khi nhổ hết gai nhọn, Tống Tích nhẹ thổi bụi b ản trên lưng Cao Trạch.

Hơi thở ấ m áp của nàng ph ả sau lưng y, hệt như có người ch ả m lửa, khiến mặt y đỏ bừng.

“Đưa h ầ u trong ruộng nhà ta chín r ấ i, mu ộ i mu ố n đi ấ n dưa h ầ u với ta không?”

Tống Tích đã h ồ n d ố i cả ngày nay, đang mu ố n thay đ ố i tâm trạng, lập tức đ ề ng ý.

Hai người đi th ắ ng v ề h ướ ng Tây, ra khỏi thôn Vân Kiến r ấ i đến địa phận thôn Bạch Hạc.

Dưa h ầ u của Cao gia tr ờ ng quả thật phát triển rất tốt, vỏ xanh m ướ t, trái cũng căng m ộ ng.

Cao Trạch cất ô, sau đó cúi người g ặ t nh ữ ng phiến lá sang một bên, v ớ nhẹ vài quả dưa h ầ u.

Giọt mưa rơi xuống t ấ m lưng đ ầ y thương tích của y r ấ i trôi dọc theo từng vân cơ b ắ p sau lưng.

Y chọn một quả dưa lớn nhất vườn, chỉ c ầ n một tay đã nh ắ c đ ượ c nó lên, gân xanh trên tay y nổi lên như thể sẽ đứt bất cứ lúc nào.

Y v ặ n đứt dây leo r ấ i đưa quả dưa ra trước mặt Tống Tích.

Cao Trạch bỏ quả dưa vào một hòn đá b ế n nhọn kê bên ruộng.

Quả dưa lành l ặ n bị b ớ toạc, lộ ra ph ầ n ruột đỏ tươi.

Y đưa miếng dưa to nhất cho Tống Tích.

Tống Tích c ầ n miếng dưa, cúi đ ầ i cắn một miếng, ngọt quá xá.

Tâm trạng không tốt từ sáng tới giờ của nàng lập tức bị vị dưa h ầ u này xua

đi.

Cao Trạch cũng nhặt một miếng dưa lên, vừa đứng cạnh cô vừa gặm nó.

Y híp đôi mắt dài hẹp, đến khi ăn hết sạch, mắt y chỉ như một khe nhỏ. Hai người không nói gì đến tận thời điểm ăn xong, nhưng khi bắt gặp khuôn mặt tèm nhem nước dưa hấu của nhau, cả hai lại cười nghiêng ngả. “Sau này nếu muội muốn ăn dưa thì đến tìm ta.” Cao Trạch nhướn mày nói.

“Được.” Tống Tích cười gật đầu.

Sắc trời tối dần, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, dùng nước mưa rửa sạch đôi tay nhớp nháp, “Ta phải về rồi.”

“Ừm.”

Tống Tích xoay người, vừa mới đi được vài bước đã bị Cao Trạch gọi lại.

Bóng người cao lớn loạng choạng bước tới, đặt một bó hoa màu lam vào tay nàng, trân quý như thể thứ trong tay là một viên đá quý lấp lánh.

“Hẹn gặp lại!” Y lùi ra sau mấy bước, vẫy tay dưới màn mưa.

Chương 29: Đạo Hồ

Tống Tích một tay cầm khóm hoa, một tay cầm chiếc ô vàng nhạt, hoà màu dưới màn mưa rả rích.

Lúc đi ngang qua học đường, nàng không kìm được quay mặt, liếc nhìn vào trong một cái.

Bùi Tu Vân đang chấp tay với một nam nhân trung niên phía đối diện, đôi mắt lạnh lẽo bắt gặp ánh mắt của Tống Tích, giống như cơn gió mùa thu tạt qua cành quế đầu cành, thổi bay những bông hoa nhỏ.

Nàng nhanh chóng hạ thấp ô, vội vã đi qua.

Bùi Tu Vân vẫn đuổi tới chỗ nàng, nước mưa bắn tung tóe lên vạt áo xanh của chàng.

“Muội ăn cơm chưa?” Đầu ngón tay của chàng móc vào ống tay áo của Tống Tích, hơi thở hỗn hển.

Ánh mắt của Bùi Tu Vân dừng ở khóm hoa trong tay nàng, khẽ động.

“Chưa ạ.” Tống Tích lắc đầu, thấy Bùi Tu Vân nhìn chằm chằm bó hoa trong tay, nàng vội giấu nó ra đằng sau.

“Ai tặng?” Chàng cao giọng hỏi.

“Con... tự hái ạ.” Tống Tích chột dạ đáp.

Bùi Tu Vân cũng không hỏi thêm, chỉ cầm lấy ô của nàng rồi kéo vai nàng, “Đi theo ta.”

“Tiên sinh, sẽ có người thấy...” Tống Tích nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không sao, dẫn muội đi không mất mặt.”

Cái ôm của chàng cứ như mưa phùn mùa này vậy, man mát lành lạnh.

Y phục của chàng từng huân từng hương, tuy mùi thoang thoang nhưng vẫn

len lòng người.

Suốt đoạn đường, hai người không nói gì, khi đến hồ Đông trời đã tối hẳn.

Mưa đã ngớt đi nhiều, mây đen cũng tan, trăng treo nơi đầu cành liễu.

“Mận sắp nở, xem ra hè sắp đến rồi.” Tống Tích nói nhỏ.

Sương phủ kín mặt hồ, gió thổi lá đung đưa.

Bùi Tu Vân nhảy lên một chiếc thuyền rồi quay lại, vươn tay về phía nàng.

Tống Tích một tay nhấc váy của mình, tay còn lại đặt vào tay chàng.

Ngón tay thon gầy của Bùi Tu Vân nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo mạnh, khiến cả người Tống Tích phải sà vào lòng chàng.

Khóm hoa dại mà cô ôm suốt dọc đường bị gió thổi bay.

“Lần trước không thể hái sen, nhưng lần này có thể rồi.” Bùi Tu Vân buông tay ra, khom lưng nhặt mái chèo.

Tống Tích cẩn thận lấy mái chèo từ tay chàng, “Để con chèo cho.

Từ nhỏ con đã chèo thuyền nên rành nhất là chuyện này.”

“Được.” Bùi Tu Vân đến đầu thuyền, khoanh chân ngồi xuống.

Gió khẽ lướt qua khuôn mặt, mang theo cái khô hanh đầu hè, khiến mái tóc đen mượt như thác sau lưng chàng rối tung.

Ánh trăng rơi xuống người chàng, tạo thành vầng sáng mờ lung rục rĩ, tôn lên sự thanh cao mà lạnh lùng nơi chàng.

Khi chiếc thuyền lái sâu vào lòng hồ sen, Tống Tích buông mái chèo và đi đến đầu thuyền.

Bùi Tu Vân cũng đứng dậy, đi về phía đuôi thuyền.

“Đêm nay có trăng đầy.” Bùi Tu Vân đứng trước mặt nàng, từ tốn bảo.

“Vâng.” Tống Tích gật đầu.

Chẳng biết vì sao, nàng lại thấy lòng bất an.

Bùi Tu Vân đưa tay lên, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua khóe mắt của Tống Tích, “Ánh trăng sáng ngời cũng không sánh bằng khuôn mặt của muội.”

Chàng cúi đầu, đôi môi khẽ cọ lên mái tóc.

Tống Tích c ần góc áo của h ắn, ng ẩng đ ầu lên, “Ban ngày người có từng nghĩ đến con không?” Vừa nghĩ đến việc chàng chậm rãi giảng v ề đi ễn tịch [1] trên lớp, dáng vẻ đi ền nhiên như không [2], chỉ có nàng đứng ng ồi không yên cả một ngày, nàng li ền tức giận sôi máu.

Bùi Tu Vân áp tay nàng lên ngực mình.

Dưới từng đ ầu ngón tay, Tống Tích cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của chàng, nghe chàng chậm rãi nói: “Hôm nay trên lớp, muội thờ dài tám lần, nằm bò ra bàn mười lần, quay đ ầu nói chuyện riêng với người khác năm lần, còn ăn vụng một viên kẹo.”

Môi chàng hạ xuống, kh ẽ mơn man môi nàng, đ ầu lưỡi ằm ướt len lõi vào khoang miệng.

R ồi chàng lui v ề, khoanh tay nói: “Hôm nay muội ăn kẹo gừng, còn có chút vị dưa hấu nữa.”

Một rạng mây đỏ xuất hiện trên khuôn mặt của Tống Tích, “Con... con...”

Bùi Tu Vân kéo nàng ng ồi xuống, hai người vai k ề vai.

Chàng vươn tay ngắt một chiếc lá sen, đặt lên đ ầu của Tống Tích.

Tống Tích rụt cổ, lại thấp giọng phì cười.

Bùi Tu Vân c ần một cành sen, dùng đ ầu ngón tay để v ạn đứt đài sen.

Ngón tay như ngọc của chàng bóc đài sen, lấy ra hạt sen xanh biếc.

Móng tay tách vỏ hạt sen, bóc lấy ph ần hạt sen trắng m ềm và căng mọng r ồi đút vào miệng nàng.

Môi của Tống Tích vừa ằm vừa ấ m, khi đ ầu ngón tay chạm vào đó, chàng chợt thấy tê dại.

Tống Tích cắn hạt sen, vị ngọt tươi mát lan khắp đ ầu lưỡi, nàng cười đến mức đôi mắt cong thành v ầng trăng.

Bùi Tu Vân lại bóc một hạt sen khác, đặt lên môi r ồi dùng ngón tay gõ vào môi dưới của mình.

Nàng đỡ lá sen trên đ ầu lên, hai tay vòng ra phía trước, đến hôn.

Ánh mắt của Bùi Tu Vân nổi lên gợn sóng, hai tay ôm lấy eo nàng, đ ầu

lưỡi nhỏ nhắn của Tống Tích đẩy hạt sen vào miệng chàng.

Bùi Tu Vân đón nhận tất thảy, mặc chiếc lưỡi mềm của nàng đang đẩy hạt sen lên lưỡi mình.

Chương 30: Đề Nghị

Bùi Tu Vân cong lưng đẩy hạt sen qua một bên, sau đó quấn lấy lưng nàng. Đờng tử của Tống Tích tròn tròn, nhưng tức thì mềm ra.

Nàng luồn tay vào dưới lớp cổ áo của Bùi Tu Vân, khẽ sờ làn da nhẵn mịn, cảm giác ấy hết như sờ một bình sứ lạnh lạnh đắm nước mưa. Càng hôn sâu, môi của hai người thôi nhấp lại nhả, đầu lưng linh động như hoà vào nhau. Càng hôn sâu, cơ thể hai người càng thêm dán chặt.

Tống Tích ngẩng quỳ trên chân Bùi Tu Vân, một tay mân mê sau gáy, vuốt từng đốt xương sống lưng của chàng; tay còn lại nàng đặt nơi cổ áo, đầu ngón tay nhẹ gảy hạt châu trước ngực chàng. Bùi Tu Vân uốn người, cổ họng vô thức bật ra tiếng rên rỉ.

Lòng bàn tay chàng mơn trớn vòng eo của Tống Tích rồi nâng lên hết cỡ, sau đó, chàng vén gọn mái tóc đen dài của nàng ra sau tai. Nhận ra sự do dự và đấu tranh của Bùi Tu Vân, Tống Tích chủ động mở cổ áo của chàng, lộ ra làn da trắng nõn.

Ngón tay của nàng men dọc mép cổ áo, đương định dời xuống phía dưới thì bị tay của Bùi Tu Vân nắm lại. Chàng tựa trán mình lên trán Tống Tích, ánh mắt nóng như lửa, khẽ nói: “Tống Tích, ta không thể vì muội không biết mà không nói muội hay, đối với người thường, những việc tiếp theo... chỉ vợ chồng mới có thể làm.” Động tác của Tống Tích khựng lại, nâng mắt đối diện với đôi mắt sâu thẳm của chàng, “Vậy bây giờ phải làm sao ạ?”

“Chúng ta thành thân đi,” Bùi Tu Vân nựng khuôn mặt mềm mịn, “Ta nghiêm túc đấy.”

Trái tim của Tống Tích nhảy lên.

Nàng hơi bối rối, vốn dĩ nàng không có ý định gả chồng, nhưng sau khi gặp được tiên sinh, ý định ấy liền sụp đổ.

Bùi Tu Vân từ tốn gỡ tay nàng ra, dịu dàng nói: “Ta từng nói với mọi người rằng ta không giống nam nhân khác.

Ta đã nhận định nàng, hôn nhân ắt không thể trói buộc ta.

Bây giờ ta đối xử với nàng thế nào, sau khi thành thân cũng sẽ như vậy.

Mặc dù... bây giờ chúng ta làm chuyện đó, ta cũng không dỡ lỗi mọi người.

Nhưng thế gian trần tục, lời đồn quái ác khó tránh sẽ làm người khác bị thương.

Mà ta lại không mong mọi người bị tổn thương vì chuyện đó.”

Tống Tích siết chặt vạt áo của Bùi Tu Vân, cuộn người trong lòng chàng, ngửi lấy hương cam dịu nhẹ, nàng khẽ nói: “Con... không có ý định gả chồng.

Sau khi gả chồng, con phải giặt đồ, nấu cơm cho người đứng không ạ?”

Bùi Tu Vân lắc đầu, “Vợ của ta không phải làm những việc ấy.”

Đôi mắt của Tống Tích sáng ngời, “Thế sau khi gả chồng, con phải làm gì ạ?”

“Mọi người muốn làm cái gì cứ làm cái đó, ngoại trừ ru rú ở nhà, làm một nữ nhân chỉ biết giặt giũ nấu cơm là được.”

“Tại sao?”

Bùi Tu Vân nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, từ tốn nói:

“Thành thân là hai người ở bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, chứ không phải một người phải từ bỏ cuộc sống của mình để vun vén cho người khác.

Sau khi thành thân, mọi người vẫn có thể làm những gì mình muốn.

Những việc trước kia muội muốn mà chưa làm được, ta cũng giúp nàng.

Khi ấy, muội sẽ vươn được cao hơn, đi được xa hơn.”

Tống Tích khẽ cong môi, áp sát vào mặt chàng, thủ thủ: “Thật ra con có một nguyện vọng.”

“Ừm?” Bùi Tu Vân cup mắt, ánh trắng phủ xuống bờ mi, kết thành bóng dài trên khuôn mặt như ngọc.

“Con muốn giả chờng ở Mãn Thành Quế Vũ [1].”

“Được.” Chàng trả lời không chút do dự.

“Con còn muốn có một mùa hè vui vẻ nhất trên đời.”

“Được.” Ngón tay của Bùi Tu Vân đan lấy ngón tay của nàng, nắm chặt.

“Còn nữa... con rất sợ giả rỗi lại... Hay là chúng ta thử trước những việc sau khi kết hôn mới có thể làm nhé?”

“Được.”

Thấy chàng liên tục nói ‘được’, Tống Tích cảm thấy lòng này ấm áp.

Nàng suy nghĩ một hồi, sau đó day nhẹ vành tai của chàng, nói: “Vậy thì... động phòng hoa chúc... cũng có thể thử trước.

Nếu không thử thì sao con biết được tiên sinh được hay không được nhỉ?”

Bùi Tu Vân kinh ngạc, vươn tay cù bụng của Tống Tích, lạnh giọng hỏi:

“Muội lại đọc ba cái thoại bản vở vẫn đúng không?”

“Ha ha ha ha... Tiên sinh, con sai rỗi...” Tống Tích bị cù, trở tay không kịp, liên tục cười xin tha.

Chương 31: Ngoại Lệ Của Chàng

Thấy nàng đã được một bài học, Bùi Tu Vân thả tay ra.

Chàng hơi nghiêng mình ra ngoài thuy ền để tìm kiếm, sau đó hái li ền mấy đoá sen đang nở rộ, bó lại thành bó r ồi đặt vào tay Tống Tích.
“Từ nay mu ội đừng tùy tiện nhận đ ồ của người khác nữa.

Đ ồ của người đưng ắt phải trả lại.” Bùi Tu Vân sâu xa nói.
“Hiểu r ồi ạ.” Tống Tích cúi đ ầu, vùi mặt trong khóm hoa sen, ngửi lấy mùi hương thanh mát.

Chàng nâng tay lên, ngón tay thon dài câu lấy cành sen, chỉnh lại chiếc mũ lá sen trên đ ầu Tống Tích.
Khuôn mặt ửng h ồng của Tống Tích ngẩng khỏi bó hoa, khuôn mặt cùng sen chiếu rọi lẫn nhau.
Nàng vươn tay nắm một cuống lá dài r ồi mạnh mẽ ngắt đứt, sau đó, nàng c ầm lá sen lên, vài giọt nước trong veo trượt xuống đất.
Bùi Tu Vân cúi đ ầu, Tống Tích li ền giơ lá sen để che cho chàng.

Mái tóc đen như mực của chàng như nâng như đỡ chiếc lá xanh mướt.

Dưới bóng lá màu xanh xanh, đôi mắt của chàng sâu tựa ngân hà.
“Cùng đội lá sen đi ạ.” Tống Tích cười hì hì, bảo.
“Được.” Bùi Tu Vân vươn cánh tay ra sau lưng nàng, bàn tay đặt trên bả vai m ềm mại, kéo nàng dựa vào lòng mình.
Nước xanh đua trắng tỏ [1], mưa phùn phấp phới như ngàn sợi bạc sáng lấp lánh.
“Khuya r ồi, cùng ta về nhà thôi.” Bùi Tu Vân đỡ nàng đứng dậy.

Lúc này, Bùi Tu Vân không hề nói rằng đưa nàng về nhà, mà thay vào đó là muốn Tống Tích theo chàng về nhà.

Được nửa đường, chàng vòng sang một lối khác và gõ vào một cánh cửa gỗ đang khép chặt.

Một người đàn ông trung niên vạm vỡ đi ra mở cửa, nhìn thấy Bùi Tu Vân liền cười nói: “Tiên sinh đến rồi à? Ta đã chuẩn bị đồ cho người xong rồi.”

Lão quay lưng, từ trong bóng khuất nhạt ra một con gà đã được làm sạch lông.

Bùi Tu Vân xách dây cỏ trên cổ con gà, sau đó lấy mùi mấy đồng trong ngực áo, đưa cho lão.

“Cảm ơn tiên sinh!” Người đàn ông trung niên nhận tiền, liên tục nói cảm ơn.

“Đi thôi,” Bùi Tu Vân nắm cổ tay của Tống Tích, nói: “Về tới nhà sẽ nấu cơm cho muội.”

Dọc đường đi, Tống Tích đoán già đoán non đến 108 cách chế biến gà.

“Gà nướng hạt dẻ phải không ạ?” Hạt dẻ có màu nâu vàng, hoà với nước súp đặc quánh sẽ thành màu nâu bóng.

Mùi thơm phức, Tống Tích vừa nghĩ thôi đã thèm rồi.

Bùi Tu Vân lắc đầu.

“Súp gà nấm hương?” Thịt gà mềm mềm hoà với mùi vị của nấm Đông Cô, bổ sung lẫn nhau.

Bùi Tu Vân lắc đầu.

“Thế gà luộc ạ?” Tống Tích không thích gà luộc lắm, nhưng nếu ăn với nước chấm ngon thì nàng tạm chấp nhận.

Bùi Tu Vân rũ mi mắt, liếc nàng một cái, “Trước khi vào nhà, nếu muội có thể đoán ra thì ta sẽ thưởng cho muội một món quà.”

Tống Tích vân vê cằm mình, lẩm bẫm: “Gà kho hành? Gà hầm xì dầu? Hay mì gà nhỉ?”

Bùi Tu Vân đã bước một chân qua cửa nhưng bị Tống Tích kéo ống tay áo lại, “Đừng đi, chờ con đoán đã.”

“Muội như thế là chơi ăn gian đấy.” Bùi Tu Vân nhấc chân, hai chân đầu đã bước qua thềm cửa.

Tống Tích khẽ buông tay, ừ xừ nói: “Con đoán không ra.”

Bùi Tu Vân cúi xuống, rút lá sen trên đầu của mình, đồng thời rút luôn lá sen trên đầu Tống Tích.

Chàng đứng trước mặt nàng, từ tốn bóc lá sen quanh con gà.

Đôi mắt của Tống Tích sáng ngời, “Gà om lá sen?”

Bùi Tu vân gật đầu.

Đồng tử như sao của nàng tức thì ảm đạm, thất vọng nói: “Dù sao người cũng bước vào nhà rồi.”

Đồng nghĩa rằng dù nàng đoán đúng, tiên sinh cũng sẽ không thưởng cho nàng món quà kia.

“Tống Tích này,” Giọng nói của chàng dịu dàng như suối, lại như đôi tay của cầ n sư mà gảy lên tiếng lòng của nàng.

Tống Tích bĩu môi, r ầu rĩ đá mũi chân vào th ềm cửa.

“Sao muội không thử hỏi ta xem?” Chợt nghe lời nói của chàng thấp thoáng ý cười.

“Hỏi gì ạ?” Tống Tích nghi hoặc ngẩng đầu, đối diện với đồng tử trong veo của chàng.

“Hỏi ta rằng, ta có thể phá lệ vì muội hay chẳng?”

Chương 32: Bóng Hình Phản Chiếu

Một đốm lửa bùng lên trong mắt Tống Tích, sáng ngời tựa sao băng.

“VẬY... người có ngoại lệ vì con không ạ?” Trong lòng Tống Tích đã có câu trả lời, nhưng nàng vẫn muốn Bùi Tu Vân đích thân nói ra.

Bùi Tu Vân búng tay lên trán nàng, hỏi ngược: “Muội đoán xem?” Chàng rút tay áo của mình ra khỏi tay của Tống Tích, đi vào sân.

“Rốt cuộc là có hay không?” Tống Tích bám riết không buông, bất kham hỏi.

“Đến nhóm lửa giúp ta.” Thế mà Bùi Tu Vân chẳng đáp lời nàng, khiến nàng ngứa ngáy khó chịu gần chết.

“Có hay không? Có hay không ạ?” Tống Tích liên tục hỏi mấy câu liền.

“Nhóm lửa xong rồi nói.”

“Ồ.” Tống Tích đi theo Bùi Tu Vân vào bếp.

Một lúc sau, nàng ôm bó củi ra dưới mái hiên, dùng rơm rạ để làm bắt lửa.

Sau đó, nàng nhét rơm rạ vào khe củi, chẳng mấy chốc đã có khói bốc lên. Bùi Tu Vân cũng nhóm lửa trong bếp, bằm nhuyễn tôm, nấm hương và thịt ngỗng, đồng thời thái hạt lựu để xào.

Sau đó, chàng cho rượu gạo, nước tương và đường trắng vào, xào đến khi chín.

“Nhóm lửa xong chưa?” Bùi Tu Vân dọn chiếc bàn nhỏ ra, trên đó có đầy đủ các nguyên liệu nấu ăn.

“Dạ rồi.” Tống Tích dịch sang bên cạnh một chút, nhường chỗ cho chàng.

Bùi Tu Vân vai kề vai ngẩng cạnh nàng, đôi tay gọn gàng và trắng nõn nắm một nắm thịt xào, nhồi vào bụng gà.

Tống Tích tò mò, giơ tay cầm một cây nấm Đông Cô lên, nhưng bị Bùi Tu

Vân gõ một cái, “Đừng thềm vụng, đầu là của muội cả.”

Tống Tích ngạc nhiên, bỏ nắm Đông Cô xuống, nhìn chăm chăm động tác tay của chàng.

Bùi Tu Vân nhặt lá sen và cuộn lá sen bằng những ngón tay sạch sẽ, chàng bao chặt con gà lại.

“Dây thừng.” Chàng mở lòng bàn tay ra.

Tống Tích cầm đoạn dây thừng nhỏ trên bàn, đưa cho chàng bằng hai tay.

Bùi Tu Vân buộc vài vòng, một tay ôm con gà đã cột xong, một tay cầm vò rượu rồi bước vào màn mưa.

“Tiên sinh?” Tống Tích kêu lên.

Bùi Tu Vân quay mặt lại, nói: “Ngồi yên đây.”

“Ồ...” Cái mông vừa rời khỏi ghế đành phải ngồi xuống lại.

Ngọn lửa bốc lên tạo thành màn sương mỏng như dải lụa, bóng hình anh tuấn của Bùi Tu Vân trở nên mờ ảo.

Trong đêm mưa rì rào, ánh sáng màu cam ấm áp của lửa như ôm lấy nàng, lay động đong đưa.

Tống Tích úp một tay, tay còn lại đặt lên đó như Phật Đà cầm hoa, trên tường xuất hiện một cái bóng hình con thỏ.

Bùi Tu Vân đã quay lại, đặt bọc gà đã ướp bùn vào đống lửa, ngọn lửa bất ngờ bùng về phía trước, nhồi đống lửa bay lất phất.

Sau khi rửa tay xong, Bùi Tu Vân ngồi xuống bên cạnh Tống Tích.

Cánh tay của chàng ôm lấy Tống Tích, đôi tay đặt trên sườn tay của nàng, cũng tạo hình giống nàng.

Trên tường có thêm một con thỏ xuất hiện.

“Như vậy thì con thỏ của muội sẽ không cô đơn.” Giọng nói của Bùi Tu Vân như làn suối trong veo, thấm đậm lòng người.

Tống Tích dịch tay sang một tí, trên tường, con thỏ nhỏ hôn lên miệng của con thỏ lớn.

Nàng cười khoái chí.

Bùi Tu Vân kê cằm lên mái tóc của nàng, mở hai tay ra, con nhỏ nhỏ được bao bọc hoàn toàn.

“Tiên sinh, con thỏ của con biến mất rồi!” Tống Tích bất mãn nói.
Bùi Tu Vân mở ngón tay của nàng ra, sau đó dẫn dắt bàn tay nhỏ của nàng đến mở lòng bàn tay của mình.
“Không phải vừa rồi mọi vấn đề vẫn luôn hỏi ta câu trả lời đó sao?”
Chàng lấy từ trong ngực áo ra một chiếc vòng tay xanh biếc rồi nắm bàn tay của nàng, giúp nàng đeo nó vào cổ tay.
Chiếc vòng lạnh lạnh hết như thân nhiệt của chàng.
“Đây chính là câu trả lời.”

Chương 33: Không Biết

Tống Tích nâng tay lên, dưới ngọn lửa ấm áp, chiếc vòng phỉ thúy ánh lên vòng sáng trong trẻo, thuần khiết vô cùng.

“Đẹp quá...” Tống Tích tán thưởng.

Ngón tay mềm mại của Bùi Tu Vân vuốt ve xương ngón tay của nàng, dịu dàng nói: “Thuở sinh thời, mẹ của ta đã truyền lại vật này cho ta, dặn ta rằng sau này hay tặng nó cho vợ ta.”

Tống Tích mân mê cổ tay lạnh lạnh, khoé môi cong lên.

“Bùi gia chúng ta là gia tộc có tiếng ở Hội Khê [1].

Cha ta là Hộ bộ Thượng thư tể nhân nhiệm, Bùi Hưu.

Trong triều, đảng phái tranh chấp, mưu cầu quyên lực, dù cha ta đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể chu toàn rút lui.

Nản lòng thoái chí, ông dẫn vợ con về quê ở ẩn.

Tiếc rằng từ Trường An về quê, chỉ mới nửa đường ông đã đột ngột qua đời.

Không lâu sau đó, mẹ ta cũng đi theo ông.

Ta mất cha mất mẹ khi vừa niên thiếu, cộng thêm việc đã từng tận mắt chứng kiến cảnh đấu đá nơi triều đường, nên ta chỉ muốn ở lại nơi này để làm một tiên sinh dạy học.”

Chàng từ tốn kể về thân thế của mình.

Tống Tích kinh ngạc không thôi.

Bùi Tu Vân vòng tay qua người nàng, ngón tay đặt trên cánh tay của nàng, chậm rãi nói: “Hắn là khi rảnh, muội đã đọc rất nhiều hoạ bản [2] đúng không? Nếu muội muốn gả cho một Trọng Nguyên, ta cũng có thể...”

“Không cần đâu.” Tống Tích kiên quyết từ chối.

Ánh mắt của Bùi Tu Vân lộ ra sự kinh ngạc.

“Tiên sinh bảo Tích Nhi muốn làm cái gì cứ làm cái đó, Tích Nhi cũng hi vọng tiên sinh muốn làm cái gì cũng có thể làm cái đó.”

Nàng ngẩng đầu, cọ cọ khoé miệng ẩm ướt của chàng, “Tích Nhi chỉ muốn ăn người, chính là kiểu ăn thịt mà không nhả xương ấy.”

“Muội gấp đến độ không chờ nổi như thế cơ à?” Bùi Tu Vân hỏi lại.

Ngọn lửa bên cạnh bỗng nhiên phừng lên, đốm lửa tí tách như sao trời, lấp ló giữa không trung.

“Con đọc hoạ bản thấy toàn là lang quân gấp không chờ nổi, cô nương mới thẹn thùng.”

Tại sao tiên sinh lại chần chừ như thế? Chẳng lẽ tiên sinh đang lừa gạt tình cảm của con?”

Bùi Tu Vân cong ngón tay, búng lên trán của Tống Tích, “Ai cho muội xem những thứ đó vậy?”

Tống Tích vội ôm trán, giải thích: “Con cũng vì bị tiên sinh quấy nhiễu đến mức trái tim đập loạn nên mới đi đọc hoạ bản để học hỏi một chút thôi mà.”

Có lần bất cẩn, nàng còn đọc liền mấy quyển xuân cung đờ.

Thế là cứ đêm xuống, những hình ảnh mập mờ đó lại hiện ra trước mắt, hại nàng mất ngủ hoài luôn.

“Hoạ bản vốn là do nam nhân vẽ, cũng vẽ cho nam nhân đọc, không đúng với mọi trường hợp đâu.” Bàn tay dịu dàng của chàng nựng khuôn mặt nhỏ, nhẹ nhàng véo thịt má mềm mại.

Không phải trong lòng không có khát vọng, chỉ là chàng đương mang trên mình một gánh xiêng mà thôi.

“Tiên sinh lúc thì nghiêm nghị, lúc thì dịu dàng, hại con không thể biết được đằng sau dáng vẻ bình tĩnh của người là sóng gợn thế nào.” Tống Tích nhìn thẳng ánh mắt của chàng.

Bùi Tu Vân cúi đầu, bàn tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của nàng.

Động tác của chàng thật nhẹ, cũng thật chậm rãi, từng chút từng chút vuốt mái tóc mềm.

Yên lặng một hồi, chàng nhắm mắt lại, yết hầu khẽ động: “Mùa hè đã tới, mặc dù ở nơi giá băng thì tuyết cũng đành tan.”

“Tiên sinh?” Tống Tích mơ hồ.

Bùi Tu Vân không giải thích, chỉ đi lấy cái kềm rỗng gấp bọc bùn từ trong đồng lửa ra.

Tống Tích ôm đầu gối, nhìn bùn đất dãn nguội, bên ngoài nứt thành khe hở rất nhỏ.

Bùi Tu Vân dùng kềm gõ lớp vỏ cứng ngắc ra, sau đó lột sạch xác bùn, để lộ lá sen vừa mềm vừa thơm trong đó.

Chàng lấy kéo cắt dây thừng đang buộc chặt ra, sau đó cầm đĩa vén lá sen màu lục sang một bên.

Dưới ngọn lửa màu cam, da gà sốt tương ánh lên sự bóng nhờn mờ ảo.

Mùi thơm của lá sen thắm đậm thịt gà, cộng với nấm Đông Cô cùng thịt băm gia tăng hương vị.

Bùi Tu Vân nắm xương đùi, vặn đứt đùi gà rỗng đặt vào tay Tống Tích.

Tống Tích cầm đùi gà, sự nghi hoặc nơi đáy lòng tức khắc tan thành mây khói.

Nàng há miệng cắn một miếng gà thật to, thứ gọi là mềm mượt và ngọt thanh tràn lan trên đầu lưỡi.

Nàng cười như thể mãn nguyện lắm, đôi mắt cong như lưỡi liềm.

Bùi Tu Vân nghiêng đầu, ngắm nàng bằng đôi đũa trong vắt.

Chàng lại vặn thêm một cái đùi gà nữa và đưa cho nàng.

Tống Tích ăn đến mức miệng dính đầy dầu mỡ, nhìn bàn tay trắng nõn của Bùi Tu Vân, nàng bảo: “Tiên sinh, người cũng ăn đi ạ.”

Bùi Tu Vân kéo tay nàng đặt đặt đùi gà trong lòng bàn tay, “Ăn đi, tất cả đều là của muội.”

Đêm mưa,
Dưới ánh trăng,
Bóng người thành đôi.
Nơi có thể khiến lòng này an tâm,
Chính là bên chàng mặt mày vui vẻ, mắt sáng long lanh.

Chương 34: Mạnh Miệng Hơi H

Sau mấy ngày mưa liên tục, rốt cuộc cũng trời quang mây tạnh.
Mấy ngày tiếp theo, trời có mây, mang theo hơi nóng của tiết trời.

Trên những nhánh lá là những tiếng ve thảm thiết bởi cái oi bức, không gió không ẩm này.

Sau khi tan học, Tống Tích vội về nhà, tắm rửa sạch sẽ mồ hôi trên người. Nơi mái hiên phía Tây nhà, Tống Tích nhắc một cái ghế đầu bằng gỗ ra, ngồi dưới ánh hoàng hôn để hong mái tóc ướt.

Hôm nay, cha nàng lại lên trấn rồi, sẽ không về nhà cho đến sáng mai. Màn đêm buông xuống, Tống Tích đang mơ màng sắp ngủ bởi làn gió ấm thì bỗng, một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, đánh thức nàng dậy.

Tống Tích mở cửa ra, nhìn thấy một người ăn vận y phục màu lục.

“Tiên sinh ạ?” Tống Tích dụi mắt, phát hiện mái tóc của Bùi Tu Vân vẫn còn hơi ẩm, ống tay áo rộng thùng thình tỏa ra hương bô kết thoang thoảng.

“Trước đây ta từng đề nghị đi ngắm sao cùng muội, thế hôm nay muội có rảnh hay chẳng?” Ngón tay của chàng giấu trong vạt áo, khuôn mặt có hơi mất tự nhiên.

“Có chứ ạ, rất rảnh luôn!” Tống Tích ôm chầm lấy cánh tay của chàng, thuận tay đóng cửa nhà lại.

Bùi Tu Vân gỡ tay nàng, sau đó siết chặt bàn tay nhỏ, lòng bàn tay hơi lạnh của chàng nhẹ nhàng bao bọc tay của Tống Tích.

Trên đường đi, họ gặp không ít thôn dân.

“Tiên... tiên sinh, họ đều thấy kìa.” Có vài khuôn mặt khá quen, e là ngày

mai tin đồn sẽ lan khắp thôn mất.

Tống Tích lên vỗ bàn tay của chàng, ra hiệu chàng buông ra.

“Ngày mai, đích thân ta sẽ đến nhà muội để cầu hôn.” Bùi Tu Vân ngược lại siết chặt tay nàng, đến mức khớp xương cũng nổi lên vân trắng.

Tống Tích ngẩng đầu nhìn chàng, đồng tử trong veo, khoé môi không khỏi mỉm cười.

“Ngày mai chúng ta đính hôn trước, khi nào hoa quế về thành [1], chúng ta sẽ thành thân.”

Giọng nói của chàng trong trẻo lạnh lạnh như thấp lên ngọn lửa trong lòng Tống Tích.

Ngọn lửa ấy lan khắp thảo nguyên, nóng rựa cả trái tim.

“Tống Tích.” Bùi Tu Vân khẽ gọi nàng.

“Dạ?” Dưới ánh trăng thuần khiết, nàng nhìn thấy khuôn cằm của chàng, đẹp như một cánh cung cong.

“Ta làm việc luôn thuận theo lẽ tự nhiên, còn muội chính là lẽ tự nhiên mà ta theo đuổi.”

“Dạ?” Tống Tích lâm vào bối rối, lúc nào tiên sinh cũng nói mấy câu đầy ẩn ý khiến nàng đoán không ra.

“Cho nên, nếu đêm nay xảy ra bất cứ chuyện gì đâu do tự muội tìm lấy.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra ạ?” Tống Tích tò mò hỏi.

“Một chuyện khiến muội suốt đời không quên, cũng không bao giờ hối hận.” Dưới ánh trăng thanh, Bùi Tu Vân dặt tay nàng, bước chậm lên núi. Giữa đường, Bùi Tu Vân nghỉ chân rất nhiều lần.

Thời điểm lên đến đỉnh núi, trăng đã neo giữa trời.

Thiên Hà sáng soi, ánh trăng nhỏ giọt, lạnh lẽo chiếu rọi thôn làng yên ả.

Đêm khuya thanh vắng, vô số đóm đóm màu xanh bay múa trên đồng, đẹp tựa mưa sao.

Tống Tích yên lặng đi trên bãi cỏ.

Nàng nhảy ra phía trước nhưng bị một luồng sáng chói làm cho giật mình.

Những đóm sáng màu lục nhỏ bé lan toả trong không trung, sau đó dần tụ

lại, nhảy nhót xung quanh nàng.

Bùi Tu Vân đi đến bên cạnh nàng, ôm lấy đầu vai, cùng nhau ng ồi xuống. V ầng trăng rọi sáng khuôn mặt của Bùi Tu Vân, khiến đôi mắt chàng thêm phần mông lung.

Ngón tay thon dài của chàng vuốt ve hàm dưới của Tống Tích, nhẹ nhàng, cẩn tỉ.

“Tiên sinh?” Cảm nhận được sự dịu dàng và lưu luyến nơi lòng bàn tay của Bùi Tu Vân, Tống Tích không khỏi mê man.

“Không phải muội nói muốn ăn ta sao? Là kiêu ăn thịt không nhả xương...” Chàng nắm tay Tống Tích, đặt lên eo mình.

Tống Tích kinh ngạc, lại nghe Bùi Tu Vân nói: “Ta đã chuẩn bị xong rồi, còn muội thì sao?”

“Con...” Tống Tích bối rối đến độ không nói nên lời.

Thậm chí những bức ảnh xem được trong xuân cung đ ờkia, nàng cũng không nhớ nổi.

Chàng dặt tay nàng cởi xuống đai lưng của mình, trải lớp áo ngoài xuống bãi cỏ, sau đó giơ tay, rút cây trâm bạch ngọc đang cố định tóc mình ra.

Mái tóc vốn thắt lên một nửa, bấy giờ lập tức rơi phủ thắt lưng.

Bùi Tu Vân mặc một chiếc áo trắng thu ần rộng rãi, để lộ khuôn ngực hoàn mỹ.

Chàng đặt hai tay lên đôi chân bên dưới làn váy của Tống Tích, vươn tay móc thắt lưng xuống.

Tống Tích vô thức khép hai chân lại, khó tránh khỏi kẹp tay của Bùi Tu Vân vào giữa hai chân mình.

“Tiên... tiên sinh...” Nhất thời, Tống Tích không phân biệt được mình đang sợ hãi hay mong đợi nữa.

Bùi Tu Vân áp sát khuôn mặt, hai má của chàng đã ửng lên, thế mà đ ờng tử lại trong sáng vô cùng.

Hơi thở của chàng man mát như lan, ch ần ch ậm nói bên tai nàng, “Hôm nay vì sự dạy muội một bài học, thế nào gọi là nói lời tất t ín, hành sự tất t ín [1].”

“Tiên... tiên sinh, con chỉ mạnh mẽ thôi ạ.” Khuôn mặt của Tống Tích đỏ bừng như đường say rượu.

Rõ là nàng hơi sợ hãi, nhưng vẫn gan dạ mở hai chân ra...

Cứ như thế, tay của Bùi Tu Vân xoa nhẹ cửa mình.

Lớp lông mềm mịn thừa thớt, nhẹ nhàng đảo qua lòng bàn tay của chàng.

Tống Tích hơi cong chân, chàng liền đặt tay lên đùi gối của nàng, tách lên hai sườn.

Bùi Tu Vân khom người giữa hai chân Tống Tích, dùng tay vén hai cánh thịt mềm mại ra, để lộ vùng thịt non hình trăng khuyết.

Chàng cúi đầu xuống, đôi môi ướt át bao phủ nơi kia, đùi lười nóng rực câu lấy hai cánh trăng khuyết.

Chương 35: Đêm Đầu Tiên 1 H

Ban đầu, chàng không biết một chút kỹ thuật nào, chỉ dựa theo bản năng mà cảm nhận lối ướt trong thung lũng kia.

Đầu lưỡi của chàng vừa trơn vừa ẩm, nhẹ nhàng chậm rãi cọ xát cánh trắng khuyết.

“Ah...” Tống Tích ôm lấy chân của mình, cẳng chân nhỏ nhắn vùng vẫy giữa bầu trời đầy sao.

Trăng tỏ ngọn thông, dải Ngân Hà như đang rung chuyển.

Đêm thanh gió mát quyện cùng sự ấm áp đầu hạ, khiến lòng ai rối loạn. Làn tóc đen như thác của nàng xoã trên lớp áo ngoài màu lục của Bùi Tu Vân, y phục tán loạn.

Trăng mờ sương ảo chiếu rọi lên cổ trắng tinh của nàng, đom đóm nhảy múa vờn quanh, ánh lên đốm sáng trong đáy mắt.

“Đêm hè... thật đẹp...” Tống Tích lẩm bẩm.

Cảm nhận được đầu lưỡi của chàng đang tách hai mép thịt để chậm rãi luồn vào, cơ thể của Tống Tích không khỏi run lên, lối vào nhỏ bé tiết ra vài giọt nước trong suốt.

Bùi Tu Vân lấy đi tất thảy ướt át, đầu lưỡi trơn trượt mạnh mẽ xâm nhập lối vào.

Mặt lưỡi thô ráp cọ xát vách động mềm mại, trêu ghẹo đến khi suốt tuôn đầu tiên.

Chàng cong lưỡi đẩy vách tường uốn nếp, quyện lấy rất nhiều ướt át.

Yết hầu của chàng khẽ lẩn, nuốt trọn một đợt thủy triều.
Cánh thịt hé mở, lộ ra vách tường hồng nhạt bên trong.

Chiếc lưới của Bùi Tu Vân lui ra ngoài, lại liếm ngược lên trên, kiếm tìm hạt châu của nơi ấy.

Đến khi tìm được, đầu lưới của chàng lập tức phủ lấy hạt châu, mặt lưới ấm nóng bao bọc quanh thân, đồng thời, ngón tay trắng ngọc thon dài len vào lối nhỏ.

Động tác của Bùi Tu Vân vừa nhẹ nhàng vừa từ tốn, Tống Tích chỉ thấy rối bời.

Chàng cứ dụ dằng liếm láp, dấy lên sóng triều đục vọng triền miên trong nàng.

Cảm giác trống rỗng giữa hai chân hệt như ngàn con kiến gặm cắn trái tim của Tống Tích, khiến nàng khát khao vô tận về một thứ gì đó.

Môi chàng phủ kín lối vào, đầu lưới ấm áp không ngừng khảy hạt châu, từng trận khiêu khích mượt mà lại vừa đủ.

Dưới ánh trăng dụ dằng, sự phản chiếu lạnh lạnh của nước xuất hiện trên hạt châu.

Bùi Tu Vân dùng ngón tay cố định vách tường, sau đó chậm rãi len lõi bằng một ngón tay.

Tống Tích nhú mày, bật ra tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng.

Đầu lưới của Bùi Tu Vân càng thêm dụ dằng, cánh môi mềm bao phủ cánh trắng khuyết, nhè nhẹ mút.

Bụng nàng bỗng thất lại, một luồn nước ấm tràn ra ngón tay của chàng.

Dưới lực đẩy nhẹ nhàng của ngón tay, sợi tuôn càng lúc càng nhiều, ướt cả gốc ngón tay của Bùi Tu Vân.

Chàng ngẩng dậy, xốc quần áo lại.

Dưới ánh trăng tỏ, chàng lấy ra một thứ hoàn toàn bất tương xứng với cơ thể gầy yếu.

Tay chàng cầm phần gốc màu tựa đào xuân, thân nó uốn thẳng trong vùng

rậm rạp.

Nó to gần bằng cỡ tay của nàng, cong vút như lưỡi liềm; phần đầu màu hồng nhạt, trên lỗ sáo vẫn còn đọng lại giọt sương trong suốt.

Bùi Tu Vân mở chân nàng ra, đặt thứ đang dâng trào khí huyết ngay trước cửa mình ướt át.

Mặc dù chàng đã xâm nhập bằng hai ngón tay, nhưng lối vào nhỏ hẹp vẫn gặp khó khăn khi đón nhận người huynh đệ của chàng.

Tống Tích vô thức lùi thân ra sau, nhưng bị chàng túm chặt mắt cá chân, kéo về

“Tiên sinh...” Tống Tích hơi sợ hãi.

“Sẽ không sao đâu.” Bùi Tu Vân ôm lấy cơ thể của nàng, thì thầm bên tai. Phần đầu chầm chậm cọ xát lối vào đủ đầy dục thủy, hết lần này đến lần khác.

Tống Tích cong chân quắp chặt eo của Bùi Tu Vân, bám chặt vào tay chàng, móng tay hồng nhạt khảm sâu vào làn da trắng ngọc của chàng. Bùi Tu Vân dùng ngón tay xoa nắn lối vào ẩm ướt, nhẹ nhàng cắm vào một đốt ngón tay, dứt vào rút ra vài lần, sau đó lại đưa lần lượt hai ngón tay vào.

“Đau quá...” Tống Tích cắn môi, nước mắt chực rơi mà nhìn Bùi Tu Vân. Nụ hôn ấm như gió xuân đặt lên lông mày của nàng, đồng thời dứt ba ngón tay vào trong lối nhỏ.

“Tiên sinh, con bỏ cuộc...” Tống Tích gầy như sắp khóc.

Cánh môi của Bùi Tu Vân dịu dàng nhận lấy nước mắt, rút một phần của ngón tay ra.

Tống Tích vừa thả lỏng thân mình, chàng đã nói rộng lối vào, dứt hẳn bốn ngón tay vào trong.

Tống Tích co mình, cuộn dưới người Bùi Tu Vân.

Chàng lại rút tay ra, cấn người huynh đệ cong như vòng cung bên dưới, hướng phần đầu đến trước vách thịt non mềm.

Tiến thẳng một đường, chiếm trọn thân nàng, cắm thứ thô dài vào trong lối nhỏ.

Chương 36: Đêm Đầu Tiên 2 H

Tống Tích ghì tay lên bả vai gầy của chàng, hé môi cắn nó, đầu lưỡi lập tức ngửi thấy mùi máu tươi.

Bàn tay của Bùi Tu Vân nâng sau ót của nàng, ngón tay chần chậm vuốt ve.

“Không sao đâu...” Chàng khẽ khàng an ủi.

“Đau quá...” Tống Tích cắn chàng, giọng nói mơ hồ không rõ.

Răng của nàng sắc nhọn, từng giọt máu nhỏ xíu rỉ ra từ làn da trắng tuyết của Bùi Tu Vân.

Chàng không khỏi nhú mày.

“Ta sẽ không cử động...” Chàng nói bằng hơi thở hỗn loạn vì kìm nén dục vọng trong lòng.

Đom đóm tụ thành tốp năm tốp ba, nối đuôi nhau bay giữa bầu trời.

Ánh sáng màu xanh như những hạt đậu nhỏ, kết thành một luồng sáng gieo rắc màn đêm.

Gió ấm áp thổi, đom đóm vờn quanh như một dải lụa lục bích mượt mà, phiêu đảng trong gió.

Trước ánh sáng mê hồn, Tống Tích sụp mắt, dần dần thả lỏng miệng ra.

“Còn đau không?” Bùi Tu Vân đau lòng vuốt ve lông mày của nàng.

Tống Tích hé môi, ngậm lấy một đốt ngón tay của chàng, nhẹ nhàng như không mà liếm láp.

Bùi Tu Vân cảm thấy ngón tay của mình hơi ngứa, khiến cơ thể của chàng không khỏi giật run.

Người huynh đệ lùi ra một chút, da thịt tức thì cọ xát cùng vách thịt non

mềm của nàng, khiến vô số đoá hoa dục vọng nở rộ.

“Ah...” Tống Tích mở to đôi mắt, ngẩng mặt, kè sát vào mặt của chàng. Bùi Tu Vân cúi đầu, phủ môi mình lên đôi môi đỏ thắm mà ấm áp của nàng.

Tay chàng lướt dọc trên cơ thể Tống Tích, dừng lại bên eo, chàng đẩy thân mình về phía trước một chút, rớt cuộc người huynh đệ thô dài đã tiến vào. Tống Tích bật ra tiếng thở dốc khe khẽ, mặc dù vẫn thấy đau đớn như ban đầu, nhưng bây giờ lại có thêm một chút tê dại so với vừa rồi.

Bùi Tu Vân hé môi nuốt trọn hơi thở hỗn loạn của nàng, cánh môi ấm ướt. Tống Tích ôm lấy cần cổ trắng như sứ của chàng như ôm trăng trong lòng, tâm trạng an yên.

“Tiên sinh, hình như con thấy được trăng thanh gió mát.” Môi của nàng vẫn dán chặt môi chàng như vậy, chậm rãi nói.

Đông tử của Bùi Tu Vân trong vắt, phản chiếu sắc đỏ trên gò má của nàng. “Còn ta thì thấy liễu xanh đào đỏ, mưa hạnh mây lê.” Eo của chàng bắt đầu kích thích, từ sự chậm rãi mưu tính trở thành cực kỳ gấp rút.

Vòng eo trắng nõn đong đưa mãnh liệt không kém sóng triều, hai túi dưới thân va vào mép thịt mềm mại, tấu thành một khúc nhạc dồn dập. Lối nhỏ tràn ra dòng suối trong vắt, tựa như mưa xuân làm ẩm vạn vật, dính vào thân dưới của Bùi Tu Vân.

Mặc dù chàng hơn nàng 4 tuổi nhưng lớp lông tơ bên dưới của chàng lại mềm mại và thưa thớt hơn Tống Tích, mang theo sương mà dịu dàng cọ xát tường thịt non mềm của nàng.

Làn nước chậm rãi chảy ra hai túi hông nhạt như lê của Bùi Tu Vân, rồi men dọc chân chàng.

Đoạn công cứng ngắc và to lớn nằm gọn trong cửa mình mềm mại của Tống Tích.

Đôi chân nhỏ nhắn quấn quanh vòng eo của người thiếu niên, hai đùi giật giật, nước chảy rờn rờn.

Thì ra mấy quyển hoạ bản ấy không hề lừa nàng, thân thể ngây ngất như

vút lên đỉnh mây vậy.

Nương theo từng đợt cử động của Bùi Tu Vân, Tống Tích hé môi, bật ra từng tiếng rên rỉ yếu ớt như oanh như yến.

Từng tiếng từng tiếng cào thẳng vào trái tim của Bùi Tu Vân.

Đáng lẽ chàng đã sống trong thanh cao như một tu giả [1], nhưng lại bị nàng kéo xuống bụi trần.

Sau khi cởi bỏ lớp mặt nạ bấy lâu, Bùi Tu Vân khẽ gọi nữ danh của nàng, “Tích Nhi... Tích Nhi...”

Hơi thở của chàng nóng lan cả vành tai của Tống Tích.

Thân thể bị thúc sâu về phía trước, ngón chân của Tống Tích lập tức quắp lại, dưới thân trào ra một luồng dịch nóng, tưới ướt người huynh đệ của chàng.

Nụ hôn của Bùi Tu Vân mỏng như mưa sa, đáp xuống môi của nàng.

Mưa rên gió dữ, chàng vừa hôn vừa cử động thật nhanh.

Áo váy xộc xệch, dưới sự va chạm mãnh liệt ấy, phần ngực trắng tuyết của Tống Tích lộ ra, nơi đó hãy còn vài đoá anh đào đỏ rực.

Đông tử của Bùi Tu Vân co lại, ngón tay nắm lại phần gốc, bất chợt rút ra.

Cơ thể gầy gò của chàng hơi run lên, lỗ sáo bắn ra một luồng trắng đục, rơi xuống áo ngoài bên dưới hai người, kết thành một vùng xanh lá màu thẫm.

“Tích Nhi...” Bùi Tu Vân nằm nghiêng, từ sau lưng đặt ôm lấy nàng.

Chàng đặt cằm trên mái tóc đen mềm mượt của Tống Tích, đôi chân không tì vết quấn lấy đôi chân mảnh khảnh của nàng.

“Ta, Bùi Tu Vân, sau này chính là người của muội, cam tâm vì muội làm trâu làm ngựa.” Giọng nói của chàng như tiếng suối va vào khe đá, lưu luyến khôn nguôi.

Chương 37: Sao Băng

“VẬY... sau này muội có thể ăn kẹo trong lớp không?” Tấm lưng trần của Tống Tích cọ cọ vào lồng ngực hao gầy của chàng.

Tiên sinh gầy quá, trên người không có nổi một chút thịt thừa nào cả, chỉ có xương nhô lỏm chồm.

“Không thể.” Ngón tay của Bùi Tu Vân nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm của nàng.

Tống Tích bĩu môi, lại hỏi: “Thế muội khỏi làm bài tập được không?”

“Không được.” Đâu ngón tay cuốn lấy một lọn tóc đen của nàng, tùy ý đùa nghịch.

Tống Tích ngẩng đầu, “Tiên sinh lừa muội đấy à?”

Bùi Tu Vân hạ tay xuống, véo nhẹ chóp mũi nhỏ xinh của nàng, dịu giọng nói: “Học đường có phép tắc của học đường, không thể phớt bỏ được.”

Tống Tích không khỏi ‘hừ’ một tiếng.

Lại nghe chàng nói: “Chờ sau khi tan học, về nhà rồi, muội sẽ là phép tắc trong nhà.”

“VẬY... nếu con muốn ăn kẹo thì sao?” Tống Tích không thuận theo mà bám riết hỏi.

Bùi Tu Vân từ tốn bảo: “Trong nhà sẽ có ngăn tủ lớn, bên trong đầy ắp kẹo đủ màu.

Bất luận xuân hạ thu đông, ngăn tủ ấy sẽ luôn đầy kẹo cho muội.”

Tống Tích hất cái tay của chàng đang đặt trên tay mình ra, “Nếu muội không biết làm bài tập thì sao?”

Tống Tích trộm nhếch môi, không phải nàng lười biếng đâu, chỉ là nàng muốn xem Bùi Tu Vân sẽ trả lời cái yêu cầu vô lễ này của nàng như thế nào thôi.

“Ta sẽ dạy đi dạy lại, đến bao giờ nàng làm được bài tập mới thôi.”
“Dạy đi dạy lại mà tiên sinh không thấy phiền ả?” Tống Tích cố ý hỏi.
“Dạy nàng thông minh ắt không phiền.” Bùi Tu Vân choàng tay sau cổ nàng, hơi thở ấm áp của nàng phả lên bắp thịt trắng nõn.
Tống Tích vừa định tự hào thì nghe chàng nói: “Tuy muội hay làm những chuyện không đâu, nhưng có thể chọn ta làm chồng, thế cũng tạm tính là người khôn ngoan rồi.”
Tống Tích đỡ mặt, dùng chân đá nhẹ vào chân của Bùi Tu Vân, “Tiên sinh nói quanh co một hồi, rốt cuộc chỉ là mèo khen mèo dài đuôi.”
Bùi Tu Vân bật ra tiếng cười trâm thập, “Từ trước đến giờ, ta chưa từng thích kẻ ngu ngốc.

Muội rất thông tuệ, ta thích.”

Đôi chân dài của chàng quấn lấy bắp chân nhỏ xinh của Tống Tích, bàn chân nhẹ phủ lên mu bàn chân nàng, ngón chân hơi cong lên, đan cài cùng năm ngón chân tròn tròn trắng trắng của nàng.
“Hắn là muội không biết đi đâu này... Mỗi lần muội dùng chân để chạm vào ta luôn khiến lòng ta ngứa ngáy.” Chàng cúi đầu, mặt kề sườn mặt của nàng, cánh môi ướt át ngậm lấy vành tai mềm mại.
Hơi thở của nàng mát như u lan, phủ khắp da thịt mỏng manh sau gáy Tống Tích, vừa ngứa vừa buốt, khiến nàng không khỏi bật cười.
Tống Tích nhắc chân, dùng mu bàn chân xoa nhẹ lòng bàn chân hết lần này đến lần khác, nhẹ như mèo cào.
“Muội đấy... toàn giả vờ xấu hổ thôi.” Bùi Tu Vân áp môi cạnh tai nàng, thì thầm.
“Gì ả?” Tống Tích hỏi lại.

Bùi Tu Vân cúi đầu, nụ hôn lạc trên mái tóc đen, yên lặng không lời.
Tống Tích ngẩng đầu, đang muốn quay người truy hỏi thì thấy trên trời có bảy ngôi sao, xếp như hình chiếc thìa, chiếu rọi lẫn nhau.
“Đó là sao Bắc Đẩu ả?” Tống Tích chỉ lên không, kinh ngạc hỏi.
“Ừm.” Bùi Tu Vân ngẩng đầu, cùng nàng ngắm nhìn bầu trời đầy sao.
“Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên...” Nàng xoè bảy ngón tay, đếm dần nhưng quên mất tên của ngôi sao thứ tư.
“Thiên Quyên, bốn người này là Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang và Đẩu Tiêu.

Đấu Tiêu dẫn mùa.

Đông là xuân, Nam là hạ, Tây là thu, Bắc là đông.

Phương hướng kết hợp xuân hạ thu đông, muội nhớ ra chưa?” Bùi Tu Vân từ tốn giảng giải, Tống Tích nghe được rất rõ ràng.

“Đương nhiên rồi ạ.

Hiện tại Đấu Tiêu đang chỉ về phía Nam, cho nên đang là mùa hạ.” Nàng giơ tay lên, một ngôi sao băng tình cờ lướt qua đầu ngón tay, vẽ thành một đường sáng rực rỡ trên bầu trời đêm.

“Oa! Tiên sinh, sao băng kìa!” Tống Tích phấn khởi hét lên.

“Ừm.”

“Nhanh lên, tiên sinh, muội muốn cùng huynh ước định dưới sao băng!”

Tống Tích nắm chặt cổ tay của chàng, hưng phấn nói.

“Ồ?”

“Ta, Tống Tích, hôm nay kết nghĩa vợ chồng với Bùi Tu Vân, dẫu không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.” Nàng quay đầu, thúc giục: “Nhanh lên, tiên sinh, tới huynh đó!”

Bùi Tu Vân từ tốn nói: “Ta, Bùi Tu Vân, hôm nay kết nghĩa vợ chồng với Tống Tích.

Sống chung một nơi, chết cùng một mộ.”

Giọng chàng hết như xuân thì, thấm đượm lòng người.

“Ồ... sao lại khác với những gì muội nói vậy?” Tống Tích hơi bối rối.

“Ta không muốn chết cùng ngày với muội.”

Tim của nàng thất lại.

“Ta hi vọng được chết sau muội một ngày.

Như vậy, muội sẽ không cần trải qua đau đớn của sinh ly tử biệt.

Hơn nữa, trên đường xuống Hoàng Tuyền, có muội chờ ta, ta sẽ không đơn độc.”

Sao băng khuất bóng.

Vạn vật im lìm.

Chỉ còn lại Thiên Hà mênh mông, sáng rọi muôn sao.

Chương 38: Cầu Hôn

Sau khi về nhà, Tống Tích đã có một giấc mơ thật dài.

Trong mơ, Bùi Tu Vân mặc y phục cưới màu đỏ, anh tuấn cao ráo, sừng sững như hòn ngọc.

Trán của chàng buộc một sợi dây đeo cùng màu, mái tóc đen xoã xuống như mây.

Chàng cưới con ngựa đỏ, gót sắt 'lộc cộc' bước qua từng phiến gạch phủ đầy rêu xanh.

Chàng trong mơ vẫn cười ôn hoà như trước, thế mà trông lại rất thật.

Nhưng Tống Tích biết đây chỉ là mơ, vì tiên sinh không thích mặc y phục màu đỏ, cũng chưa bao giờ cưới ngựa cả.

Lần thứ hai mở mắt, mặt trời đã lên cao.

Ngoài ô cửa sổ, bụi chuối tây rậm rạp như tán ô, che khuất ánh rạng đông của buổi sớm, khiến đầu hè mát lạnh.

Một tiếng ngựa hí vang phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng.

Tống Tích vội bò dậy, ghé vào ô cửa, không ngờ nhìn thấy người đến chính là Bùi Tu Vân.

Chàng mặc bộ y phục và áo choàng lất phất màu đỏ, cưới một con tuấn mã đang ngẩng cao đầu một cách thành thạo.

Chàng nghiêng mặt, mái tóc đen nương theo làn gió, đôi mắt đẹp khẽ chuyển động.

Bùi Tu Vân phất áo choàng, bước vào sân, theo sau chàng là hai đứa trẻ mặt mồm mĩm mặc y phục đỏ tươi, tay ôm hộp lễ vật đầy ắp. Tống Kiêu lên đường về nhà hết cả đêm qua, lúc này đang ngồi trên cái ghế đầu, dưới mái hiên để ăn đậu phộng.

Mẻ đậu phộng mới nấu chỉ cần dùng tay bóp một chút đã dễ dàng bỏ được lớp vỏ, lấy ra hai viên đậu mềm. Cổng nhà còn chưa đóng, nghe thấy tiếng động, ông ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa là vút đậu xuống đất.

“Tiên sinh... ngài đang...” Ông phải phủi tay, đi ra đón.
“Ta phải lòng Tống Tích từ lâu, hi vọng a công [1] chấp thuận.” Chàng khom lưng, lạy một cái thật sâu.

Hai đứa trẻ ăn mặc chỉnh tề phía sau bước đến, đặt hộp lễ vật vào tay Tống Kiêu.

Tống Kiêu vội từ chối, xấu hổ nói: “Chuyện này...”
“Chàng hay a công có đi đâu gì khó nói?” Bùi Tu Vân đứng dậy, ra hiệu cho hai đứa trẻ ôm hộp quà ra chỗ gần đấy đứng chờ.
Tống Kiêu thở dài, “Ngoại hình và nhân phẩm của tiên sinh, ta thực không dám kén chọn.

Nhưng suy cho cùng Tích Nhi cũng là học trò của tiên sinh, nếu bây giờ kết thành phu thê, sợ là người trong thôn sẽ lờ ra tiếng vào.”
“Điền đai không đến được người khôn ngoan.

Ta sẽ dùng hành động thực tế khiến họ không còn lời nào để nói.” Bùi Tu Vân nghiêm túc đáp, ánh sáng phủ xuống dáng người sắc mảnh như kiếm của chàng, toán lên sự lạnh lùng.
Tống Kiêu há miệng, không trả lời được.

Ông nghiêng mặt, thấy sau bụi chuối tây lấp ló một cái đầu nhỏ thì phì cười nói: “Nếu tiên sinh đã nói như vậy thì ta không còn dị nghị.

Chỉ là Tích Nhi nhà ta không muốn gả chồng, lần trước có một bà mai tới

còn bị con bé c ãn chõĩ đũĩ ra ngoàĩ.”

Bùi Tu Vân nhướng mày, nghiêng đầi nhìn về bụi chuối tây, cao giọng nói:
“Tống Tích, nếu muõĩ không muõĩn gả ch ãng, ta lập tức ra về”
Vừa dứt lời, một bàn tay nhỏ xíu vạch lớp lá chuối ra.

Người nọ trèo ra khỏi cửa sổ bằng cả chân lẫn tay, y phục xộc xệch, hô to:
“Tiên sinh đừng đi, muõĩ gả!”

Tống Kiêu méo mặt, lờĩ một cái chõĩ từ trong góc ra, vờ muõĩn đánh nàng,
“Con xem con kìa, đã lớn vậy mà người ngợm lờĩ thôi, còn dám trèo cửa sổ? Những gì đợc trong sách con nuốt xuống bụng cả r ấ à?”

“Tiên sinh cứu muõĩ!” Tống Tích vội chạy ra sau lưng Bùi Tu Vân, túm chặt y phục của chàng, chỉ ló cái đầi ra, lén lút nhìn Tống Kiêu.

Bùi Tu Vân vươn cánh tay dài, che nàng sau lưng mình.

Tống Kiêu c ãn cây chõĩ, chỉ vào Tống Tích, hỏi: “Tống Tích, cha hỏi con một l ần nữa, gả hay không?”

“Gả!” Nàng trả lời không chút do dự.

“Đợc!” Tống Kiêu vớt cây chõĩ xuống sàn, “Không gả thì Thiên Lờĩ tấn mày!”

Chương 39: Lưng Ngựa 1 H

Lúc theo Bùi Tu Vân cưỡi ngựa rời đi, Tống Tích vẫn không thể tin nổi.

Cha nàng thật sự không chút níu kéo, ngược lại còn sợ tiên sinh không cưỡi được ngựa mà đẩy nàng cho tiên sinh.

Bùi Tu Vân cưỡi ngựa ra khỏi thôn, đánh thẳng lên núi.

Biển rừng bao la rộng lớn, hàng hàng lớp lớp thân gỗ sừng sững, che khuất nắng mưa.

Bùi Tu Vân cất roi ngựa, tùy ý để tuấn mã dưới thân đi chậm lại.

Núi không có người, chỉ có tiếng ve thanh minh, xào xạc xào xạc.

“Từ trước đến giờ muội chưa từng đi xa như thế.” Tống Tích tò mò nhìn xung quanh, cảnh vật đều rất xa lạ.

“Ừm.” Bùi Tu Vân nhẹ giọng đáp.

“Muội cũng chưa từng cưỡi ngựa, càng chưa từng nhìn thấy tiên sinh cưỡi ngựa.” Nàng cúi người, sờ sờ bờm ngựa mềm mại sáng bóng.

“Quân tử có lục nghệ [1], lễ – nhạc – bắn – ngựa – thư – số [2], thiếu một thứ cũng không được.” Chàng từ tốn đáp.

“Muội cũng chưa từng thấy tiên sinh mặc y phục màu đỏ.” Nàng lẩm bẩm.”

Đờng tử của Bùi Tu Vân hơi co lại, nhớ về năm năm trước, khi chàng vẫn còn mặc y phục thêu hoa cẩm tú, tùy ý hoành hành ở Trường An.

Thuở ấy, chàng còn trẻ nên kiêu, miễn là y phục đỏ chói liền mặc lên người.

“Tiên sinh đang nghĩ gì thế?” Thấy chàng yên lặng, Tống Tích bèn hỏi.

“Không có gì, chỉ là một số chuyện năm xưa thôi.” Chàng tháo dây buộc trán, bịt mắt nàng.

“Tiên sinh?” Tầm mắt của Tống Tích tối đen, trên dải băng vẫn còn lưu lại hơi ấm của chàng.

“Muội từng đọc nhiều hoạ bản như vậy, đã bao giờ muốn thử kiểu này chưa?” Chàng nâng cằm của Tống Tích lên, quay mặt nàng đi, sau đó cúi đầu hôn xuống đôi môi mềm.

Nụ hôn của chàng vừa từ tốn vừa chậm rãi, dần dần phủ ướt cánh môi của Tống Tích.

Hơi thở mát lạnh của chàng quyện cùng hơi thở thơm tho của Tống Tích. Đầu ngón tay hằn rõ khớp xương móc lấy đai lưng của nàng, gỡ ra.

Làn váy tung bay dạt thành một dải màu trắng trong không khí.

Bùi Tu Vân vòng một tay qua bụng để ôm nàng vào lòng, tay còn lại vén gấu váy của nàng lên.

Trước mắt tối đen, Tống Tích không thể nhìn thấy động tác của chàng, trong lòng không khỏi bối rối.

Chàng luồn tay dưới làn váy, kéo lưng quần của nàng xuống, rồi nâng hông nàng.

“Tiên sinh?” Đang ngối trên lưng ngựa khiến Tống Tích có hơi sợ hãi, muốn nghiêng người ôm lấy cổ chàng.

“Đừng sợ, ta ở đây.” Lời nói vừa dứt, Tống Tích lập tức cảm nhận được thứ cứng rắn mà nóng hổi kia vọt thẳng vào.

Sắc mặt của Tống Tích biến đổi, ngón tay cuộn lại, móng tay khảm vào da thịt trắng nõn trên cổ chàng.

Đường đi gập ghềnh, giúp phần đầu thuận lợi cọ sát vách tường ấm mềm nhưng lại đau đến mức trán nàng lấm tấm mồ hôi.

Bàn tay của Bùi Tu Vân đặt sau lưng Tống Tích, từ tốn vuốt ve như giảm bớt đau đớn hộ nàng.

Nhưng chỉ một lát, từ nơi sâu trong hạ động đã tiết ra một luồng ướt át, phủ đầy phần đầu đỉnh nhọn.

Đau đớn nhường chỗ, xúc cảm mềm mại tràn đầy.

Nghe thấy tiếng rên yêu kiều của nàng, khoé môi của Bùi Tu Vân hơi cong

lên.

“Hôm nay, để ta cho muội chiêm ngưỡng kỹ thuật cưỡi ngựa.” Bùi Tu Vân cưỡi roi ngựa, quát một tiếng xé gió.

Chàng tàn nhẫn quát vào mông ngựa, con tuấn mã hí vang, giương móng phi nước đại.

Băng qua rừng cây tươi tốt, rẽ cây đung đưa.

Bùi Tu Vân vững vàng đi đầu khiển con ngựa dữ, tránh khỏi những đoạn rẽ nhô trên mặt đất.

Nương theo tốc độ chạy của tuấn mã, cơ thể của Tống Tích hết bay lên rồi hạ xuống.

Hang động ướt át nuốt trọn đoạn thịt thô dài, rồi lại phun trượt cả ra.

Phần đầu cứng rắn của chàng từng chút từng chút kích thích vách thịt mềm mại, dấy lên từng đợt tái tê.

Bên tai, gió gào thét thổi, bóng tối và sự mơ hồ khiến nàng vừa lo vừa sợ.

Một lát sau, vách thịt liên tục co rút, dục thủy ồạt trào ra.

Chương 40: Lưng Ngựa 2 H

Chất lỏng ấm áp ướt đẫm vạt áo của hai người, vài giọt sương rơi trên mặt chàng.

Bùi Tu Vân cấn dây cương, cánh tay dài vòng quanh eo nàng, tay còn lại quất một tiếng vang.

“Đừng sợ.” Chàng nỉ non bên tai Tống Tích bằng chất giọng dịu dàng.

Tống Tích quay mặt, vùi vào lòng Bùi Tu Vân, lần đầu tiên cảm nhận được thân nhiệt nóng rực của chàng.

Nhịp tim mạnh mẽ mà trầm ổn, khiến nàng rất an tâm.

“Ở cùng tiên sinh, muội không sợ.” Giọng nàng mềm như nước, hai má hây hây đỏ.

“Ừm.” Mái tóc đen của chàng bị gió thổi bay, xẹt qua cổ của Tống Tích, khiến nàng ngựa ngựa mà rụt cổ, ôm chàng chặt hơn.

“Tiên sinh, trước đây người đã từng... cưới cùng ngựa với một cô nương khác chưa?” Tống Tích lớn mật hỏi, một tay nâng cái tay đang bịt mắt mình ra, vụng trộm nhìn chàng.

Bùi Tu Vân tập trung cưỡi ngựa, thản nhiên đáp: “Ta từng cưới cùng ngựa với đàn ông thôi.”

Thấy nàng vẫn có thể xao nhãng trong tình huống này, Bùi Tu Vân hơi bực mình, húc eo về phía trước một cái.

Người huynh đệ hoàn toàn cắm vào, bên ngoài cửa vào chỉ có hai túi nhãn màu hồng thẫm.

Tống Tích cấn môi dưới, há miệng thở dốc.

“Tích Nhi, vì sư đã từng dạy muội rằng khi làm việc gì cũng phải tập trung chưa nhỉ?” Bùi Tu Vân dạy dỗ, hỏi.

“Muội... muội tò mò chứ bộ!” Tống Tích lí nhí giải thích.

“Tò mò chuyện gì?”

“Quá khứ của tiên sinh đó, muội đâu không biết gì sất.

Đến tận hôm nay, muội mới biết hoá ra tiên sinh còn biết cưỡi ngựa, vậy tiên sinh còn gì mà muội chưa biết nữa đây?” Tống Tích lo lắng, vội đáp. Khúc gậy nổi đầy gân xanh của chàng đâm sâu vào trong người Tống Tích.

Hễ nàng càng nói, Bùi Tu Vân tấn công càng thêm dữ dội mãnh như mưa rền gió dữ.

“Thế muội muốn biết chuyện gì?” Bùi Tu Vân đã đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Thì là... thành Trường An có nhiều quý nữ danh môn [1] như vậy, tiên sinh cũng từng rung động đúng không?”

Bùi Tu Vân cười nhạt, “Giá trị của một người không nằm ở vẻ ngoài của họ.

Nếu người đẹp nhưng lòng dạ hiểm độc vẫn sẽ là tiện nhân thôi.

Tuy thành Trường An phần hoa đô hội nhưng lòng người khó dò, ta chưa từng thật lòng đối đãi với kẻ khác.”

Thật ra, câu này nửa thật mà cũng nửa giả.

Chàng từng có một người bạn tâm giao ở thành Trường An, chỉ là không ngờ, tình bạn của thời niên thiếu cũng không đấu nổi cám dỗ quyền lực.

Người đó huỷ cả đời của chàng, mà cha của chàng cũng hại y bị tru di tam tộc.

Đôi mắt đen láy của Tống Tích ánh lên xuân sắc, mỉm cười hỏi chàng, “Thế tiên sinh thấy muội xinh và có một trái tim tinh tế nên mới bị muội thu hút đúng không?”

Bùi Tu Vân liếc nàng một cái, “Thích muội chắc là vì muội mặt dày.”

Gương mặt của nàng vừa mỉm mỉm vừa hồng hào, khiến chàng thật muốn đưa tay lên nựng.

“Ai mặt dày chứ?” Tống Tích không vui, giãy dụa muốn nhảy xuống ngựa.

Bùi Tu Vân vội ôm chặt eo nàng, thì thầm bên tai, “Tích Nhi, ta không

muốn trả lời những câu đã thừa biết còn cố hỏi.

Nhưng nếu muội muốn nghe thì ta sẽ nói.

Muội là cô nương xinh đẹp và thu ân lương nhất mà ta từng gặp.”
Được Bùi Tu Vân khen, Tống Tích yên phận nằm trong lòng chàng, nương theo từng động tác tấn công của chàng mà phập phồng lên xuống.
Tuấn mã phi được một lát, Bùi Tu Vân chợt kìm chặt cương.

Móng trước của con ngựa giẫm vào không trung, hí một tiếng vang trời, khiến vô số chim tước hoảng sợ đập cánh.
Bùi Tu Vân ném roi ngựa xuống, ôm eo nàng, triệt để nhấn vào lòng.

Thớ thịt chậm rãi cọ sát vách động, phần đầu dừng ở lối vào một chút rồi mới hoàn toàn rút ra.

Đoạn thịt hồng thắm hướng thẳng lên trời, đong đưa một chút, cuối cùng để lại dấu vết ẩm ướt trên vạt áo của nàng.
Bùi Tu Vân nhảy xuống ngựa trước, sau đó nắm tay Tống Tích và đỡ nàng vào lòng mình.

Phải lão đảo một chút, chàng mới đứng vững lại.
Được Bùi Tu Vân dắt đi vài bước, đôi mắt của Tống Tích chợt mở to.

Một con thác chảy xuống từ vách đá, âm thanh như sấm rền, hơi nước lành lạnh.

Thác nước đổ ào ào xuống tảng đá như bắn ra ngàn hạt ngọc trai, kết thành lớp sương mù mờ ảo.

Chương 41: Thác Nước 1 H

Bùi Tu Vân cúi người, khẽ nói bên tai nàng vài câu.
Nàng ngẩng đầu ngượng ngùng đẩy cánh tay để chàng quay lưng lại.
Chàng quay người chống thẳng tay.

Sau lưng truyền đến tiếng quần áo rơi xuống, tiếp đó là tiếng nước chảy trong trẻo.
“Tiên sinh, người có thể quay lại được r ả.” Tống Tích tr ần tru ồng đứng trong nước, hai tay bao quanh b ầu tuyết trắng trước ngực.

Mái tóc đen của nàng tán loạn trên nước như tấm lông vũ đen nhánh, dưới ánh nắng ấm áp lại ánh lên sắc lưu ly.

Bùi Tu Vân chậm rãi quay người lại, đôi mắt sáng ngời nhìn vào vẻ xấu hổ trong đôi mắt long lanh của nàng, ngón tay trắng nõn sạch sẽ chậm rãi đưa lên cởi bỏ đai lưng của mình.

Đai lưng đỏ thắm rơi xuống, cổ áo trượt qua bờ vai trắng như sứ.

Cơ thể thanh cao thoát tục và làn da mịn của chàng hiện ra m ền m ền.

Vai rộng eo hẹp, thần thái thanh cao ưu tú, đôi chân cao thẳng tắp tựa bạch ngọc điêu khắc mà thành.

Y phục đã cởi ra hết, giữa lúc mặt trời chói chang Tống Tích lại càng thấy rõ vật giữa hai chân chàng đang bồng bồng lên.

Thịt cắn thô dài h ồng phấn cong lên như trắng non, phần đầu bóng loáng như ản như hiện.

Bụng dưới chỉ vài sợi lông mềm mại thừa thớt chẳng thể che được vật to lớn màu hồng nhạt giữa hai chân.

Bùi Tu Vân bước xuống nước từ từ đi về phía nàng.

Dòng nước trong veo tràn quanh ngực chàng, mái tóc đen trải tán loạn trên nước như tấm vải gấm đen bóng trơn mượt.

Chàng đi đến trước mặt Tống Tích rồi kéo nàng áp sát dưới bóng mờ của mình, nhìn nàng từ cao xuống.

Tống Tích bị nhìn chằm chằm phát ngượng ngùng, nàng chần chịt buông tay ra để lộ một khoảng trắng tuyết trước ngực.

Bùi Tu Vân khom người, đáp môi ngậm hạt anh đào đỏ trước ngực nàng.

Vừa ngậm vừa khẽ cắn, đầu lưỡi mềm mại chà xát lên hạt châu ngọc.

Bàn tay rộng cùng lúc nắm lấy bầu ngực còn lại, ngón tay thon dài khẽ vân vê qua lại, bầu vú trắng nõn nhấp nhô lên xuống trong những ngón tay chàng.

Tống Tích ngẩng đầu vén hai bên tóc mai của Bùi Tu Vân, ánh mắt vừa mơ màng lại tán loạn.

Nàng nhấc chân lên cọ lòng bàn chân mình vào đôi chân đẹp như ngọc của Bùi Tu Vân, ngón chân hơi cuộn lại ma sát da thịt chàng.

Bùi Tu Vân há miệng ngậm non nửa bầu tuyết trắng, đầu lưỡi mềm mại quét qua hạt châu đỏ hồng, chà xát khiến nó sưng tấy cứng rắn.

Sự ngứa ngáy trước ngực khiến nàng tiến thoái lưỡng nan, vừa muốn trốn tránh chàng lại vừa muốn đón nhận chàng.

Bùi Tu Vân tách hai chân thon dài của Tô Tích ra, đầu ngón tay gầy thịt mềm yêu kiều mềm mại rồi tìm đến viên hạch nhỏ ẩn giấu bên trong và từ từ vân vê.

Mật dịch chảy ra và quyện lại vào nhau thành những tia nhỏ trôi dập dềnh trên mặt nước trong veo.

Tay nàng vuốt trên mặt nước khiến tầng tầng lớp lớp sóng xanh dập dờn, nàng trượt tay mình từ cổ xuống và ôm chặt vòng ngực chàng.

Bùi Tu Vân áp sâu mũi mình vào khe tuyết mềm mại, đầu lướt trơn ướt liếm láp khắp khe hẹp giữa hai hai ngọn đũa, tựa châm một mồi lửa nhỏ như ánh sao lên thảo nguyên cuối thu, chẳng qua bao lâu lửa đã lan khắp đống cỏ.

Hai mép thịt mềm của nàng như vát bột mì bao lấy ngón tay chàng.

Bùi Tu Vân vân vê rất lâu rồi mới men theo khe hẹp giữa hai cánh hoa lần vào miệng huyết.

Ngón tay nhẹ nhàng tách hai bên thịt mềm rồi chầm chậm cạo sát cánh hoa. Tống Tích cuộn tròn ngón chân đã trắng bệch, hơi thở nàng đứt quãng hỏi: “Tiên sinh chậm chạp như vậy vì có gì?”

Nghe vậy, ngón tay thon gầy bất chợt chọc vào huyết ấm và nhẹ nhàng khuấy động.

Dòng nước ấm tràn vào trong huyết, mật dịch đang tuôn trào mãnh liệt lại bị ngón tay ép hết trở vào.

Rõ ràng bị một ngón tay của tiên sinh quấy nhiễu đến nỗi trời long đất lở nhưng nàng vẫn chưa thoả mãn, cổ họng bất mãn bật lên vài tiếng lẩm bẩm.

Bùi Tu Vân đứng dậy ôm nàng bằng một tay về phía trước.

Tống Tích đối diện chàng, thấy cảnh sắc hai bên lùi về sau, cuối cùng lưng nàng dựa vào tảng đá lạnh lạnh khiến nàng không khỏi rùng mình.

Chàng kéo chân Tống Tích đặt lên tảng đá, gậy thịt to dài gạt mở miệng huyết rồi đâm vào tận đáy.

Chương 42: Thác Nước 2 H

Tảng đá lạnh thấu xương, mà cơ thể Bùi Tu Vân lại nóng rực, vật dài trong huyết lại càng nóng hần hập như muốn thiêu đốt vách động mềm mại của Tống Tích.

Chàng làm vô cùng tùy ý, rút ra hết cỡ rồi lại cắm vào tận đáy.

Gân xanh trên thân rừng cọ xát vào vách ngọc non mềm, hai bên đầu gây cứng rắn khơi gợi tầng tầng lớp lớp mịn thịt.

Lòng ngực bằng phẳng ấm áp của Bùi Tu Vân áp lên cơ thể nàng khiến hai đỉnh ngọc bị ép sang hai bên.

Chàng cúi đầu ngậm đôi môi ướt át của mình lấy môi nàng.

Đầu lưỡi trơn trượt thông thạo thăm dò khắp khoang miệng, cuộn một vòng khắp ngạc cứng rồi nhẹ nhàng quét dưới mặt lưỡi Tống Tích.

Tống Tích vúi chặt vào bả vai chàng, ngón tay gấp lại, móng tay đâm sâu vào làn da trắng nõn tạo nên những vết hằn hồng nhạt.

Bùi Tu Vân đẩy người về phía trước, để cổ nàng dựa vào tảng đá lạnh lạnh.

Chàng nghiêng mặt dây dưa quấn quýt lấy đầu lưỡi thơm mềm.

Mái tóc đen óng ả trượt xuống bờ vai mịn màng.

Vòng eo gầy hạ thấp, thất lưng trắng trẻo lác lư như thủy triêu tạo nên từng đợt sóng khuấy động mặt nước.

Trong làn nước biếc mênh mang, ánh mặt trời sáng rực tỏa khắp, ánh sáng lấp lánh trên nước như gương vỡ.

Thác nước g ãn đ ỏ ào ào chảy xiết, những giọt nước li ti trong trẻo như ngọc bắn v ăng khắp nơi.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu màn hơi nước mờ ảo tạo nên cảnh sắc c ùi v ùng hoa lệ.

Bùi Tu Vân buông lỏng tay, Tống Tích mới có thể trượt chân xuống gi ắm lên những hòn đá cuội trơn nh ẵn.

Chàng rút chiếc g ậy thô to ướ t át ra khỏi cơ thể Tống Tích.

Bùi Tu Vân rời đôi môi r ỗ kh ẽ khàng đặt lên ấn đường nàng một nụ hôn nhẹ tựa gió ấm mơn man trên mặt.

Ngón tay thon dài của Bùi Tu Vân giữ chặt bờ vai nàng, lòng bàn tay ấn lên xương vai r ỗ xoay người nàng lại.

Vách đá lạnh lạnh xua đi chút hơi ấm của chàng còn sót lại trên cơ thể Tống Tích.

Chàng dịu dàng gạt mái tóc sau phần cổ kiêu sa của Tống Tích, khom người liếm đ ầu l ưỡ i m ềm của mình lên xương sống sau cổ.

Đ ầu l ưỡ i ướ t át càn quét hai bên r ỗ liếm dọc theo phần h ỡm trên lưng xuống.

Bùi Tu Vân lướt tay xuống hai cánh mông ngọc, nâng một bên đ ầy đ ạn m ềm mại.

Chàng tách sang bên đ ể lộ một điểm h ồng phấn yêu ki ều, tay lại trượt xuống đ ầy mông nh ấc lên.

Hai tay Tống Tích bám vào vách đá, đôi chân tách ra cộ xát mông mình lên phần đ ùi cứng rắn của Bùi Tu Vân.

Chàng ép tay vào g ậy thịt hiên ngang của mình, chà xát đ ầu g ậy nóng bỏng vào nhụy hoa ẩn trong mị thịt.

Chàng phủ kín cả thân mình lên, gò má áp sát thùy tai Tống Tích.

Hơi thở nóng ấm như chiếc móng vuốt nhỏ khẽ gãi vào cổ nàng khiến lòng nàng ngứa ngáy khó chịu.

“Ummm...” Nàng không an phận vịn vẹo, hai đỉnh tuyết ngọc ở thân dưới cọ lên gậy thịt thô dài.

Bùi Tu Vân khẽ nhấc ngón tay, gậy thịt lại cắm sâu vào huyết ấm, hai người không hẹn mà cùng bật ra tiếng thở dài.

Tay chàng rút ra rồi đặt lên eo Tống Tích, cơ thể liên tục đâm vào nàng từng đợt.

Gậy thịt nóng bỏng tiến quân thần tốc càn quét khắp hang động xinh đẹp.

Thân gậy hơi cong lên như vầng trăng rồi đâm chọc vào nơi mềm mại nhất trong huyết nhỏ.

Từng chút mật dịch dính nhớp lên thân gậy thịt, tạo thành từng sợi xoắn quện vào nhau dưới dòng nước trong veo.

Cây gậy hồng dưới hông thiếu niên nện vào khe hẹp, từng đợt âm thanh dồn dập vang vọng trong tiếng thác đổ ầm ầm.

“Vi sư dùng có tốt không?” Chàng hỏi Tống Tích bằng giọng nói đã khàn đặc.

Tống Tích sững sờ, bấy giờ nàng mới nhớ lời đã nói với Bùi Tu Vân trước kia, mặt nàng lập tức nóng ran khẽ nói: “Có.”

Nghe được câu trả lời, Bùi Tu Vân lại áp vào nàng ra vào mãnh liệt.

Tống Tích chỉ cảm thấy dường như xương cốt cả cơ thể mình như bị chàng nghiền nát.

Một cảm giác ngứa ngáy dấy lên từ trong nụ hoa bao phủ lấy nàng như cơn sóng thần.

Hai đùi cùng vách huyết nàng đều run rẩy, mật dịch tuôn trào mãnh liệt. Bùi Tu Vân đột nhiên giữ gậy thịt của mình rút ra.

Chàng lật người Tống Tích lại để nàng đối diện với mình, răng môi kề sát nhau.

Chàng vượt mây lặn lên thân gậy rồi bắn ra một dòng nước trắng đục lên
đùi nàng.

Tổng Tích neoh mắt nhìn chiếc cầu vờng gần đó sau lưng Bùi Tu Vân,
dưới chiếc cầu vờng lớn lại có bóng mờ một chiếc cầu vờng khác.

Hai chiếc cầu vờng tựa dải lụa trên sóng tuyết vạn trượng vạch tan màu sắc
vốn có của nó.

Chương 43: Tâm Sự

Khi Bùi Tu Vân đưa nàng về nhà đã là lúc hoàng hôn.

Ráng chiều rực đỏ chiếu nghiêng lên khuôn mặt chàng như mặt ngọc
Dương Chỉ được mạ thêm lớp vàng vậy.
Bùi Tu Vân nhảy xuống ngựa trước, Tống Tích vịn vào cổ ngựa lưỡng lự
định xuống.

Bùi Tu Vân bước về phía trước, chàng đặt tay lên vòng eo mảnh mai rồi bế
cô gái đang do dự sợ hãi xuống đất một cách vững vàng.

Tay nàng giữ chặt lấy góc áo của chàng đẩy về không nở.
Chàng đặt tay lên đỉnh đầu Tống Tích xoa nhẹ: “Mau về đi.”
“Muội không muốn về..” Nàng thì thầm lâu lâu, mí mắt hơi sụp xuống,
hàng mi dài che đi sự vắng lặng trong đáy mắt.
“Đợi đến ngày hoa quế rơi đây thành, muội sẽ dọn đến sống cùng ta.

E là đến lúc đó ngày nào muội cũng muốn về nhà đấy.” Bùi Tu Vân dịu
dàng kéo tay nàng ra, ống tay áo đỏ thắm sượt qua lòng bàn tay trắng nõn
một viên kẹo mơ màu nâu.
“Đây là phần kẹo của ngày hôm nay.” Chàng khom người kề sát vào mặt
Tống Tích.

Dưới ánh tà dương, con người chàng chợt long lanh như màu hổ phách.
“Ăn kẹo xong thì về nhà, nhé?” Giọng nói ôn hòa dịu dàng khuyến bảo.
Bùi Tu Vân cầm bàn tay nhỏ bé rồi nhón một viên kẹo mơ tròn xoe đưa
vào đôi môi mềm.

Vị ngọt thanh của mơ dần tan ra, nàng ngẩn ngơ gật đầu.

“Vây... ngày mai gặp lại.” Chàng hơi nhếch khóe môi từ từ buông tay Tống Tích.

“Mai gặp lại...” Tống Tích không cam lòng nói.

Bùi Tu Vân quay người leo lên lưng ngựa, một mạch nhanh chóng ngẩng vĩng, dáng người lẻ loi tựa liễu.

Roi ngựa trong tay chàng vung lên khiến vó ngựa đập tung bụi đường.

Bóng dáng chàng càng đi càng khuất xa trong màn sương chiêu hoàng hôn dày đặc.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng người nữa, Tống Tích mới xoay người đẩy cửa bước vào trong sân.

Dưới hiên nhà có bóng người đang ngẩng vĩng, ngón tay thô ráp của người đó bóc từng quả đậu tương luộc nước muối.

Có lẽ đã ăn được một lúc lâu, trên mặt đất còn những đống nhỏ của vỏ đậu.

“Cha, con về rồi ạ.” Tống Tích cầm một chiếc ghế gỗ nhỏ lại ngẩng vĩng cạnh Tống Kiêu cùng ăn đậu tương.

Ăn được vài quả, nàng chợt nhận ra dường như tâm trạng Tống Kiêu hơi sa sút, nàng không nhịn được hỏi: “Cha, xảy ra chuyện gì thế?”

Trời ngày càng tối hơn, người đàn ông ngẩng vĩng trong bóng tối chỉ lắc đầu, ông lau khóe mắt của mình, nói: “Không sao, ta rất vui, cũng xem như giao phó con cho một người tốt.

Con nói xem, tính tình con ngang bướng, trước kia cha mẹ cũng không chỉ dạy con chu đáo, nếu con đến một nhà bình thường chẳng phải đã bị phu nhân nhà người ta lột da rồi.

Giao con cho tiên sinh, cha mẹ cũng yên tâm.”

“Con đâu có tệ như cha nói chứ...” Tống Tích bĩu môi.

Tống Kiêu thở dài thườn thượt, “Tích Nhi, con không hiểu đâu.

Thói đời này khiến phận làm nữ nhi bao giờ cũng khó khăn hơn nhi ều.

Cha mẹ chỉ có mỗi con là con gái, con lại chưa từng phải chịu bất công bao giờ, con không lường được sự nghiêm trọng trong đó đâu.”

Tống Tích dịch ghế lên trước, hai tay chống má: “Con cảm thấy làm con gái rất tốt mà.”

“Đó là vì con gặp được tiên sinh,” Ánh mắt Tống Kiêu chột lóe, ông nói tiếp: “Trước khi gửi con đến học đường của cậu ấy, ta đã từng nghe ngóng xuất thân của cậu ấy r ồi.”

“Tiên sinh từng nói với con, cha của người vốn là Hộ Bộ Thượng thư, chắc là một chức quan rất lớn đúng không ạ?” Tống Tích nhíu mày nói.

Chức quan lớn nhất mà nàng từng gặp chỉ là trưởng thôn, cũng không biết Hộ Bộ Thượng thư uy phong cỡ nào.

Tống Kiêu gật đầu, “Cha của cậu ấy là quan của thành Trường An, nhưng có liên quan rất nhi ều đến con.

Năm đó, nhờ Bùi đại nhân khuyên nhủ thánh thượng cho phép nữ tử đọc sách, con mới được đi học.

Gia tộc nhà họ Bùi ở Hội Kê đầu là những người có phẩm chất cao thượng, con cái được dạy dỗ trong gia đình như vậy đương nhiên sẽ không đối xử tệ với con.

Vả lại, tiên sinh đến thôn ta đã hơn bốn năm nhưng vẫn giữ mình trong sạch, ai nấy trong thôn đều hết lời ngợi ca.

Tiên sinh đối xử với mọi người đều dịu dàng mà xa cách, nhưng duy chỉ có con là khác biệt.”

Ánh mắt Tống Tích chột sáng, “Đối xử với con khác biệt ạ?”

Tống Kiêu vẫy nước muối ở đầu ngón tay, trả lời: “Tiên sinh hời hợt với tất cả mọi người như vậy, nhưng lại rất để tâm đến con.”

“Thật ạ?” Tống Tích nín thở tay ông, vui vẻ hỏi.

“Cũng chỉ mỗi con không biết thôi.

Cần gì nói đâu xa, mấy ngày trước tiên sinh đang ốm mà còn đích thân

đem bài tập đến cho con.

Con thử hỏi bạn bè đồng trang lứa xem có ai được sự phụ trợ mình đem bài tập đến tận nhà không?”

“À...” Tống Tích hơi sửng lại, quả thật nàng chưa từng hỏi người khác, vốn tưởng rằng tiên sinh đưa bài tập đến cho tất cả mọi người chứ.

“Con lại đây với cha.” Ông xoa tay vào vạt áo rồi đứng lên nói.

Tống Tích đi theo ông vào phòng, ông lấy ngọn nến trong ngăn kéo ra châm lửa.

“Cha! Nến tắt lắm đây!” Tống Tích chỉ muốn thổi tắt ngọn nến đi ngay tức khắc.

Tống Kiêu khoát khoát tay, ông run rẩy lấy một tập giấy dày trong ngăn kéo ra, đếm năm tờ rồi đưa cho Tống Tích.

Trong ánh nến mờ mờ, nàng nhìn rõ từng chữ mực trên đó, hoá ra mỗi một tờ là một ngân phiếu trăm lượng bạc trắng.

“Cái này...” Tống Tích mở to hai mắt, ngay đến bạc vụn mà nàng cũng chưa từng được thấy, vậy mà giờ lại được cầm ngân phiếu.

“Nhà người khác đưa sính lễ đến đầu là tơ lụa lá chè, còn tiên sinh lại nhét mười tờ ngân phiếu trong cuộn lụa.

Mấy nhà giàu có muốn nhiều tiền như vậy e là còn khó, huống hồ cha của cậu ấy đã từ quan rồi.

Không khó nhận ra rằng tiên sinh thật sự rất để tâm đến con.” Tống Kiêu bùi ngùi nói.

Dưới ánh nến chập chờn, đột nhiên tờ ngân phiếu trong tay nàng cũng trở nên ấm áp.

“Cha và mẹ con không phải bán con gái, cũng không dùng đến số tiền lớn như vậy.

Con cầm trước năm lượng làm tiền phòng thân.

Số còn lại ta và mẹ con sẽ giữ, lỡ sau này có việc gì cần cứ đến lấy là được.”

Mũi Tống Tích cay xè, nàng lắc đầu nói: “Nếu tiên sinh đã đưa cha mẹ thì

cha cứ c ãm tiêu đi, đĩ phải tr ờng tr ọt làm công mà chịu khổ.”

Tống Kiều nhẹ v ỡ vai con gái, “Cha mẹ tr ờng tr ọt làm lụng quen r ấ, đâu thể nói nghỉ là nghỉ được.

Sau này con v ề với tiên sinh phải bớt bớt cái tật lại, tuyệt đối không được quậ phá nghe chưa?”

“Dạ.” Tống Tích nâng niu tờ ngân phiếu đặt vào trước ngực.

Tiền bạc không có độ ấm, nhưng sự ấm áp của tiên sinh thì nàng cảm nhận được rất rõ.

Chương 44: Độc Tính Phát Tác

Ánh chiêu tà le lói, tia sáng cuối cùng nơi chân trời rớt cuộc cũng bị màn đêm nuốt chửng.

Sống lưng cứng ngắc lúc lâu của Bùi Tu Vân xiêu vẹo, cả người chàng nhào lên lưng ngựa, hai tay buông thõng.

Mất đi sự thúc giục của chàng, con ngựa giảm hẳn tốc độ, chậm chạp đi về nhà.

Một bóng người to lớn đứng ngay cổng viện, hai tay giấu trong ống tay áo.

Nương theo ánh trăng mới ló, có thể thấy được đó là một người đàn ông trung niên nho nhã, người mặc trường sam, tóc mai hai bên đã điểm bạc, đôi mắt hẹp dài tinh anh.

“Tu Vân!” Thấy Bùi Tu Vân nằm trên lưng ngựa, người nọ vô cùng hoảng sợ vội vàng chạy đến.

Bùi Tu Vân khẽ giơ tay lên, sắc mặt chàng trắng bệch, yếu ớt nói: “Cháu bị phát độc rồi, không thể hành lễ với chú được.”

“Haiz, đã là lúc nào rồi còn lễ với chả nghĩa.” Bùi Hoằng Văn vươn cánh tay, dìu chàng xuống ngựa.

Ông vén ống tay áo chàng lên tránh đụng tay vào mạch máu.

“Sao lại thế này? Chẳng phải độc tính trong người cháu đã lắng xuống mấy năm nay rồi ư, tại sao lại bộc phát nặng như vậy?” Bùi Hoằng Văn nghiêm mặt hỏi.

Bùi Tu Vân kéo áo bào ông, miễn cưỡng đứng thẳng, “Gần đây... cháu không thể yên lòng được.”

Sắc mặt Bùi Hoằng Văn chợt trầm xuống, ông khiển trách: “Đã mang độc

lạ trong người, cháu quên lần phát độc năm năm trước rồi sao? Cháu phải luôn luôn tu dưỡng cơ thể mới có thể khống chế được độc tính trong người.”

“Chú, cháu sợ không làm được... Chắc chắn là chú có cách đúng không?”
Hơi thở Bùi Tu Vân yếu ớt.

Bùi Hoàng Văn thở dài, ông dìu chàng vào phòng để châm cứu trước.

“Mạng là của cháu, cháu không thể tính toán mọi chuyện chu toàn hết được.” Bùi Hoàng Văn châm kim vào mấy huyệt lớn, lúc này ông mới thở dài nói.

“Lẽ nào cháu đã hiểu sai ý trong bức thư của chú viết cho cháu rồi chẳng?”
Bùi Tu Vân dựa người vào tường, nhìn ánh trăng trong như nước và gió lay cành trúc ngoài cửa sổ.

“Cũng không phải sai...”

Bùi Tu Vân co chân lên, uể oải nói: “Rời xa Trường An nhiều năm, cháu chẳng còn nhớ nổi thế giới phồn hoa của Trường An nữa rồi.”

Bao năm ở Thiên Đường, cháu đã từng nghĩ đến cuộc sống của một người bình thường, cưới vợ rồi cùng nhau sinh con dưỡng cái.”

Khoé mắt Bùi Hoàng Văn ươn ướt, “Hận thay những lục đục đấu đá trong thành Trường An, đến một đứa trẻ như cháu mà họ cũng có thể xuống tay.

Hận thay cháu còn nhỏ tuổi đã phải gánh chịu đau đớn như thế này.”

Bùi Tu Vân chậm rãi lắc đầu, “Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, hiện thực vẫn phải tiếp diễn.

Bao năm nay chú có thăm dò được tin tức gì không?”

Bùi Hoàng Văn gật đầu, “Ta nghe nói có một phương thuốc cần sáu loại dược liệu.

Nhưng sáu loại dược liệu này lại sinh trưởng ở các vùng khác nhau, vô cùng hiếm thấy, thậm chí người bản địa cũng chưa từng nghe bao giờ.

Nếu muốn làm thuốc giải e là phải phái người đến sáu vùng này một chuyến.” Ông rút một tờ giấy Tuyên Thành được gấp gọn trong tay áo ra, đặt lên tay Bùi Tu Vân.

Bùi Tu Vân cúi đầu định mở ra xem thì bị Bùi Hoàng Văn đè tay lại, “Khoan đừng vội, còn một chuyện nữa.”

“Người nói đi.” Bùi Tu Vân ngẩng nghiêm chỉnh.

“Quý Thái y trị thương cho con năm đó giờ đã là Thái y Thư Lệnh.

Phương pháp châm cứu nhà họ Quý của ông ấy rất nổi tiếng, được mệnh danh có thể giải bách độc.

Nếu ông ấy có thể châm cứu cho con thì sẽ không cần hao tổn sức lực đi tìm sáu loại dược liệu ấy nữa.”

Bùi Tu Vân chậm rãi vượt tờ giấy Tuyên Thành, ánh mắt thoáng vẻ nặng trĩu, “Cha đã mất, cháu lại chẳng có địa vị gì, sao có thể mời được ông ấy...”

“Trong gia tộc vẫn còn vài người làm quan ở Trường An, nếu nhờ họ ra mặt thì chuyện này cũng không hẳn không có khả năng.” Đáy lòng Bùi Hoàng Văn cũng cảm thấy mù mịt.

Vị Quý Thái y ấy là người có danh vọng rất cao ở Hạnh Lâm, nhưng tính tình lại không hề xứng với y thuật của ông ta.

“Để cháu suy nghĩ thêm.” Bùi Tu Vân siết chặt tờ giấy trong tay.

Chàng rời xa Trường An đã lâu, cũng không biết sau khi phụ thân từ quan thì vị Quý Thái y đó phụ tá cho ai.

Nếu đi tìm ông ta, chàng sẽ khó tránh khỏi thị phi chốn quan trường.

Bùi Hoàng Văn rút kim châm trên người chàng ra, nghiêm nghị nói: “Dù thế nào đi nữa thì có hy vọng vẫn tốt hơn không có.

Dù cháu quyết định thế nào, nếu cần chú giúp cứ việc nói ra.”

“Cảm ơn chú.” Bùi Tu Vân gắng gượng đứng dậy, định hành lễ thì bị Bùi Hoàng Văn nhấn lại giường.

“Không cần làm mấy nghi thức xã giao này, cháu hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Nếu sáng mai cháu không sao thì ta sẽ về Hội Kê.” Ông cất kim châm rồi đứng dậy.

Góc áo khế phất, cửa đã đóng lại một cách yên lặng.
Qua khung cửa sổ hé mở, chàng nhìn vầng trăng khuyết sáng ngời bên ngoài.

Chàng đã nhìn thấy ánh trăng lạnh lẽo vô số lần, nhưng hôm nay là lần đầu tiên chàng cảm nhận được sự ấm áp của ánh trăng.

Chương 45: Quyết Đấu

Ngày hôm sau, ánh nắng ban mai xóa tan màn đêm, sương sớm dần dần tan biến.

Tống Tích bước trên con đường được lát bằng đá xanh, ngẩng đầu lên thì thấy Triệu Minh Đức đang đứng trước cửa học đường, chân đá viên sỏi nhỏ.

Tay cậu cầm một thanh kiếm, dưới ánh ban mai tỏa ra tia sắc lạnh. Nghe thấy tiếng bước chân, cậu cũng ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt hoang mang của Tống Tích.

Cậu dừng chân, tay xoay kiếm giấu ra phía sau, “Tống Tích, ta đã hay tin rồi, muội đúng là bắt nạt người quá đáng!”

“Hả?” Tống Tích chỉ vào chính mình, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. “Đúng, muội lấy chổi đuổi đánh bà mỗi mà ta mời đến, đã vậy còn đánh ngay giữa chốn đông người.

Không ngờ vừa quay đi, muội đã lập tức hứa hôn với tiên sinh.

Muội nói đi, có phải muội và tiên sinh thông đồng với nhau cố ý lừa bỡn ta không?” Cậu tức giận quát.

Gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, bờ vai khẽ run, những vết sưng đỏ trên mặt không những không giảm, mà còn trở nên méo mó, dữ tợn hơn.

“Ai lừa bỡn huynh? Tự nhiên gây sự.” Tống Tích nhíu mày nói.

“Hôm Tết Đoan Ngọ, rõ ràng muội đã nhận lời ta, đờ lừa đảo!” Cậu bước chân rời đi.

Tống Tích tiến lên túm lấy cậu, “Nhận lời cái gì? Không được đi, huynh

nói rõ cho ta.”

Triệu Minh Đức giật mạnh một cái, kéo tay áo mình về, “Lời là muội nói ra, chẳng lẽ trong lòng muội còn không biết? Các người đâu là đờ lừa đảo, ta đi tìm tiên sinh quyết đấu!”

Tống Tích vội vàng ngăn cậu lại, giữ lấy cánh tay mảnh khảnh của cậu, “Ta đã nói cái gì? Huynh dựa vào đâu mà đòi quyết đấu với tiên sinh?”

“Muội nhận lời gả cho ta!”

Tống Tích nhanh chóng kiễng chân bịt miệng cậu lại, ngó nhìn xung quanh. Triệu Minh Đức cạy tay nàng ra, “Đừng nhìn nữa, hôm nay nghỉ học nên không có ai đến học đường đâu.”

Nàng giẫm chân mình lên chân cậu, tức giận nói: “Ta đâu có thích huynh, sao có thể đồng ý gả cho huynh được?”

Triệu Minh Đức vốn đang buồn bực, nghe nàng nói vậy cơn bực tức lại càng tăng thêm.

Cậu đẩy nàng ra rồi xoay người chạy đi.

Tống Tích chạy đuổi theo ở phía sau, “Huynh đứng lại cho ta!”

“Muội đừng đuổi theo ta!” Cậu tức giận quát.

“Triệu Minh Đức, hôm nay nếu huynh không dừng lại, ta sẽ đánh chết huynh!” Bóng dáng Tống Tích lướt trên đường như một cơn gió.

Triệu Minh Đức quay đầu, thấy nàng đuổi theo bèn rẽ vào hẻm nhỏ, bay qua một bức tường thấp rồi bỏ chạy.

Thấy bức tường này còn cao hơn mình, Tống Tích dậm chân quay đầu bỏ chạy.

Bùi Tu Vân đang nằm dưới giàn hoa tử đằng, hai chân vắt chéo, mái tóc đen xõa trên ghế mây.

Hoa tử đằng giống như thác nước, từng cánh bay nhẹ xuống mây, tóc và bạch y của chàng.

Triệu Minh Đức chạy một mạch đến ngoài viện, đập mạnh cửa.

Không bao lâu sau, Bùi Tu Vân ra mở cửa, dáng người chàng mảnh mai, sắc mặt vẫn nhợt nhạt như cũ.

“Tiên sinh, người và ta quyết đấu! Hãy giải quyết vấn đề theo cách của đàn ông đi.” Nhìn thấy dáng vẻ nhàn hạ của Bùi Tu Vân, cậu cảm thấy vô

cùng tức giận.

“Con chắc chứ?” Ánh mắt Bùi Tu Vân uể oải, không hề để tâm.

“Chắc chắn, nếu ta thắng thì Tống Tích không được lấy người, còn nếu người thắng ta sẽ dâng ý nhường Tống Tích.” Triệu Minh Đức hất cằm nói.

Nghe vậy, Bùi Tu Vân khẽ cười, “Con nghĩ con là ai?”

“Nói nhảm ít thôi, tiếp chiêu!” Cậu chĩa kiếm đâm về phía Bùi Tu Vân.

Đây vốn là một thanh kiếm không sắc, bởi vì dù rất tức giận nhưng cậu cũng không muốn làm ai bị thương.

Bùi Tu Vân rất bình tĩnh, chàng dùng hai ngón tay giữ lấy mũi kiếm, dùng dáng vẻ Phật Tổ hiểu rõ lòng người, thâm trầm nhìn cậu như đang âm thầm chế nhạo.

Triệu Minh Đức đã dùng hết sức lực nhưng vẫn không thể đâm kiếm lên thêm.

“Không thể thế được, ta đã tìm người dạy kiếm giỏi nhất, luyện biết bao ngày....” Triệu Minh Đức tỏ ra thất vọng.

Ánh mắt Bùi Tu Vân quét qua vai cậu, lạnh lùng nói: “Người nhà của con đến rồi.”

Triệu Minh Đức vừa quay đầu thì có một bàn tay mập mạp néo tai cậu, “Triệu Minh Đức, con đang làm cái gì đó, còn không mau xin lỗi tiên sinh!” Một người đàn bà có thân hình đầy đặn, cài trâm vàng đang nổi giận mắng. Bùi Tu Vân giấu tay trong tay áo, lạnh lùng nhìn người đàn bà ấy hung dữ mắng Triệu Minh Đức.

Triệu Minh Đức buông kiếm trong tay xuống, cúi đầu, hai mắt đỏ lên.

Thấy cậu không lên tiếng, người đàn bà kia đành thay cậu nói mấy câu xin lỗi, sau đó mắng xối xả lôi cậu đi.

“Mẹ đã nói với con rồi, nhà họ Triệu chúng ta không chào đón nó, con bị ăn một cái tát vẫn chưa đủ, giờ còn mặt dày để nó tát thêm một cái nữa sao? Con thấy mình có hèn không?”

Cuối cùng Tống Tích cũng chạy đến, vừa hay đi qua chỗ họ.

“Con nhỏ ti tiện.” Không biết có phải ảo giác hay không nhưng nàng nghe thấy một tiếng mắng chửi khó nghe.

Chương 46: Đi Tìm Thảo Dược

Tống Tích hơi sững sờ, đợi đến khi lấy lại tinh thần thì hai người kia cũng đã đi xa.

“Bà nhiều chuyện!” Tống Tích đá một cước khiến rất nhiều bụi bặm bay lên.

“Có chuyện gì vậy?” Bùi Tu Vân dựa nửa người vào cửa, gió ấm đầu hạ thổi đến làm bay những sợi tóc đen trên trán chàng, đôi mắt ôn hòa dịu dàng lộ ra.

Hôm nay cả người chàng mặc bộ y phục trắng, tựa như một viên ngọc trắng hoàn mỹ không nhiễm chút bụi trần.

“Ồ, không có gì ạ.” Tống Tích không quên trừng mắt nhìn chằm chằm về hướng họ đi.

Mặc dù biết bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy gì nhưng nàng vẫn muốn giải tỏa cơn tức giận của mình.

“Không có việc gì thì tới đây đi.” Bùi Tu Vân vẫy tay với nàng.

Tống Tích đi đến trước mặt chàng, phát hiện ra sắc mặt hôm nay của chàng có gì đó không đúng, lòng nhất thời hoảng hốt: “Tiên sinh, người không sao chứ? Sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Chàng giơ bàn tay lạnh lẽo như thường lên nắm lấy tay nàng.

Nghĩ như vậy, hôm qua thân thể chàng nóng lên hơi bất thường.

Bùi Tu Vân dẫn nàng đến dưới giàn hoa.

Dây leo màu nâu sẫm cheo leo quăn quanh cây gỗ chũr thập, những chiếc lá xanh tươi tốt và cả những chùm hoa màu tím treo lơ lửng giống như những

đám mây màu tím dày đặc.
Hai người đứng đối diện nhau.

Chàng cúi đầu, lấy hai mảnh giấy lớn đã được gấp gọn từ trong ngực ra, rồi đưa tới trước mặt Tống Tích.

Tống Tích cầ n lấy và mở ra, một trong số đó, phía trên chỉ ghi bốn chữ bằng mực thẳng đứng, “Đã có biện pháp.”

Cô nghi hoặc mở ra một mảnh khác, hình như là một đơn thuốc, nhưng các loại thảo mộc trên cô chưa từng nghe qua bao giờ.

“Xin lỗi, ta vẫn chưa nói với muội.”

Trong lòng Tống Tích căng thẳng nhìn chàng.

“Năm năm trước, ta đã bị trúng độc.”

Sau khi được đi ều trị đã không còn gì đáng ngại, chỉ là cơ thể sẽ suy yếu hơn so với người bình thường một chút.

Trước khi có thể áp chế độc tính, tâm trạng của ta không thể có bất kỳ kích động nào.

Dẫu vậy, ta vẫn không muốn muội phải phó thác nửa đời còn lại của mình cho một người có cơ thể khiếm khuyết.

Thế nên sau khi nhận được thư từ chú, ta mới quyết định bắt đầu với muội.” Chàng giơ tay ra, lấy hai ngón tay kẹp tờ giấy mỏng manh kia và tiếp tục nói: “Đây là bức thư ta đã nhận được.”

Tâm trạng Tống Tích thất thường, lúc lên lúc xuống, nhìn chằm chằm vào bức thư trong tay chàng, hỏi: “Tức là... đã có biện pháp?”

“Ừm.” Chàng gật đầu, “Có hai biện pháp, nhưng đều không dễ dàng.

Trái tim của ta đã không thể bình tĩnh được, nếu cứ tiếp tục thì e là ta sống không được bao lâu nữa.”

“Tại sao không thể bình tĩnh?” Tống Tích hỏi.

Nhưng chỉ chốc lát sau, nàng đột nhiên ngừng đầu, bắt gặp sự nặng nề trong đôi mắt đen sâu thẳm của chàng, “Vì người ở bên muội nên mới

không sống được lâu nữa ư?”

Thấy chàng im lặng, trong lòng nàng càng nặng nề hơn, ngón tay vò nát mảnh giấy, nước mắt bỗng nhiên trào ra, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Người không cần muội nữa sao?”

Bùi Tu Vân tiến lên một bước, ôm nàng vào lòng, “Kết duyên vợ chồng với muội, sao ta lại không cần muội được chứ?”

“Nhưng người ở bên muội, người sẽ chết mất...” Mặt Tống Tích vùi sâu vào trong ngực của chàng.

Bùi Tu Vân nhẹ nhàng cười, giống như nàng đang nói chuyện không liên quan đến sự sống chết.

“Không phải đã có biện pháp rồi sao?”

“Đúng vậy!” Tống Tích vội vàng lau nước mắt, mở ra đơn thuốc đã bị nàng vò nhàu nát trong tay.

Ánh mắt Bùi Tu Vân buồn bã.

Đã qua nhiều năm như vậy, từ trước đến nay chàng làm việc đều không hồ thẹn với lương tâm, chỉ có một việc đã làm sai.

Nếu trước đây, chàng không quá nóng lòng khi nhận được thư của chú, Tống Tích đã không bị cuốn vào việc giải độc đây rắc rối này.

“Tích Nhi, muội có thích Trường An không?”

“Trường An... tốt không ạ?” Hai khóe mắt của Tống Tích ngấn lệ, ngờ ngác nhìn chàng.

Nàng chỉ nhìn thấy Trường An trong sách vở, một nơi phồn hoa thịnh vượng mà nàng không thể tưởng tượng được.

“Chợ bầy châu báu.

Nhà chật lụa là [1].

Trường An ngàn đèn chiếu Bích Vân, đây là động tiêu tiền, cũng là mồ chôn mỹ nữ.

Sự phồn hoa nơi đây biểu hiện ngay bên ngoài, nhưng cái tàn khốc của nó thì khắc sâu tận xương tủy.” Ánh mắt chàng sâu tựa mặt hồ thăm thẳm, ảm

đạm chẳng có lấy một tia sáng.

“Vậy thì con chắc chắn không thích nó.

Con vẫn thích cuộc sống đơn giản hơn.” Tống Tích suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu.

Bùi Tu Vân lấy đi đơn thuốc trong tay nàng, “Nếu như không ở Trường An lâu được, vậy thì chỉ có một cách.

Trên này có sáu vị thảo dược, ở sáu nơi khác nhau, cần có người tự mình đi đến tận nơi để tìm.

Qua mấy ngày, ta sẽ trở lại Hội Kê một lần nữa, mọi người hãy liên lạc với thúc bá và nhờ bọn họ sắp xếp người đi lấy sáu vị thảo dược này thay ta.”

Ánh mắt Tống Tích sáng lên, kiễng chân lên, ghé sát vào mặt chàng, hỏi: “Tại sao chúng ta không cùng nhau đi tìm thảo dược chứ?”

Chương 47: Thăm Hỏi

“Vì sao? Lần này đi núi cao đường xa, không phải du ngoạn non nước.”
Nếu chỉ có một mình thì Bùi Tu Vân không cần kiêng kỵ quá nhiều, nhưng chàng đã có gia đình, không thể không suy nghĩ chu toàn được.
“Từ nhỏ đến lớn, nơi muội đi xa nhất là vùng núi sâu mà hôm qua tiên sinh đưa muội đi.

Người xưa có câu ‘đọc vạn cuốn sách, đi vạn dặm đường’.

Tiên sinh đã dạy muội đọc sách, muội hy vọng người cũng sẽ đưa muội đi vạn dặm đường.

Hơn nữa, chuyện này liên quan đến tính mạng của người, muội thật sự không yên tâm để người khác đi.” Hiếm khi Tống Tích nói bằng vẻ nghiêm nghị.

“Chặng đường này... có lẽ sẽ phải chịu nhiều khổ sở.” Bùi Tu Vân khó xử nói.

“Chẳng phải tiên sinh đã từng nhắc đến Mạnh Tử à? Nếu tướng trời muốn giao cho ai đó một nhiệm vụ nặng nề trước tiên người sẽ khiến họ chịu nội tâm thống khổ, gân cốt mỏi ròi, đói khát bần cùng, làm việc chẳng thuận lợi.” Nàng đọc một cách đặc ý y như những học cứu lão làng [1] vậy.

Bùi Tu Vân hơi nhếch môi, “Được, dù là chân trời góc bể chúng ta cũng phải đi một lần.”

“Bùi tiên sinh có đây không ạ?” Một giọng nam xa lạ cất lớn tiếng ngoài sân.

Tống Tích nghiêng mặt liếc ra ngoài rồi lập tức bò lên ghé mây và ngẩng co trên ghế như vờ ngủ.

“Vào đi.” Bùi Tu Vân hắng giọng trả lời.
Một người thanh niên áo đỏ chầm chậm đẩy cửa bước vào.

Người nọ dáng người gầy gò, khuôn mặt bình thường, cầm một hộp quà màu đỏ thắm.

Thấy Bùi Tu Vân đứng dưới giàn hoa, hắn vội bước lên trước hành lễ.
Bùi Tu Vân khoát tay chối từ, “Đa tạ điện hạ, có đi đâu Bùi mỗ chỉ là một người dân thường, không có công trạng gì sao có thể nhận lợi lộc.”
Thôi Lượng thu tay lại, “Tiên sinh là người có đức độ, danh tiếng vang xa, điện hạ khâm phục tiên sinh đã lâu.

Tiên sinh chính là loài thiên nga bay lượn nơi chân trời, sao có thể làm một nhân tài không được trọng dụng mà dạy học ở đây chứ.”
“Làm quan lớn trong triều đình là một cách sống, ẩn dật trong giang hồ lại là một cách sống khác.

Sao có thể phân biệt hơn thua?” Về mặt Bùi Tu Vân hững hờ nói.
“Ta hiểu tiên sinh đã rời xa thế tục từ lâu, không màng hư danh.

Có đi đâu sợ rằng chỉ Quý Thái y mới có thể giải được chất độc trong người tiên sinh.

Chỉ cần tiên sinh đồng ý phụ tá điện hạ, chắc chắn điện hạ sẽ bảo vệ tính mạng tiên sinh.”
Bùi Tu Vân khoát tay, vạt áo dài khẽ phất bay: “Đa tạ điện hạ khen ngợi, nhưng sau khi Bùi mỗ rời xa Trường An chưa từng nghĩ đến việc quay về.

Mời Thôi đại nhân về cho.”
Ánh mắt Thôi Lượng đầy vẻ không cam tâm, y vội vàng cưỡi ngựa không ngừng nghỉ từ Trường An đến đây, nếu không làm xong chuyện của điện hạ giao phó, chẳng phải đã làm chậm trễ thời gian rồi ư.
Thấy y vẫn đứng đấy, Bùi Tu Vân không để ý đến y nữa.

Bóng dáng cao lớn của chàng cúi xuống từ từ lướt tay qua mặt Tống Tích,

giữ chóp mũi bé nhỏ của nàng.

Không hiểu sao nàng phải vờ ngủ nhỉ, y như con thỏ con vờ chết vậy.
“Tiên sinh cần nhắc thêm đi! Tuy danh lợi chỉ là vật ngoài thân nhưng lại có thể bảo vệ cả đời vô lo cho tiên sinh và gia đình.

Nếu tiên sinh mất mạng vì chất độc đó thì thật không đáng!” Thôi Lượng kiên nhẫn nói.

Tống Tích nghiêm túc nghe, vành tai nàng khẽ rung rung.

Vì mũi bị Bùi Tu Vân giữ nên quai hàm nàng phồng lên.

“Tiên sinh, người có tài năng vang danh trời đất, lẽ nào người muốn phí hoài cả đời mình với cô nương ở thôn nhỏ này ư?” Thôi Lượng vội nói.
Ánh mắt Bùi Tu Vân hơi trăn trở xuống, chàng đặt tay lên môi nghiêm nghị nói: “Vợ của ta ngủ rã, đừng làm ồn cô ấy.”

Chàng chẳng buồn ngược đầu lên, lại nói: “Đại nhân đường xa đến đây, Bùi mỗ mang bệnh trong người không tiện tiếp đón.

Mời đi cho.”

“Tiên sinh!” Thôi Lượng vẫn cố chấp không bỏ cuộc.

“Mời đi cho!” Bùi Tu Vân lạnh nhạt nói.

Đợi sau khi cửa được khép lại, Tống Tích lập tức mở mắt thở dài một hơi.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm góc áo Bùi Tu Vân, ánh mắt đầy vẻ mờ mịt hỏi: “Vì sao tiên sinh không nhận lời y?”

“Vì người nào đó không thích đến Trường An.” Bùi Tu Vân cong ngón tay cốc nhẹ lên sống mũi nàng.

“Nhưng mạng sống của tiên sinh quan trọng hơn.” Tống Tích thương xót nói.

“Trong mắt ta, khiến nàng vui vẻ còn quan trọng hơn nữa.”

Một cánh hoa tím nhạt bay xuống ấn đường nàng, Bùi Tu Vân cúi người đặt đôi môi ấm áp của mình lên cánh hoa ấy.

Chương 48: Thăm Hỏi

Mặt trời ngả về phía tây, Tống Tích chứa đầy tâm sự trở về nhà.

Khi đến cửa nhà vì không nhìn đường mà đụng phải một tấm lưng dày rộng.

“Ai thế?” Nàng xoa xoa mũi mình.

Gặp quỷ thật rồi, kẻ đáng ghét nào lại đứng ngoài sân nhà mình thế.

“Là... ta.” Cao Trạch xoay người, lấp bắp nói.

Tay y siết chặt vạt áo, túi vải chứa đầy những vật đen sì.

“Có chuyện gì à?” Trong lòng Tống Tích nghĩ đến thân thể của sư phụ, khẩu khí đương nhiên không vui.

“Ta... nghe nói mọi hứa hôn rồi.” Thần sắc y hơi cô đơn.

“Đúng vậy.” Tống Tích gật đầu.

“Vậy thì... chúc mừng.” Y kéo vạt áo về phía trước, lộ ra một túi đầy khoai môn nướng.

“Cho ta à?” Tống Tích chỉ chóp mũi mình hỏi.

Ánh mắt nàng trong trẻo như nước mùa thu, mặt y bỗng chốc nóng lên.

“Đúng thế, xem như là quà mừng.” Y ngại ngùng nói.

Tống Tích vươn tay mò lấy một củ khoai môn nhỏ, đặt trên lòng bàn tay vẫn còn ấm.

“Hôm nay ta vừa mới đào đấy.” Cao Trạch vừa nói vừa nuốt nước bọt.

Hai ngón tay Tống Tích bóp bóp rồi lột lớp vỏ màu nâu đậm ra.

Nàng giơ tay đưa cho y, “Cho huynh cái này, còn lại là của ta.”

Y cúi đầu, cắn nửa củ khoai môn.

Tống Tích vươn tay về phía trước, ôm túi khoai môn vào lòng.

Hơi nóng xuyên qua lớp vải, ủ nóng nàng.

Cao Trạch chậm rãi ăn hết khoai môn, lưu luyện liếm khóe môi.

Hai người ngồi song song trên bậc cửa chính.

Một hồi lâu, Cao Trạch khoan thai chậm rãi nói: “Mẹ ta hối thúc ta tìm vợ.”

Tống Tích co chân lại, đặt khoai môn lên váy chậm rãi ăn.

“Trước đây ta thấy muội cũng được.” Y nghiêng mặt, đôi mắt nhỏ dài cuối cùng cũng hé mở.

“Khụ khụ.” Tống Tích bị y làm kinh ngạc.

Cao Trạch vội vỗ lưng nàng, nói tiếp: “Sau đó ta nghĩ lại rồi.”

Muội dữ quá, chẳng khác gì cọp cái hết.”

Tống Tích chưa kịp trở lại bình thường, một cánh tay đập vào cánh tay khỏe mạnh của y, “Sau này lúc ta đang ăn đừng có nói lung tung, xem chút bị huynh dọa chết rồi.”

“Ai có thể dọa chết cọp cái à?” Cao Trạch cười nói.

Y nghiêm mặt, khóe mắt hơi nhếch lên, ánh mắt lại lộ ra vẻ vắng lặng.

“Ha.” Tống Tích cười khinh thường, lại bóc một củ khoai môn, há miệng cắn một miếng lớn.

Hương vị mềm dẻo ngọt ngào từ từ lan tỏa trong miệng, nàng vui vẻ híp mắt.

Mặt trời lặn như vàng đang tan chảy, những đám mây chiêu hòa vào nhau, ánh nắng màu cam rực rỡ ấm áp trải dài lên bóng hai người.

“Muội từng ngắm hoàng hôn như vậy bao giờ chưa?” Cao Trạch chống cằm, đôi mắt chứa đầy tia sáng.

“Ngày nào cũng thấy cả.” Tống Tích không thấy ngạc nhiên.

Trái lại nàng chỉ muốn chuyên tâm ăn hết món khoai môn nướng chưa bao giờ được nếm thử.

“Nhà ta nằm trong ngõ, lại xây tường rất cao, một năm bốn mùa không nhìn thấy mặt trời.” Cao Trạch ngưỡng mộ nói.

“Vậy huynh cứ việc ngắm ở đây đi.”

Cao Trạch lắc đầu, “Trước đây từ sáng đến tối ta không về nhà.

Ban ngày đi học, chiều tối ra đường ngắm mặt trời lặn.

Hoàng hôn trên đường khác với ở làng, trên đường sương mù dày đặc, ánh chiều tà mờ mịt.

Một mình ta ngẩng trên bờ ruộng, vừa vui sướng lại vừa cô đơn.”

Tống Tích dừng hành động trên tay, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu xiên: “Huynh đó, lúc nào cũng cô đơn.”

Nàng đoán được sơ sơ suy nghĩ trong lòng y, vừa định nói, y đột nhiên đứng dậy phủi bụi phía sau, “Đúng thế, vì vậy cảm ơn muội đã ngắm mặt trời lặn với ta.”

Nàng cầm củ khoai môn đang ăn dở trong tay, mở to hai mắt, sững sờ nhìn y.

“Ta đi đây, sau này sẽ không đến tìm muội nữa.” Cao Trạch bước vào hoàng hôn êm đềm.

“Không đến thật à?” Tống Tích nhíu mày hỏi.

Y giơ tay lên, giống hành động y làm trong cơn mưa năm đó, phóng khoáng nói: “Đúng vậy, ta còn phải tiếp tục tìm vợ nữa.”

Chương 49: Thăm Hỏi

Hai ngày sau, Bùi Tu Vân thuê một chiếc xe ngựa đến nhà họ Tống.

Con ngựa buộc lụa đỏ ngẩng cao đầu, lông dài được chải chuốt, tôn lên da ngựa sáng bóng.

Tống Tích sớm đã bàn bạc với cha, đợi xe ngựa đến, nàng lập tức mang theo tay nải hoa xanh nhảy lên ngựa.

Trẻ con cách vách hai bên đều chưa từng thấy xe ngựa bao giờ, bọn trẻ kéo nhau ra đứng chen chúc trước cửa lớn nhà mình, mở to đôi mắt đen tròn, tò mò nhìn theo.

Bùi Tu Vân kéo rèm xe ngựa, bàn tay to lớn vuốt ve đầu Tống Tích, để lưng nàng dựa vào ngực mình.

Sau đó chàng chìa tay về phía đám trẻ, hóa ra trong đó có một nắm kẹo thông.

Bọn trẻ xúm lại tranh nhau lấy kẹo từ tay chàng.

Giọng nói của Bùi Tu Vân ôn hòa như ngọc, “Đừng tranh nhau, ai cũng có phần.”

Sau khi phát hết kẹo trong tay, chàng mới nhìn thấy một bóng nhỏ đang nấp ở góc tường.

Chàng vẫy tay, một đứa bé vừa đen vừa gầy đi ra từ góc tối.

Chàng quay đầu, lấy thêm kẹo thông.

“Đưa tay cho ta.”

Đứa bé giơ cao hai tay.

Bùi Tu Vân khẽ thả, một viên kẹo thông rơi xuống tay bé.
“Khi nào thu sang, các trò nhớ đến tham gia tiệc cưới của ta nhé.”
Chàng cười rộ lên, đầu mày cuối mắt dịu dàng, giọng nhẹ như liễu, cả người như nhuộm gió xuân.
“Dạ.” Bọn trẻ ðồng thanh trả lời.
Chàng kéo Tống Tích vào lại xe ngựa.

Bánh xe bắt đầu lăn, mấy đứa trẻ tinh nghịch chập chững chạy theo xe.
Tống Tích kéo rèm lên, thò hẳn nửa người ra ngoài cửa xe, “Mau về đi, tở sẽ mang đ ðăn ngon về”
Lúc này bọn trẻ mới chịu dừng bước, tụ thành một nhóm, nhìn xe ngựa ngày càng xa dần, cuối cùng mất hút.
“Tiểu Tích”.

Bùi Tu Vân ôm nàng từ phía sau, một tay giúp nàng kéo rèm xe ngựa lại.
“Muội đưa tay đây.” Đầu chàng đặt lên vai nàng, giọng nói dịu dàng.
Tống Tích xòe tay.

Bùi Tu Vân đặt tay mình lên tay nàng, năm ngón tay như ngọc của chàng mở rộng, chạm vào tay nàng khiến nàng có cảm giác ngứa ngáy.
Chàng rút tay lại, nàng nhìn sang, hóa ra là một dây kẹo thông dài, c ãm nặng trĩch, quả thật rất nhiều kẹo.
“Của muội là kẹo thông hoa quế, phần nhiều nhất ta để dành cho muội.”
Giọng chàng ấm áp như ly rượu nóng giữa đêm giá lạnh, khiến người ta nghe xong không khỏi xấu hổ.
“Kẹo thông hoa quế là loại kẹo ngon nhất đó!” Tống Tích vui mừng c ãm kẹo.

Kẹo chưa vào miệng mà hương hoa đã thấm đến tận tim gan.
“Những gì ngon nhất đ ðu để cho muội.” Bùi Tu Vân nghiêng mặt qua, vừa hay bắt gặp đôi môi đỏ đang cắn nửa viên kẹo.

Yết h ãu chàng chuyển động, đột nhiên thấy miệng đắng lưỡi khô.
Kẹo ở trong miệng, hương quế thơm nồng, mùi thông dịu mát, cả miệng

ngập tràn ngọt ngào.

“Kẹo này ngon hơn nhiều so với kẹo muội mua ở nhà bà Tô!” Tống Tích lấy từ trong tay nải ra một hũ kẹo thông hoa quế, vẻ mặt tiếc hận.

“Kẹo này ta mua ở Hàng Thành, tiệm lâu đời tay nghề trăm năm, đương nhiên ngon hơn kẹo của bà Tô” Bùi Tu Vân lấy hũ kẹo của nàng, sau đó nhét lọ kẹo thông hoa quế bằng sứ thanh hoa của mình vào lòng nàng.

“Hũ kẹo của muội thì phải làm sao?” Tống Tích nhìn hũ kẹo bị thất sủng đang nằm trong rương gỗ.

“Kẹo muội mua đương nhiên là để ta ăn.”

“Nhưng....

kẹo đó không ngon.” Tống Tích muốn lấy lại hũ kẹo.

Rõ ràng có kẹo ngon hơn, tại sao lại không ăn chứ?

Bùi Tu Vân xoay người, tránh bàn tay của nàng: “Chỉ cần là muội mua, ta đều thích.”

Chương 50: Trăng Tỏ

Xe ngựa chạy về phía bắc, đi vào rừng rậm.

Mặt trời ngả về phía tây, gió từ núi thổi qua rừng, tạo ra tiếng xào xạc.

“Thưa tiên sinh, đêm nay chắc phải ngủ lại trên núi rồi ạ.” Thấy mặt trời sắp xuống núi, xa phu bèn nói.

“Ừm.” Bùi Tu Vân đáp lại.

Xa phu để xe ngựa dừng lại bên cạnh hồ nước trong rừng.

Tống Tích vén góc váy, nhảy xuống xe đầu tiên.

Bùi Tu Vân đi theo sau, chân dài sỏi bước, trực tiếp đạp đất.

Xa phu dắt ngựa đi vào rừng rậm, chỉ còn lại hai người đứng bên hồ.

Nước hồ trong xanh, mặt nước phẳng lặng như mặt gương phản chiếu mây trời.

Tống Tích ngẩng đầu xuống, nhặt một hòn đá nhỏ ném đi.

Hòn đá vẽ ra một đường cong trên không trung rồi lặng lẽ rơi xuống nước.

Sóng xanh lăn tăn, mặt nước rạn nứt như gương vỡ.

Lòng ham chơi của nàng nổi dậy, nhặt những hòn đá nhỏ đầy một tay.

“Cần hòn đá, đi theo ta.” Bùi Tu Vân xoay người rời đi.

Tống Tích cầm hòn đá, đi theo chàng đến dưới gốc một cây nhãn lâu năm.

“Tiên sinh, mọi muốn chơi ném đá.” Tống Tích hơi không vui.

Nơi này cách hồ quá xa, nàng ném không tới.

“Nhắm mắt lại.” Chàng đứng phía sau, đặt hai tay lên eo nàng.

Tống Tích bĩu môi nhưng vẫn nhắm mắt lại.

Bên tai nghe thấy tiếng gió thổi, dưới chân trống rỗng có thể lập tức rơi xuống.

Mở mắt ra, trước mắt mênh mông là màu xanh biếc.

Nàng cúi đầu, mới thấy mình cách mặt đất mấy trượng, lập tức hơi choáng váng.

Bùi Tu Vân cẩn thận lấy tay nàng, “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Tống Tích ổn định tinh thần, nhẹ nhàng bước đến gần Bùi Tu Vân.

“Đây là kinh công sao tiên sinh?” Sau khi thích ứng với độ cao này, Tống Tích mạnh dạn hỏi.

“Đúng vậy.

Nơi đây khá cao, tầm nhìn cũng tốt, mọi người có thể chơi thỏa thích.” Bùi Tu Vân khom người ngắm trên cành cây, thanh y thoải mái rủ xuống.

Dáng người cao gầy như thân trúc, cao ngạo nghiêm nghị.

Tống Tích cũng ngắm xuống bên cạnh chàng.

Hương thơm hoa lan trên người chàng ngấm vào tận đáy lòng.

Nàng ném mạnh hòn đá về phía trước, bọt nước văng tung tóe cao gần nửa người.

Những con sóng cuộn lay động mặt hồ, từng gợn sóng lăn tăn lan ra xa.

Những tia sáng cuối cùng nơi chân trời gần như đã biến mất.

Những vì sao sáng lên, trăng thanh gió mát.

Ánh trăng vàng tỏa trên dòng nước xanh biếc, bóng trăng tĩnh lặng tựa như viên ngọc bích chìm sâu trong nước.

“Người nói xem mọi người có thể ném hòn đá trúng vào mặt trăng không?”

Nàng giơ hòn đá hướng về mặt trăng, nhắm một hồi lâu mới dùng hết sức ném đi.

Hòn đá rơi vào màn đêm, mặt nước rung chuyển làm vỡ tan một hồ sao rực rỡ.

“Ôi... thế rốt cuộc là mặt trăng cách chúng ta bao xa nhỉ?” Tống Tích thất vọng nói.

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Bùi Tu Vân cầm lấy một hòn đá dài mỏng trong tay nàng, khẽ búng tay, hòn đá bay nhanh như tên đáp xuống mặt nước.

Hòn đá bay nhảy vài vòng trên không trung, cuối cùng rơi xuống ánh trăng sáng ngời trên mặt hồ.

Bóng trăng tròn vỡ tan từng mảnh theo từng gợn sóng nhỏ.

“Tiên sinh ném trúng trăng rồi!” Tống Tích phấn khích nói.

Nàng quay đầu lại thì nhìn thấy Bùi Tu Vân cũng đang nghiêng mặt nhìn mình, ánh mắt chàng chứa một màu đen trầm lắng chẳng thể nhìn thấu.

“Trăng trên trời không thể với tới.

Nhưng trăng trong lòng ta có thể chạm vào.” Chàng đưa tay lên vuốt má nàng.

Tống Tích thả lỏng tay, đá vụn trong tay rơi đầy trên đất.

Nàng nắm lấy vạt áo Bùi Tu Vân, ngẩng đầu hôn lên.

Chiếc lưới mềm mại cay mở hàm răng bạc, không ngừng dây dưa cùng đầu lưới ẩm ướt của chàng.

Vị hoa quế và hạt thông còn sót lại trong miệng chàng còn ngọt hơn cả kẹo hoa quế hạt thông.

Chương 51: Sương Hoa Hơi H

Bùi Tu Vân uốn người, vòng bàn tay trắng như ngọc của mình ra sau tai nàng, sau đó ấn nàng lên thân cây xù xì, tay còn lại nâng cằm nàng, đầu lưỡi mềm mại tức khắc cướp đi hơi thở nơi lưỡi nàng. Tay nàng vén cổ áo chàng ra, lòng bàn tay ấm áp đặt trên khuôn ngực hơi gầy mà trăn trở của chàng.

Bùi Tu Vân hơi nghiêng mặt, cánh môi mềm dịu dàng vấp vít khuôn mặt nàng.

Cũng là cánh môi ướt át ấy vén lọn tóc đen của Tống Tích sang, đặt rồi ngậm lấy vành tai nhỏ xinh của nàng.

“Khi.” Bên tai nhột nhột khiến nàng hơi rướn người, cười khúc khích như mèo kêu.

Bàn tay hằn rõ khớp xương của Bùi Tu Vân hạ xuống, nhẹ ấn lên bả vai gầy của nàng.

“Thả lỏng nhé.” Giọng chàng ấm nồng.

Tống Tích dựa vào thân cây, khẽ đặt bàn chân trên cành cây thô ráp.

“Tiên sinh, mọi sẽ không bị té đấy chứ?” Tay của Tống Tích siết chặt vạt áo của chàng, nói gì cũng không chịu buông.

“Không đâu.” Bùi Tu Vân cầm tay nàng, nhẹ nhàng gỡ ra năm ngón tay.

Tống Tích hít sâu một hơi, hai tay vịn vào thân cây, móng tay cắm vào vỏ cây.

Nàng mím chặt môi dưới như thể đang kiềm nén hoảng loạn trong lòng.

Chàng khom người, tay đặt trên làn váy, cuốn một nửa lên.

“Tiên... tiên sinh... nếu xa phu trở lại thì...” Tống Tích thấp thỏm, váy

của nàng đã bị Bùi Tu Vân vén lên quá đầu gối, lộ ra quần con màu trắng. “Ông ấy sẽ không trở lại.” Bùi Tu Vân vén toàn bộ váy lên eo nàng, góc váy cuộn lại, nhét vào đai lưng.

Ngón tay của chàng khẽ ngoắc, đôi giày thêu chỉ lụa liền rơi xuống đất. Chàng dấn tiến công, đôi môi khẽ nhếch lên đặng cắn lưng quần của nàng, bàn tay to nâng vòng eo nhỏ, từ tốn trút bỏ quần con.

Dù đã lấy hai tay che mặt nhưng Tống Tích vẫn trộm nhìn chàng qua kẽ tay, trùng hợp Bùi Tu Vân cũng nhìn nàng, đôi mắt đen láy lấp lánh như mặt hồ.

Quần con màu trắng treo trên cẳng chân mảnh mai của Tống Tích, chàng kéo một cái, tùy ý đặt nó trên cành cây.

Trên nền xanh rợp trời của lá cây, màu trắng này trở nên vô cùng chói mắt. Bùi Tu Vân cúi đầu, hơi thở ấm nóng phủ khắp hoa tâm.

Hai cánh hoa hồng phấn mỏng manh kết thành một khe hở giữa vườn cỏ thừa thớt.

Đầu lưỡi nóng hổi của chàng tách hai cánh hoa sang một bên, rồi luồn vào vòng trắng khuyết đương ẩn hiện trong đó.

Bàn tay hơi lạnh nâng bắp đùi của Tống Tích, vòng hai chân của cô lên vai mình.

Sống mũi cao mà thanh tú của chàng vùi trong da thịt quyết rũ, thông thả cọ xát trên hạt châu nhỏ xinh.

Hơi nóng dịu dàng thiêu đốt nơi ấy của Tống Tích, xúc cảm râm ran thấm tận xương tuỷ, rồi dọc theo mạch máu đến tứ chi.

Đầu lưỡi thô ráp của chàng liếm láp toàn bộ thung lũng, hai cánh trắng khuyết nhuộm màu sương mới khẽ mở ra, để lộ cái lỗ nhỏ ẩm ướt.

Đầu lưỡi của chàng lách thẳng vào cái lỗ ấy...

“Ummm...” Tống Tích cắn răng, trên môi hẳn lên dấu đỏ.

Hai tay của nàng ấn lên mái tóc của Bùi Tu Vân.

Đầu lưỡi mềm oanh tạc nơi thung lũng, hết lách vào lại xoắn ra, còn câu theo lớp lớp thịt non.

Nước sôi tuôn trào, chảy dọc theo khoé miệng của Bùi Tu Vân.

Yết hần của chàng lăn nhẹ, nuốt trọn dòng nước ấm.

“Tiên sinh...” Tống Tích ưỡn thẳng eo, cả người cong như cây cung, bàn tay hờn hào đang đặt trên tóc chàng hơi tái đi.

Đầu lưỡi mềm dấy lên sóng gió, tùy tiện mà dâm loạn, đến mức vách động phải run lên như muốn đẩy cái lưỡi hung hãn này ra ngoài.

Nhưng chàng không để Tống Tích làm được đi đâu đó, đầu lưỡi ra vào càng thêm tăng tốc.

Cơ thể của Tống Tích phập phồng lên xuống như con sóng trên mặt nước biếc.

Chân nàng co quắp lại, hoa tâm cũng thít lại, ào ạt phun ra luồng nhiệt nóng.

Môi của chàng vẫn đặt trước hoa tâm, hứng trọn làn nước.

Đầu lưỡi vừa ấm nóng vừa ẩm ướt tỉ mỉ liếm sạch từng giọt sương hoa.

Chương 52: Ngọc Thô

Trăng tỏ trên cao, ngân hà luân chuyển.

Gió rừng thổi đi cái nóng bức của ngày, mang sự mát mẻ trở lại.
Hai người ngồi quanh đống lửa, Tống Tích ôm đầu gối, vùi khuôn mặt đỏ bừng vào đấy.

Bùi Tu Vân ngồi cách nàng một cánh tay, chàng khuyu gối, cầm một nhánh cây dích chững củi gỗ.

Tia lửa lách tách, phấp phới sáng ngời.

“Tiên sinh, sao cái gì người cũng biết thế...” Tống Tích rầu rĩ nói.

Biết tiên sinh hơn bốn năm, có thể nói là nàng rất hiểu tiên sinh, nhưng cũng không hiểu gì về tiên sinh cả.

“Nếu không có tài thì sao làm tiên sinh của mọi người được?”

Nàng cup mắt, cô đơn bảo: “Nhưng con chẳng biết gì cả...”

Bùi Tu Vân bỏ nhánh cây xuống, vẫy nàng lại.

Tống Tích vừa đến bên cạnh, chàng liền vươn tay ôm nàng vào lòng.

Cơ thể của nàng hơi lão đảo, cuối cùng nằm trên đầu gối của chàng.

“Cái gì tiên sinh cũng biết làm, còn đối xử với con tốt như vậy, thế mà mọi người không biết làm gì cả, không thể báo đáp tiên sinh...” Tống Tích sầu sầu nói.

Tiên sinh giống như trăng sáng trên cao vậy, là người tinh thông văn võ, khác nào trăng tỏ giữa trời đầu?

Còn nàng lại bình thường đến thế, sao có thể sánh đôi với người đây?
“Vậy mọi nói ta nghe thử, ta biết làm cái gì?” Bùi Tu Vân đặt tay trên đầu nàng, không khỏi vuốt ve.

“Tiên sinh có học thức uyên bác.”

“Ồ.” Bùi Tu Vân tùy ý đáp.

“Tiên sinh biết cưỡi ngựa, biết khinh công,” Tống Tích suy nghĩ một lát,
“Còn biết làm gà cuộn lá sen nữa.”

Khoé môi của Bùi Tu Vân cong lên, “Nhưng ta không biết làm bánh hoa sen.”

“Mọi cũng chỉ biết làm mỗi bánh hoa sen thôi...” Tống Tích lại rầu rĩ.

“Mọi còn nhớ bài 《Trò giỏi hơn thầy》 [1] không?” Đôi mắt ấm áp của Bùi Tu Vân phản chiếu ánh lửa màu cam.

“Nhớ ạ, màu xanh được lấy từ màu xanh, màu lam cũng được lấy từ màu xanh; băng và nước đều bắt nguồn từ nước.

Mọi nói đúng không?” Tống Tích ngẩng đầu, mong chờ nhìn chàng.

Bùi Tu Vân gật đầu, “Tích Nhi, không phải mọi chẳng biết gì.

Mọi là ngọc thô, ta mài dũa mọi.

Mọi không cần an phận sống như chim trong lồng, rồi sẽ có một ngày, mọi học được tất cả tri thức của ta, thậm chí còn vượt qua cả ta.”

Đôi mắt của Tống Tích ánh lên tia sáng, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi: “Không phải tiên sinh đang an ủi mọi đấy chứ?”

Bàn tay to rộng của chàng nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Tống Tích, một tay kéo về phía sau, tay còn lại kéo ra phía trước.

“Sáu năm trước, ta từ Trường An trở về Hội Kê thăm người thân có đi ngang thôn Vân Kiến.

Mọi còn nhớ khi đó, ta đã dạy mọi cái gì không?”

Tống Tích khựng lại, khuôn mặt mơ hồ trong trí nhớ kia dần trở nên rõ ràng.

Đôi mắt như sao của chàng rất lạnh, đôi môi khẽ mím.

Đó là một buổi sớm mùa thu, nàng ngẩng xếp bằng trên nền gạch xanh bên

đường, buồm chán nghịch ná cao su.

Nàng cặm hôn đá, cánh tay kéo ra sau, nhắm chuẩn vào con phõ trống trải rồi thả ra.

Không ngờ đúng lúc đó, có người cưỡi ngựa đến.

Hòn đá chuẩn xác bắn vào bụng ngựa, con ngựa dưới thân thiếu niên bị đau thì hất móng trước.

Chàng đành phải đứng lên theo con ngựa, một tay thít chặt dây cương, tay còn lại vuốt ve cổ nó.

Vó ngựa đáp đất, lập cập tại chỗ vài lần rồi mới miễn cưỡng bình tĩnh lại. Tống Tích vẫn còn nhỏ tuổi bị hoảng sợ, tuy do dự một chút nhưng vẫn rụt rè đi tới, ngẩng khuôn mặt tròn tròn lên, nói: “Xin lỗi... ta không ngờ sẽ có người đi ngang.”

Đông tử tròn như quả hạnh, lại có sương mù mênh mông.

Thiếu niên mặc áo gấm hoa ngẩng ngay ngấn trên lưng ngựa, phất tay áo sang, nhướng mày hỏi: “Rõ ràng có thể chạy trốn, sao còn đi đến nhận sai?”

“Ta...” Tống Tích siết góc áo của mình, không nói nên lời.

Không phải nàng không tính đến chuyện chạy trốn, chỉ là nàng không cất bước nổi.

“Lại đây.” Bùi Tu Vân vẫy tay với nàng.

Tống Tích đi đến phía trước.

Bùi Tu Vân cúi người, nhắc đai lưng của nàng, đỡ nàng lên lưng ngựa.

Chàng ôm nàng từ phía sau, lấy một đồng tiền trong ngực áo ra, sau đó nắm tay nàng, giương ná.

“Nhìn thấy con chim trên cành không?” Bùi Tu Vân lạnh nhạt hỏi.

Tống Tích ngẩng đầu, nhìn thấy một cái bóng màu nâu giữa mớ cành cây rậm rạp.

“Thả tay.” Chàng thả tay cùng lúc với Tống Tích.

Đông tiền bắt ra, hất thẳng con chim khỏi ngọn cây.

Tay chàng lại nhấc đai lưng của Tống Tích rồi đặt nòng xuống đất, liếc mắt nhìn nàng, nói: “Đừng bắn chơi, đã bắn là phải trúng mục tiêu.”

Đó là bài học đầu tiên Bùi Tu Vân dạy nàng.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, chàng đã biết Tống Tích là một nhân tài đáng bồi dưỡng.

Chương 53: Dò Hỏi

Mặc dù đã qua nhiều năm, Bùi Tu Vân sớm thu lại sự lạnh lùng năm đó, nhưng nàng vẫn giống hệt như trước.

“Mọi phải biết rằng, không phải ai cũng xứng đáng với sự bồi dưỡng của ta.” Chàng phủ tay lên đầu Tống Tích, ngón tay mềm nhẹ vuốt mái tóc đen mượt.

“Từ trước đến giờ, ánh mắt của ta luôn không tệ.” Chàng vén tóc mai của Tống Tích, ngón tay thon dài nhẹ ấn lên cấn cổ trắng nõn.

Bấy giờ đã mệt, Tống Tích áp mặt vào đôi chân của chàng, nhắm mắt lại. Mây hoành trắng khuất, gió lạnh mùa thu, giọng nói dịu dàng của Bùi Tu Vân dẫn nàng vào mộng.

Mấy ngày trôi qua, lúc hai người đến thành Kim Lăng đã sang hè, tiết trời oi bức.

Thùng xe nhỏ hẹp nóng như lồng hấp, trán của Tống Tích rịn ra lớp mồ hôi mỏng, tóc mai dán vào Thái Dương.

Bùi Tu Vân khoanh tay, ngối dựa vào vách xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Trông chàng rất thoải mái ung dung, cơ thể lạnh như ngọc, hoàn toàn trái ngược với Tống Tích.

Xe ngựa dừng trước một hiệu thuốc đồ sộ, Tống Tích vén màn xe lên, tấm bảng hiệu nền đen chữ vàng đập vào mắt, bảng hiệu này còn lớn hơn bảng hiệu của quán rượu trong thôn nữa.

“Cẩn thận một chút.” Tống Tích đỡ Bùi Tu Vân xuống ngựa.

Trông chàng lại gầy đi rồi, lộ xương và yếu ớt hẳn.

Tống Tích đau khổ, đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc.

“Không sao.” Bùi Tu Vân vén vạt áo lên, bước vào hiệu thuốc.
Bây giờ đang là khoảng thời gian khắc nghiệt nhất, khó trách bên trong hiệu thuốc cực kỳ quạnh quẽ.

Chưởng quỳ với mái tóc bạc ng ẩ trên chiếc ghế cao, một tay chống cằm, gật gà gật gù.
Quỳ rất cao, Tống Tích chống hai tay lên mép quỳ, lộ ra cái đầu nhỏ.
Bùi Tu Vân cong ngón tay gõ xuống quỳ.

Nghe thấy tiếng động, chưởng quỳ choàng tỉnh, ngáp dài.
“Chưởng quỳ,” Tống Tích hỏi: “Có Ngũ Giác Lãng (củ ấu năm góc) không?”

Ngũ Giác Lãng là thành phần đầu tiên trong phương thuốc giải độc.
Chưởng quỳ thấp giọng cười một tiếng, hỏi lại: “Ngũ Giác Lãng và Tứ Giác Lãng, Nhị Giác Lãng có khác nhau gì đâu?”
“Ngũ Giác Lãng có năm góc, nhiều góc hơn các loại củ ấu còn lại.” Tống Tích giải thích.
“Theo cô nói thì nó chỉ nhiều góc hơn, vậy cũng chẳng khác nhau là bao.

Sao không mua Tứ Giác Lãng cho r ẩ?”
Câu này khiến Tống Tích ngẩn người.
Chưởng quỳ nói tiếp: “Ngũ Giác Lãng hiếm có khó tìm, chi bằng mua Tứ Giác Lãng đi.

Ra cửa, r ể phải đến chợ bán đ ồ ăn, năm đ ồng một cái.”
“Không... không phải, ta phải dùng Ngũ Giác Lãng để chữa bệnh!” Tống Tích không cam lòng bị đ ổi đi như thế.
Chưởng quỳ khẽ nhướn mi, lộ ra đôi mắt lờ mờ.
“Ngũ Giác Lãng rất khan hiếm, không có ở hiệu thuốc Kim Lãng này.

Hai người có thể đến Lãng Châu để thử vận may, có lẽ phải dò hết hồ Huy ền Vũ, hoạ may hai người mới tìm được một Ngũ Giác Lãng.”
“Đa tạ.” Tống Tích hơi thất vọng, không ngờ vừa đến Kim Lãng đã gặp đường cùng.

“Tiên sinh, không sao cả, chúng ta lại ghé vài hiệu nữa xem sao.” Tống Tích kéo Bùi Tu Vân ra ngoài.

Hai người liên tục ghé vài hiệu thuốc, và đúng như vị chưởng quầy kia nói, không hiệu thuốc nào có Ngũ Giác Lăng để bán cả.

Nàng không từ bỏ ý định, lại ra chợ tìm khắp các hàng bán củ ấu, nhưng không có củ ấu năm góc.

Hai người dừng chân tại một quán trà, gọi một ấm trà Hoa Vũ.

Tuy sắc mặt của Tống Tích rất kém, nhưng nàng vẫn thuyết phục chàng, “Không mua được Ngũ Giác Lăng cũng không sao, muội sẽ đích thân đi tìm.”

Bùi Tu Vân ng ỡ đối diện, khuôn mặt phờ phạc sau một ngày chạy vạy khắp nơi.

Chàng xoa lông mày, “Không sao, để ta thuê người đi tìm.”

Tống Tích gật đầu lia lịa, “Đúng đúng, thuê người đi tìm, muội cũng đi tìm.”

Nàng nâng tách trà, nhấp một ngụm rồi gượng cười, “Có muội ở đây, xin tiên sinh cứ yên tâm.”

Bùi Tu Vân nâng mắt, chỉ thấy trong đồng tử của nàng là sự cứng cõi vang dội núi sông.

Chương 54: Tìm Ngũ Giác Lãng

Ngày hôm sau, nắng mai dịu dịu, trên hồ Huyền Vũ gió thổi hương sen, lá củ ấu dập dờn.

Mười người đàn ông vạm vỡ đứng trên chiếc thuyền, vạch lá củ ấu.

Tống Tích cũng nhảy lên một chiếc thuyền rồi vẫy tay với Bùi Tu Vân.

“Khi nào mặt trời lên cao, mọi nhớ về đây.” Bùi Tu Vân vững vàng đứng đấy, bộ đồ màu xanh ẩn trong sắc trúc.

“Biết rồi ạ.” Tống Tích giờ gậy trúc, “Tiên sinh nghỉ ngơi đi! Mọi nhất định sẽ mang Ngũ Giác Lãng trở về”

Bùi Tu Vân đứng trên bờ, nhíu mày trầm tư.

Mãi đến khi Tống Tích khuất bóng giữa bạt ngàn lá sen, chàng mới lão đảo rời đi.

Tống Tích cắt lá một hồi, sống lưng liền chảy mồ hôi, ướt cả y phục.

Tuy sáng sớm vẫn còn hơi ẩm nhưng tiết trời oi bức vẫn rất rõ ràng.

Nàng buông mái chèo, tiện tay cầm một phiến lá sen đội trên đầu.

Có một bóng râm nhỏ nhỏ cũng khiến nàng dễ chịu hơn phần nào.

Chiếc thuyền đi thẳng đến Lăng Châu, hơi chục người bắt đầu đi vớt củ ấu theo các khu vực đã phân chia.

Tống Tích đến vị trí được thống nhất rồi ngõ vào giữa thuyền, duỗi tay ngắt một cành lá ấu.

Bàn tay nhỏ chạm đến củ ấu màu đỏ tím, mỗi đầu có một góc, bụng giữa có hai góc, đây không phải là Ngũ Giác Lãng nàng tìm.

Thế là nàng ném đi, chỉ ngắt cành lá ấu và đặt lên thuy ền.
Tống Tích lại vớt một gốc cây, lá xanh ấu tím, mỗi củ ấu ần trong đó chỉ có bốn góc.

Nàng lắc đ ầu, cổ xua đi sự căng thẳng.
Mặt trời d ần cao, mặt h ồ bốc lên hơi nước, khiến người ta có cảm giác không thở được, cổ họng như bị bàn tay vô hình bóp nghẹt.

M ồ hôi túa ra trên trán, ướt đ ẫm lông mày và hàng mi.

Nàng dùng mu bàn tay để dụi mắt, con người cũng đỏ bừng vì oi bức.
Đã tải được nửa thuy ền Tứ Giác Lãng, có một vài Tam Giác Lãng nhưng duy Ngũ Giác Lãng là chưa thấy.
Tống Tích ngẩng đ ầu, lấy tay che trán và nheo mắt nhìn b ầu trời xanh.

Nắng như lửa thiêu, giọt nắng như chảy.

Nàng hít sâu một hơi, xốc lại cổ áo một chút.

Hơi nóng xộc vào y phục, bức đến nỗi nàng hoa mắt váng đ ầu.
Nàng nghiêng người, nhắc ấm trà đã chuẩn bị từ trước lên, rót đ ầy một hớp.

Buổi sáng đã chuẩn bị nước ấm, đến bây giờ vẫn còn giữ nhiệt.

Có nước uống khiến cơ thể nàng dễ chịu hơn một chút.
Tống Tích tháo chiếc lá sen bị nắng hong đến nỗi hơi héo từ trên đ ầu xuống, nàng gấp nửa mặt lá lại r ồi phe phẩy.

Thà có tí gió còn đỡ hơn không có.
Nàng khom lưng, vốc một ít nước trong h ồ lên mặt, cuối cùng cũng thoải mái được một chút.

Con thuy ền cắt ngang từng phiến lá ấu, người đàn ông ở đ ầu thuy ền gọi to: “Bùi phu nhân, sắp trưa r ồi, ch ờng cô nói cô quay v ề nghỉ ngơi đây.”

Tống Tích lắc đầu, cao giọng đáp: “Mọi người nghỉ trước đi, chầu rỗi quay lại.

Ta chưa về đâu.”

“Vây cũng được!” Người đàn ông chậm rãi rời khỏi.

Tống Tích nhìn lá ấu vô bờ, nghĩ đến thân thể suy nhược của Bùi Tu Vân, đáy lòng lập tức không yên.

Không thể hoang phí một giây nào cả, nàng bình tĩnh lại rỗi cầm nửa cái lá sen hơi héo lên đầu, tiếp tục tìm kiếm.

Lại tìm được hàng trăm củ ấu dưới nước, bấy giờ cũng có một vài chiếc thuyền từ xa quay lại.

“Bùi phu nhân, chông cô nói cô nhất định phải trở về, nếu không ngài ấy sẽ tới đây.” Người đàn ông đứng trên mũi thuyền, hô to.

Tống Thiển xua tay, “Khi nào mặt trời lặn thì ta sẽ về” Cỗ họng đau rát, nàng phải cố gắng lắm mới nói được hết câu.

Trên thuyền chất đầy củ ấu, nàng không rảnh mà lo nhiều như vậy, chỉ biết vừa tìm vừa ném mớ củ ấu xuống nước, rỗi lại chèo thuyền tiếp tục tìm thêm.

Nửa giờ sau, Tống Tích cảm nhận được trên bụng củ ấu có gì đó lồi ra.

Nàng nhìn kỹ lại,

Hoá ra là một Ngũ Giác Lãng!

Một chiếc thuyền nhỏ va phải thuyền của nàng.

Cơ thể của nàng đảo ngả ra sau, ngửa mặt lên.

Mặt trời chói chang khiến nàng choáng váng.

Bỗng, trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng râm.

Trên tay thiếu niên cầm chiếc ô màu khói, nghiêm nghị hỏi: “Đến lời của vi sư cũng không nghe nữa rỗi đúng không?”

Tống Tích thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười đưa Ngũ Giác Lãng trong tay lên, phẩn khích nói: “Tiên sinh, người xem đây là gì nè?”

Chàng liếc mắt nhìn, sau đó ngẩng xồm xuống, bàn tay lạnh lạnh phủ lên khuôn mặt nóng hổi của nàng, ánh mắt không giấu được sự xót xa.

“Tiên sinh, mệt quá...” Tống Tích thì thào.
Cố gắng cả một ngày, cuối cùng nàng cũng gục ngã.

Chỉ thấy hàng mi nặng trĩu, nàng nhắm hai mắt lại.

Chương 55: Tấm Chung 1 Hơi H

“Tích Nhi...” Tống Tích nghe thấy tiếng gọi mơ hồ.

Ngón tay thon dài của chàng thiếu niên chậm chạp vuốt ve cằm dưới của nàng.

“Nóng...” Nàng nâng tay lên, xúc cảm ẩm ướt và ấm nóng chảy đầy bàn tay.

Làn nước ấm áp trượt dài qua từng kẽ tay, trong như ngọc bích, tạo nên từng lớp sóng nhỏ trên mặt nước.

Tống Tích mở mắt ra, chỉ thấy hơi nóng đang bốc lên trước mặt mình, sương trắng lượn lờ.

“U姆 — ” Nàng muốn đứng dậy nhưng chân đã mất hết sức lực, cả người ngã vào vòng tay hao gầy của chàng thiếu niên.

Bùi Tu Vân khẽ nâng tay, nhắc ấm trà làm bằng gốm màu xanh trên bàn, rót một tách trà hoa cúc cho nàng.

“Uống cái này đi.” Cánh tay ngọc của Bùi Tu Vân vòng ra trước ngực nàng.

Tống Tích còn hơi chóng mặt, nhận lấy tách trà trong tay chàng, một hơi uống cạn.

Ngón tay thon dài của Bùi Tu Vân đồng thời xoa ấn hai huyệt Thái Dương của Tống Tích, nàng khẽ ậm ừ, vùi tấm lưng của mình vào lồng ngực trần của chàng.

Mắt chàng nhắm lại, dịu dàng hỏi: “Có đỡ hơn không?”

“Đỡ hơn nhiều rồi ạ.” Chợt nhớ đến Ngũ Giác Lăng, Tống Tích quay đầu, sốt sắng hỏi: “Ngũ Giác Lăng đâu rồi?”

“Ta đã đưa hiệu thuốc nghìn thành hai phần, một phần gói kín, phần còn

lại thì ta uống r ồi.”

Ngón tay của chàng nắm hàm dưới của Tống Tích, quay mặt nàng về chỗ cũ.

Chàng cúi đầu, chống cằm lên tóc cô.

“Tiên sinh thấy sao r ồi ạ?”

“Rất khoẻ.”

Tống Tích thở phào nhẹ nhõm, duỗi tay đặt tách trà lên bàn.

Lúc tay nàng chạm vào chiếc bát gốm trắng ngà thì muống sủ va vào thanh bát, phát ra thanh âm giòn tan.

“Đây là gì ạ?” Tống Tích c ần chén lên, múc một muống hoa quế đường đỏ.

“Đ ồ ăn vặt của Kim Lăng, m ềm khoai sốt quế, làm từ hoa quế ướp đường rưới lên m ềm khoai đây.”

Muội ăn thử đi.” Ngón tay của chàng đặt trên bả vai bóng loáng của Tống Tích, ch ần chậm vuốt ve.

Thoạt nhìn như vô tình nhưng lại ẩn hiện mấy phần quyến rũ.

Đã đói meo cả ngày nên Tống Tích ngon lành ăn mấy muống.

“Từ từ thôi.” Chàng dùng ngón tay cọ khoé miệng của Tống Tích, lau sạch sốt quế.

“Dạ.” Nàng nhai m ềm khoai m ềm, ló ngó đáp.

Vị giác đã mất đi cuối cùng cũng quay lại nhờ vị ngọt thanh của hoa quế.

M ềm khoai thơm ngọt, hương quế len khắp kẽ răng.

Khi chén sủ cạn, Bùi Tu Vân gác nó sang một bên.

Bàn tay của chàng vốc một làn nước ấm, đổ xuống mái tóc đen mượt của Tống Tích.

Chàng cong ngón tay làm thành chiếc lược, nhẹ nhàng chải suôn mái tóc như thác.

“Tích Nhi, muội có thèm ta chải?” Chàng khẽ hỏi.

“Gì ạ?”

Bùi Tu Vân cúi đầu, dán môi lên mặt cô, hơi ấm len lỏi vào lỗ tai, “Vi sư muốn biết, muối thấy khoai mềm sốt quế hay thấy cơ thể của vi sư ngon?” Mắt hạnh của Tống Tích trợn lên, ấp úng nói: “Nhưng cơ thể của tiên sinh chưa khoẻ...”

Chàng khẽ cười, “Muối thử không?”

Tống Tích đỏ mặt, hơi nhích người nhưng lúc này, nàng mới nhận ra bản thân đang ng ã trong lòng chàng.

Thứ vốn còn mềm mại dưới móng dần dần trở nên cứng nóng.

“Nhưng...” Trước khi nàng nói hết câu, cánh tay dài của Bùi Tu Vân đã luồn qua nách của Tống Tích, nắm trọn đôi bầu ngực màu kem mà vân vê. “Ta không sao, cơ thể của ta, ta hiểu rõ nhất.” Móng tay được cắt dũa gọn gàng từ tốn khảy hai đỉnh núi trắng h òng.

“Ừm... muối còn có việc.” Tống Tích vịn thùng tắm, muốn đứng dậy.

Mấy ngày nay, nàng luôn lo lắng cho cơ thể của tiên sinh nên đã tạm gác lại những suy nghĩ không trong sáng đó.

Nhưng tiên sinh lại bất ngờ hành động, khiến nàng bất ngờ khôn cùng.

“Tích Nhi đã ăn được vi sư rồi nên không thèm vi sư nữa ư?” Bàn tay to nắm lấy vòng eo nhỏ, chàng nghiêng người đến trước, ấn nàng lên vách thùng tắm.

Thứ thô to dưới háng chạm phải bắp đùi...

Chương 56: Tắm Chung 2 H

Bùi Tu Vân ấn tay lên thùng tắm, vây nàng trong lòng.

Bụng dưới tuy gầy nhưng rắn chắc của chàng phủ lên cái mông mềm mại, thứ đã sớm uốn cao đầu vờ như vô ý cọ qua hoa tâm.

“Trước đây còn hỏi ta làm có tốt không, bây giờ lại hết thích rồi hửm?” Eo chàng từ tốn kích thích, nắm đầu nửa cứng nửa mịn chậm rãi khai phá lối vào đang khép kín, xoa xoa hạt châu đang trốn đằng sau.

“Muội...” Tống Tích che mặt lại.

Chắc tại hôm nay cảm nắng nên nàng thấy ảo giác rồi.

Tiên sinh là người thanh cao như vậy, nhất định là nàng bị bệnh mới nghĩ hành động của chàng thật phóng đảng.

“Tích Nhi, ta rất thất vọng.” Bùi Tu Vân áp sát sống lưng trần trụi của nàng, vân vê hạt châu.

Tay chàng bỏ xuống nước, tách hai chân của Tống Tích ra và nâng mông nàng lên cao.

Tống Tích chống lên thùng tắm, đôi chân run run mở rộng, cái mông vênh cao, dáng vẻ như đang chờ người đến hưởng.

Bùi Tu Vân vô cùng hài lòng, cần lấy phân thân mà cắm thẳng vào.

Hoa huyết vừa ướt át vừa ấm nóng, đến nỗi chàng phát ra một tiếng thở dài.

Tống Tích hơi run lên, tròn tròn mắt.

Bàn tay lạnh lạnh xoa hông của nàng, giữ người nàng lại.

Cơ thể gầy gò của chàng đứng đưa tới lui, phân thân theo đó cũng ra ra vào vào, dấy lên vài làn sóng nhỏ dưới mặt nước.

Tống Tích thả lỏng, vùi mặt vào cánh tay của Bùi Tu Vân đang thờ gập.

Nàng kẹp chặt thịt cắn thô dài giữa hai chân, khiến no chuyển động rất khó khăn.

Được cô nương dụ dằng như ngọc bao phủ gốc rễ, cộng thêm hoa huyết không ngừng hút lấy mình, cảm giác nhộn nhạo này chạy dọc sống lưng của Bùi Tu Vân.

Mắt chàng đỏ lên, hơi thất thần, hung hăng đâm vào cô nương bên dưới.

Nàng ngẩng đầu, cổ họng không kiềm được bật ra tiếng rên rỉ, hai bầu tuyết trắng trước ngực dán lên vách thùng, hạt châu hồng cọ phải chất gỗ thô ráp là thế, nhưng lại mang đến xúc cảm sung sướng lạ thường.

Bùi Tu Vân giơ tay ấn đôi bả vai của nàng, ép chặt nàng lên thùng gỗ.

Hông của chàng thiếu niên luật động dữ dội, túi nhãn nặng nề đập vào hông nàng, tạo ra từng âm thanh rõ mồn một.

Thịt cắn thô dài đâm mình trong hoa huyết, phần đầu tung hoành khắp các thớ thịt xếp chồng.

Thời điểm lui ra ngoài, hoa huyết nhỏ xíu vẫn còn mút lấy nấm đầu hồng thắm.

Nó vẫn còn kẹt trong mép thịt nhỏ nhắn, Bùi Tu Vân phải dùng sức một chút mới có thể thoát khỏi sự lưu luyến chết người này.

Nước tí tách chảy, đọng lại thành sợi tơ, nhẹ trôi trên mặt nước.

“Tích Nhi...”

Nghe thấy Bùi Tu Vân gọi mình bằng chất giọng trầm thấp, nàng hơi ngần người, vừa mới quay lại đã thấy chàng cúi đầu, cắn lấy môi dưới của mình.

Hàm răng của Bùi Tu Vân lướt trên môi, đầu lưỡi ấm nóng liếp láp đôi môi đỏ mọng và nếm thử vị ngọt của hoa quế.

Nàng bắt được cánh tay dài của chàng, hơi cong ngón tay, cào nhẹ làn da

trắng ngọc.

Động tác dưới thân của Bùi Tu Vân càng thêm hung hãn, từng lần từng lần đầu buộc nàng phải cảm nhận sâu sắc cảm xúc mãnh liệt của mình.

Móng tay của Tống Tích cũng dằn cắm sâu vào da thịt chàng, để lại vài vết xước trên làn da trắng mịn như sứ.

Chàng hé miệng hôn Tống Tích thật sâu, đầu lưỡi ẩm ướt xông vào như chốn không người.

Khi tìm được đầu lưỡi nhỏ trong đó, nó tức thì quấn lấy.

Bàn tay to rộng che chắn sau gáy nàng, đầu ngón tay vuốt ve mái tóc mềm mượt.

Mái tóc đen dài bị ướt thoạt như đai ngọc còn vương rất nhiều hơi ẩm.

Bỗng, chàng thiếu niên lùi hông ra, thịt cắn thấm đẫm chất dịch đặt trên kẽ lông của Tống Tích, xuất ra chất dịch trắng đục.

Bùi Tu Vân khẽ vòng tay ôm lấy cô nương nhỏ bé trong lòng, đôi mắt sụp xuống, ổn định dự vọng và mệt mỏi lúc này.

“Tiên sinh?” Dường như cũng cảm nhận được sự mệt mỏi của chàng, Tống Tích bèn hỏi.

“Tích Nhi, để ta ôm muội...” Chàng thẫn thừ.

Chương 57: Tần Hoài

(*) Tần Hoài: nằm ở hạ lưu sông Dương Tử, Trung Quốc, thuộc thành phố Nam Kinh | hình ảnh minh họa nằm ở cuối chương (Xem thêm Baidu).
Mười dặm Tần Hoài, khói lờng nước lạnh, đèn lờng hừng sáng.

Hành lan đơn sơ đỏ thắm, trúc mỏng mảnh che.

Tốp năm tốp ba nữ khác tóc búi xinh xắn, nõn cười xinh đẹp.

Gió ấm thổi qua, mùi son phấn ngào ngạt.

Thuyền hoa rẽ sóng, ngói son thiếc vàng, những ngọn đèn treo trên góc tranh khế đong đưa, dề băng qua sông Tần Hoài.

Tống Tích ngồi trên ghế đá ở hè phố, hai chân co lên, tay ôm chiếc bánh nướng nhân vịt vừa mới ra lò, mắt một miếng thịt đầy hạt vừng.

Vừng rang vừa thơm vừa mát, lớp da giòn rụm, bùi bùi, thơm nức cả mũi.

Lớp bánh bên trong dai giòn, hoà quyện cùng mùi thơm đậm trưng của dầu vịt, trộn lẫn với nhân thịt mềm, giữ trọn hương vị dịu thanh, tuy béo nhưng không ngấy.

Bùi Tu Vân ngồi ngay ngắn ở một góc ghế đá, khế cắn một miếng bánh nướng, khuôn mặt tái nhợt dề trở nên hồng hào hơn.

“Hoá ra sông Tần Hoài là như thế này.” Tống Tích nghiêng người, dựa vào lưng của Bùi Tu Vân.

Âm thanh của gió như gờn như xa.

“Nó như thế nào?” Bùi Tu Vân khế hỏi.

“Giống như một cô nương trang điểm đậm ấy, đẹp đến mức lộng lẫy khôn

cùng, cũng đẹp đến nỗi vô cùng xa lạ.”

Bùi Tu Vân đảo mắt nhìn gợn sóng ảm đạm, bên kia bờ đèn đuốc rực rỡ.

Thành Trường An cũng phồn hoa như vậy, chỉ là không rực rỡ bằng sông Tần Hoài.

Tống Tích nhìn theo ánh mắt của chàng, thấy đối diện có một lầu quán tấp nập khách khứa.

“Tiên sinh, lầu quán treo đèn đối diện là thanh lâu nổi danh đúng không ạ?”

“Ừm.” Bùi Tu Vân lập tức thu tầm mắt lại, không ngờ lúc mình thất thần lại vô tình nhìn chằm chằm ánh đèn thanh lâu.

“Tiên sinh — ” Tống Tích nhồm người, ngẩng quỳ trên ghế đá, hai tay ôm lấy cổ của Bùi Tu Vân, khiến cơ thể của chàng hơi nghiêng về phía trước một chút, phải giữ vững thăng bằng.

Cầm nàng đặt trên bả vai hao gầy, đôi mắt phát sáng, làm bộ đáng thương nói: “Muội chưa từng đi thanh lâu bao giờ, tiên sinh có thể dẫn muội đi mở mang tầm mắt một tí được không?”

Bùi Tu Vân ngạc nhiên, kiên quyết từ chối: “Đó không phải là nơi mà quân tử nên tới.”

“Tiên sinh!” Nàng nắm góc áo, kéo kéo vài cái, “Tối nay muội không làm quân tử nữa, chờ mai rồi làm tiếp, được không ạ?”

Sắc mặt của chàng cứng đờ, khe lắc đầu, “Ta vẫn cảm thấy không ổn.”

“Tiên sinh... đã tới sông Tần Hoài rồi mà không ghé thanh lâu thì muội tiếc lắm á!” Tống Tích thất vọng nói.

Chàng im lặng một lát rồi cong ngón tay, nắm cái cầm của nàng, “Rồi rồi, ta tha miễn muội.”

“Tiên sinh đúng là người đối xử tốt với con nhất!” Tống Tích quay mặt, hun cái môi dính đầy dãi vệt lên má của Bùi Tu Vân.

Chàng ghét bỏ dùng tay lau vết dãi trên mặt, ra chiều bất lực.

Tống Tích nghĩ ra gì đó, cọ cọ môi lên vành tai của chàng, hỏi nhỏ: “Trước đây tiên sinh ở Trường An đã từng đến thanh lâu bao giờ chưa?”

Bùi Tu Vân cười khẽ, “Sao nào? Muội thì được còn ta thì không [1] hửm?”

Tống Tích không khỏi nhói lòng, “Thì ra tiên sinh cũng từng đến thanh lâu...”

“Bị người ta kéo đi một lần, mới vào cửa đã bị mùi son phấn làm cho buồn

nôn.” Bùi Tu Vân nhú mảy.

Trong trí nhớ của chàng, cậu thiếu niên ấy phong lưu là thế, luôn lôi kéo chàng đi làm mấy việc phóng đãng.

Người đó thích câu cổ chàng, cười nói: “Tu Vân à, huynh càng thanh cao thì ta càng muốn kéo huynh xuống bụi tr ần, để huynh làm một người bình thường.”

Chỉ không ngờ rằng, người tiêu sái hào sảng như y cuối cùng lại là kẻ đã hại chàng.

Tống Tích cười khẽ, dựa đầu lên cổ chàng, mái tóc đen mềm phủ xuống y phục màu lam.

Sông T ần Hoài lung linh rực rỡ.

Chương 58: Thanh Lâu 1

Ngói xanh màn đỏ, gió thổi rèm thơm, hàng trăm lờng đèn vải lụa lay động trong đêm.

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng riu rít như ca.

Trên bực cao của tầng một có một mỹ nhân đeo mặt nạ, ôm chiếc đàn tì bà, chậm rãi gảy đàn, tiếng trầm tiếng cao.

Trên lầu hai lại có vài cô nương xinh đẹp dựa vào lan can, phe phẩy cây quạt nhỏ che nửa khuôn mặt phấn hồng.

Tống Tích chợt cảm thấy quái dị.

Một mỹ nhân mặc áo bào màu khói lam, phối cùng váy hoa đi đến, ngọc bôi vang tiếng ‘leng keng’.

Y trầm thấp hỏi: “Hai vị khách quan mới đến lầu đầu đúng không?”

Tống Tích kinh ngạc, không ngờ mỹ nhân cao gầy trước mặt lại là một người đàn ông!

Bùi Tu Vân thản nhiên nói: “Cho một gian phòng thượng hạng, gọi ca kỹ giỏi nhất đến.”

“Mời khách quan vào trong.” Mỹ nhân khom người đón chào.

Tống Tích nắm chặt tay chàng, lòng bàn tay tháo mồ hôi hột.

Lúc đi ngang những mỹ nhân đứng dựa lan can trên tầng hai, nàng cũng người nhận ra họ đều là những chàng trai phong lưu, tuấn lãng!

Sau khi vào phòng, nàng nhỏ giọng hỏi: “Thanh lâu ở sông Tân Hoài toàn là đàn ông ạ?”

Bùi Tu Vân phất áo bào, vắt chân ngồi xuống, nhướng mày đáp: “Ta tưởng

lu giám [1] như muội sẽ không muốn thấy ta bước vào thanh lâu thông thường.

Thế nên ta đành rộng lượng, dẫn muội đi mở mang tầm mắt vậy.”
Tống Tích kéo cái ghế tròn, đang muốn ngẩng đầu kế chàng thì bị chàng nhấc chân lên, cản chân ghế, “Đừng có dựa gờn ta.” Chàng lạnh nhạt nói.
“Ồ.” Nàng ngượng ngùng ngẩng xuống.
Nàng đặt hai tay trên chân, đung đưa vài cái.

Lúc quay lại thì thấy Bùi Tu Vân đang cầm tách trà sứ màu đen trên bàn lên, chậm rãi vôn vê dưới ánh nến mờ ảo.
Vị mỹ nhân kia đi một lát liền quay lại, dắt theo bốn vị công tử, “Đây là tứ đại công tử của thanh lâu chúng tôi.”
“Thính Phong công tử, làn gió dịu êm chờ ngài lên giường.”
Y hất tay về phía trước, vị công tử ôm đàn tỳ bà chân trần bước đến, khom lưng hành lễ.

Mặt mày của người nọ dịu dàng nhu mì, rục rỡ như minh châu.
“Vọng Tuyết công tử, y phục trắng tuyết sạch sẽ mời ngài.”
Y vừa dứt lời, một tay cầm nghiên mực, tay còn lại cầm bút lông ra hiệu cho công tử kia đi đến hành lễ.

Mi thanh mục tú, yêu kiều tựa ngọc.

“Chước Sương công tử, sậy non phấp phới, sương sớm vừa rơi.

Người luôn nhung nhớ, đương bên kia bờ.” Vị công tử mặc y phục màu xanh đậm cúi người hành lễ, giữa kẽ tay kẹp một cây sáo ngọc.

Khuôn mặt trong sáng như trăng, mặt mày thanh tú.
“Vấn Vân công tử, mây quy về tụ, trọn vòng tay ai.” Vị công tử ăn mặc bí ẩn cúi đầu, bàn tay siết chặt.

Y có hàng mày sắc bén và đôi mắt lạnh lùng, trên tay còn cầm một thanh kiếm không vỏ.
“Không biết khách quan muốn vị nào?” Mỹ nhân nhẹ nhấc gót sen, ngón

tay điễm qua từng vị công tử.

“Tất cả.” Bùi Tu Vân chớ hênâng mắt, chỉ lạnh lùng đáp.

“Tất cả?” Vị mỹ nhân kia hơi bất ngờ, “Bốn công tử này đều là cực phẩm của thanh lâu, giá cả cũng...”

Bùi Tu Vân lấy một nén bạc trong ngực áo rồi ném cho y.

Mỹ nhân lập tức giơ tay, đón nhận nén bạc rồi cười cười, rời khỏi phòng.

“Tiên sinh, đó là một nén bạc lận đó!” Tống Tích trợn mắt đến nỗi con ngươi muốn rớt ra ngoài, trong lòng vô cùng hối hận.

Đối với bốn vị công tử mỗi người một vẻ trước mặt, nàng không khỏi xấu hổ.

“Không sao cả, mọii vui là được.” Bùi Tu Vân không có hứng thú, chỉ chống cằm, khép hờ mi mắt.

Tống Tích mắt to nhìn mắt nhỏ với bốn người nọ, cũng không biết gọi họ đến đây làm gì nữa.

Nàng háng giọng nói, chỉ chỉ, “Huynh, đàn tỳ bà.

Huynh, vẽ tranh.

Huynh, thổi sáo.

Còn huynh, múa kiếm.”

“Vâng.” Bốn người đồng thanh đáp.

Lúc Bùi Tu Vân mở mắt ra, công tử mặc thường phục đang ngồi xếp bằng trên đấy, nửa người ôm cây đàn tỳ bà, cung đàn lạnh ngắt.

Công tử mặc y phục màu xanh đứng bên cạnh thổi sáo hoà với tiếng đàn, vô cùng điêu luyện.

Còn công tử mặc y phục đỏ thì vẩy mực, múa bút vài câu nổi tiếng.

Về phân công tử mặc y phục màu ám tối thì múa kiếm theo tiếng nhạc, kinh động bốn phương.

“Tích Nhi, đây là những gì muội xem trong hoạ bốn đây à?”

Tống Tích lắc đầu, “Chẳng giống gì hết nhỉ...” Thanh lâu của sông Tần Hoài quả thực danh bất hư truyền, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt. Bùi Tu Vân dùng chân móc một chiếc ghế đầu qua rỗ đá về phía bốn người nọ.

“Các người đứng sau cái ghế này, dùng cách của mình để lấy lòng thê tử nhà ta đi.” Giọng nói của Bùi Tu Vân rất lạnh, không chút bất thường.

“Không... Đừng...” Tống Tích vội xua tay, mặt nóng lên.

Chương 59: Thanh Lâu 2 H

Mấy vị công tử từ trốn thoát y, Tống Tích gấp đến mức bật dậy, “Đừng...
Đừng cởi! Đừng có cởi!!!”

Ngón tay của Bùi Tu Vân khống chế của bả vai của nàng, đề nàng ng ã
xuống, cao giọng nói: “Tiếp tục.”

“Tiên sinh... chúng ta đi đi ạ.” Sống mũi thanh tú của nàng lấm tấm mồ
hôi, ánh mắt hoảng loạn, nhất thời không biết nhìn vào đâu.

Chàng giữ chặt tay Tống Tích, sắc mặt đi ềm nhiên, “Không chơi cho hết
làm sao muội nhớ được? Nhất định rằng sau đêm nay, nàng sẽ không bao
giờ muốn đến thanh lâu thêm một lần nào nữa.” Bùi Tu Vân nhếch môi
như đương chế giễu.

Thính Phong đã cởi áo xuống tận vai, thân thể như ngọc nằm nang, chân
hơi cong lên, mái tóc đen như gấm xoắn ra.

Chước Sương dùng sao trúc nâng hàm dưới của mình, ngón tay trắng nõn
vẽ nên mi cốt của y.

“Tiếp — ” Nương theo lời nói, thanh kiếm lạnh cắt vào góc tường.

Vấn Vân ng ã quỳ trên đất, vươn tay ra từ phía sau Thính Phong và duỗi
chân ra.

Thấy Vọng Tuyết ng ã bên cạnh Thính Phong, Vấn Vân liền ngoắc thất
lưng của y, kéo nhẹ một cái.

Một gốc dài màu đỏ tía bật ra, gân xanh trải dọc, quy đầu ẩn hiện màu xanh
tím.

“Eo!” Tống Tích vội che mắt lại, “Xấu quá!”

“Dám hỏi tiểu nương tử, sao lại cho rằng của nô gia là xấu?” Thính Phong mỉa mai hoặc hỏi, ngập tràn mê man.

Ba công tử còn lại cũng cời quỳn dài màu trắng, để lộ ba đoạn trường căn khác nhau.

Của Chúc Sương tuy nhỏ nhưng dài, giống với cây sáo ngọc y cầ trên tay, có màu cam đỏ tựa ánh hoàng hôn.

Của Vọng Tuyết là thô nhất, to bằng ba ngón tay của người phụ nữ, thoát nhìn tiu ngi giống ánh chiêu tà cuối chân trời.

Còn của Vấn Vân thì uốn thẳng lên, có màu tím đen như vỏ cà tím, khí lạnh vờn quanh.

“Sao không phải màu hồng nhạt nhỉ?” Tống Tích hé tay, từ sau kẽ tay nhìn bốn người trầ như nhộng, chỉ cảm thấy hai mắt như muốn đui mù.

Thính Phong chế giễu, “Thịt căn màu hồng là thứ hiếm có thiên hạ, nếu ta cũng có một cái thì ở đây bán niề vui làm gì?”

“Nhưng...” Tống Tích quay đầ nhìn Bùi Tu Vân.

Những ngón tay thon dài của chàng đang nghịch tách trà, sắc mặt lạnh lùng. Nàng hít sâu một hơi và nói: “Không ai trong mấy người to bằng cỡ tay hết!”

Bốn người cười nghiêng ngả.

“Nô gia chưa từng chiêm ngưỡng thịt căn nào to bằng cỡ tay cả.

Tiểu nương tử thật thú vị, không lẽ của chúng tôi lại không thoả mãn được người?” Thính Phong che miệng cười.

Tống Tích lơ đãng đảo mắt xuống hạ bộ của Bùi Tu Vân.

Trùng hợp chàng cũng quay mặt sang, ánh mắt lạnh như băng, khiến nàng sợ đến mức rùng mình.

“Ai mượn mấy người thoả mãn chứ!” Tống Tích cuống cuồ nói.

Chúc Sương kê ống sao trên đôi môi đỏ mọng của Thính Phong, cạy hàm răng y.

Chước Sương hơi cong chân, c ãn thịt căn ãy tới.

Thính Phong vươn lưỡi ãu luyện như rắn, ngậm lấy quy ãu màu ão sậm, nhiệt tình liếm mút.

Vọng Tuyết thấy vậy bèn lu ãn xuống giữa hai chân Thính Phong, ngón tay thon dài nắm trọn thịt căn của y, môi mỏng khẽ nhếch, nuốt toàn bộ nó vào.

Vấn Vân nhấc một chân của Thính Phong lên r ãi quỳ gối sau lưng y.

Ngón tay hơi chai ãu chỉnh thịt căn của mình, ãm vào lỗ hậu giữa mông. Xong việc, Vấn Vân nâng mông v ãhướng nàg như ãng nàg chứng kiến thật rõ.

Cả hai quay cùng một bên, thịt căn màu tím ãn của Vấn Vân hoàn toàn tiến vào, nương theo chuyển ãng của eo, nó kéo ra không ít chất dịch.

Túi nhãn ãn sì lãm lông v ão mông của Vọng Tuyết, cảnh tượng như kim ãm mù mắt Tống Tích.

“Tiên sinh, chúng ta ãi thôi!” Tống Tích sốt hết cả ruột như ãng trên ãng lửa, ng ãi trên ãng than.

Bùi Tu Vân ãặt tách trà trong tay xuống, lạnh lùng nhìn chãm chãm nàg, “Sau này còn ãến thanh lâu ãũ không?”

Nàg lãc ãu lia lĩa, “Đãnh chết muội cũng không tới!”

“Ủm, vậy thì ãi thôi.” Bùi Tu vân ãng ãy, bước chân nhẹ nhàng như gió.

Tống Tích vội ãuôi sát chãng, không muốn ở lại thêm một giây phút nào ãũ.

Chương 60: Cát Bay Vào Mắt H

Trăng treo đêm dài, khúc hát đèn tàn.

Tống Tích đề ngực, rớt cuộc nội tâm kinh hoàng cũng bình tĩnh lại.

“Tiên sinh, hình như con... bị cát bay vào mắt.” Nàng dừng chân, giơ tay dụi mắt.

Bùi Tu Vân xoay người, đôi mắt sâu xa, hàng mày hơi nhíu lại.

Chàng giơ một ngón tay, ngoắc nhẹ.

Tống Tích đi đến, ngón tay ngọc của chàng chạm lên khoé mắt của Tống Tích.

Chàng cúi đầu, thổi ra hơi ấm.

Tống Thiển r ùi r ùi nói: “Trong mắt có cát mà lại như không có ấy ạ.

Có đi ầu hễ nhớ lại cảnh tượng vừa r ùi, mắt con li ên cảm thấy đau.”

Bùi Tu Vân hạ tay xuống, nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn của nàng, bước nhanh.

“A! Tiên sinh, người từ từ thôi!” Tống Tích lão đạo đi theo chàng.

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng nước trong, vài người bán hàng rong trên phố đang dọn qu ậy.

Bùi Tu Vân dừng trước một hàng kẹo, lấy ba đ ồng ti ên ra và đưa cho ông chủ, “Xin hãy bán một thanh kẹo hình con bướm cho vợ cháu.”

“Không làm, ta dọn quán r ùi r ùi.” Ông chủ hàng kẹo xua tay.

Bùi Tu Vân lại lấy thêm hai đ ồng ti ên, “Làm ơn ạ, vợ cháu không vui, cháu muốn dỗ nàng ấy.”

“Thôi được r ùi!” Ông chủ nhận đ ồng ti ên, trả lại hai đ ồng cho Tống Tích, “Không cần nhiều vậy đâu.

Vì tiêu cô nương nên ta sẽ làm thanh kẹo cuối của ngày vậy!”
Ông múc một muỗng nước đường và rưới lên chất kẹo trắng.

Nước đường màu vàng tạo nên hình cánh bướm, cuối cùng vẽ thêm hai sợi râu dài uyển chuyển.

Xong xuôi, ông xiên que gỗ vào thân bướm rồi chờ một lát, sau đó dùng thìa xúc con bướm nhỏ lên, đưa cho Tống Tích, “Không phượng hoàng nào có hai màu cánh [1], tâm linh hữu tề.

Lời này tặng cho hai vị.”

Tống Tích nhận thanh kẹo đường, lăn tăn trong lòng lập tức tan biến.

“Mắt còn đau không?” Bùi Tu Vân khoanh tay, dịu dàng hỏi.

Nàng chớp mắt, nhoen miệng đáp: “Đỡ hơn nhiều rồi ạ.

Hoá ra kẹo tạo hình có thể chữa đau mắt!”

“Đi theo ta.” Bùi Tu Vân xoay người.

Tống Tích nhắc chân đi theo, vừa cầm thanh kẹo vừa cắn một miếng.

Tuy hơi ngọt và béo ngậy nhưng ăn khá vừa miệng.

Bùi Tu Vân dẫn nàng về quán trọ, trong tay cầm theo chiếc thắt lưng thêu của Tô Châu.

Dải lụa mềm nhẵn như nước lướt qua ngón tay thon dài, những bông hồng được thêu một cách tinh xảo như đang châm vào ngón tay của chàng.

“Đây là vị thuốc cuối cùng để chữa tận đau mắt của muội.” Bùi Tu Vân vòng ra sau nàng, lấy đi thanh kẹo mới ăn được một nửa của Tống Tích rồi buộc dải lụa che kín mắt nàng.

Tống Tích chột chột ngón tay lên mặt lụa lạnh lạnh, ngờ ngác hỏi: “Thuốc ạ?”

Chàng hơi khom người, ấn nàng lên cửa sổ, ngón tay vén làn váy lên và cởi quần lót trắng thun của nàng xuống.

“Tiên sinh, người...” Đôi chân khép chặt của Tống Tích bị đôi tay hơi lạnh của chàng tách ra, đầu ngón tay khẽ cào khe hở.

Người phía sau hơi thả nàng, nhưng chỉ một lát, trong tay nàng lại có thêm

một thứ cứng nóng quan trọng.

Tống Tích bóp một cái, bấy giờ mới nhận ra đó là thịt vắn của tiên sinh, nhất thời tay nàng như chạm phỏng.

“Tích Nhi, họ nói thịt căn h ồng nhạt to bằng cổ tay là thứ hiếm có trên đời,” Chàng từ tốn nói, ngữ điệu thản nhiên nhưng lại khiến người ta nghe ra một chút tự hào.

“Nhìn xem, ta còn có độ cong nữa,” Bùi Tu Vân nắm tay nàng, dẫn dắt từ quy đầu xuống tận dưới góco, quả thực là một vòng cung dài.

“Bây giờ, nó đang muốn vào trong muội.” Chàng dán bụng lên cái mông trắng ngọc đang vểnh cao của Tống Tích, quy đầu h ồng phấn cọ cọ hoa tâm.

Làn suối ấm áp trào ra, thấm ướt và trượt dọc theo thân gầy to lớn.

Đầu ngón tay của Bùi Tu Vân nắm chắc thịt mông nhẵn nhụi, xâm nhập vào hoa tâm ướt át.

Chàng nâng hàm dưới của Tống Tích lên, khẽ hôn cánh môi anh đào.

Vì bị bịt mắt nên không thấy được khuôn mặt của chàng, Tống Tích chỉ cảm nhận được hơi thở ngày càng nóng rực.

Chàng đâm sâu vô cùng, đẩy nàng ra phía trước mà va chạm với cửa sổ, không nén được tiếng vang.

Cánh tay dài lướt qua bả vai của Tống Tích, mở cửa sổ ra, sau đó cởi bịt mắt cho nàng.

Gió ấm lan khắp khuôn mặt, những ngọn đèn l ồng trải khắp con phố như dòng sông ngàn sao.

Thân đèn lơ lửng trên mây, ruy băng phấp phới rũ xuống như thác.

Trăng tỏ mênh mông, ánh đèn vẽ tiếp chân trời, kết thành v ầng sáng dịu dàng trước mắt Tống Tích.

“Tích Nhi, đây là phố hoa đăng [3] ta thấp vì muội.” Vừa dứt lời, Bùi Tu Vân vào lút cán, kích thích điểm nhạy cảm nhất trong nàng.

Tống Tích không nhìn được, bật ra tiếng thở dốc, nước như suối tuôn, chảy hết đôi túi h ồng thắm của chàng r ồi tí tách rơi xuống đất.

Chương 61: Ghen H

Lúc vừa trở về, rõ ràng đường xá còn tối đen, nhưng chỉ trong chốc lát đã rực sáng như ban ngày.

“Tiên sinh, người là thần tiên ư?” Tống Tích dựa lên cửa sổ, ánh đèn lồng lẩy phủ lên khuôn mặt của nàng một tầng sáng vàng nhạt.

Hắn là thần mới có khả năng thấp sáng cả phố hoa đăng chỉ trong nháy mắt như thế.

“Ta không phải thần...” Bùi Tu Vân đắm sâu về phía trước, bàn tay trắng ngọc luồn xuống vạt áo, mơn trớn làn da mềm mịn rồi phủ lên hạt châu trắng.

Năm ngón tay dài dờ lẩy mu mềm, lòng bàn tay khê khàng cọ xát hạt châu. Chàng khom người, ghé môi đến vành tai của nàng, thấp giọng nói: “Ta là cây ước nguyện của Tích Nhi, hẳn là đi đầu ước của Tích Nhi, ta đều khắc ghi trong này.” Chàng kéo cổ áo, lộ ra lồng ngực ẩm ướt, móng tay hồng nhạt nhẹ chỉ vào làn da.

Tống Tích quay mặt lại, thấy khuôn mặt khôi ngô của chàng đương gần trong gang tấc.

“Tích Nhi nói muốn thành thân với ta khi hoa quế về thành.”

“Tích Nhi còn nói muốn trải qua một mùa hè khó quên.”

“Những gì Tích Nhi nói, ta đều nhớ kỹ, đều khắc ghi trong lòng.”

Cho nên, trả lời vi sư, đêm nay có đáng nhớ hay không?”

Bùi Tu Vân rũ mắt, giấu đi đôi mắt rực lửa.

Ánh sáng cam ấm áp rọi xuống hàng mi dày của chàng, kết thành cái bóng mờ nhạt trải dài trên khuôn mặt chàng.

Tống Tích nhắm mắt lại, hôn chàng bằng đôi môi mềm mại và ướt át như đang âm thầm đáp lại.

Bàn tay dưới áo vuốt ve bầu ngực mềm hết lần này đến lần khác, gợi lên xúc cảm ngứa ngáy.

Thịt cắn thô dài vùi trong hoa tâm nhưng đang phun suối, dịu dàng luật động.

Phần đầu cứng rắn liên tục ma sát tầng tầng lớp lớp thịt non, hết như bàn tay mềm mại không xương gầy vào lòng nàng.

Đôi môi dịu dàng men theo cấn cổ trắng muốt của Tống Tích, đầu lưỡi hồng nhạt ấm nóng khẽ cong, để lại dấu vết ướt át trên làn da nhẵn mịn, dưới ngọt đềm dầy như ánh lên tầng sáng mờ ảo.

Xúc cảm râm ran trên cổ ban đầu chỉ như có giọt nước lăn, sau đó lan khắp tứ nhi, cuối cùng hợp thành đám mây lũ lượt ùa về, nhấn chìm Tống Tích. Đầu ngón tay của Bùi Tu Vân lần xuống, vuốt ve nơi giao hợp ướt đẫm của hai người.

Chất lỏng trong như nước mùa xuân, lắc lư theo nhịp độ ngón tay của chàng.

Ánh đèn le lói, rọi sáng hạt châu lấp lánh nước, bắt mắt khôn cùng. Bùi Tu Vân ngừng đầu, cong môi cười.

Chàng ấn đầu ngón tay lên đôi môi mềm mại của Tống Tích, vuốt lên đầu lưỡi mềm mại rồi cướp đi ẩm ướt trong đó.

Chàng vẫn nhắm mắt, gò má ửng đỏ như đang say trong vị gió hè trong đêm tĩnh lặng.

Bỗng, chàng mở mắt ra, đôi mắt màu hổ phách thấu triệt.

Tống Tích thở hển hển, nhìn thẳng vào đờng tử trong vắt của chàng.

“Ta chữa khỏi tật đau mắt cho muội chưa?” Chàng trầm giọng hỏi.

“Chữa... chữa khỏi rồi.”

Nó còn hiệu quả hơn thuốc do thầy lang bốc nữa.” Tống Tích vươn tay

vuốt ve khuôn mặt của chàng.

“Tích Nhi, ta tình nguyện dẫn muội đi khắp thế gian rộng lớn, muôn màu muôn vẻ này.

Nhưng ta...” Bùi Tu Vân khom người, hôn lên vành tai của nàng.

“Ta ghen.” Chàng há miệng day day vành tai mềm mại.

Vành tai vừa ngứa vừa đau, Tống Tích hơi nhoẽn miệng cười, “Sau này muội không nhìn người khác nữa.”

Lúc này, chàng mới buông tha Tống Tích, giữa răng và môi đọng lại một sợi chỉ bạc lấp lánh.

Eo hẹp tăng tốc như sóng tri ều, bụng dưới hơi gầy của Bùi Tu Vân liên tục đâm vào cặp mông trắng tuyết.

Hai cánh hoa mềm mại phun ra mót vào thịt cắn thô dài một cách khó khăn, dịch chảy ào ạt.

Khoảnh khắc lên đỉnh là khi ngón chân trắng nõn của Tống Tích co quắp lại, móng tay ghim vào khung cửa sổ, cả người run bần bật.

Làn da trắng ngọc của Bùi Tu Vân cũng hiện lên tầng hồng nhạt như đào ẩn sau mây.

Gió thổi, ham muốn dâng vơi.

Sau khi dịu dàng hôn lên gáy của Tống Tích, Bùi Tu Vân rút ra, lỗ sáo đặt trên bắp đùi, bắn mạnh chất dịch trắng đục, chảy dọc đôi chân trần trụi của nàng.

Chương 62: Hôn Thự

Đêm dài trăm trở, lại thêm một ngày bốn ba, cuối cùng cơ thể của Bùi Tu Vân cũng không gắng gượng nổi mà sốt cao.

Ở lại Kim Lăng tịnh dưỡng hơn mười ngày, hai người mới khởi hành về phía Đông Nam.

Vòng qua Thái Hồ, tạt ngang Vô Tích, Tô Châu, sau đó lại đi về phía Tây, đến Hồ Châu.

Lúc quay lại Hàng Châu đã là cuối hè.

Gió thổi hiu hiu, liễu đưa nhẹ nhàng, hoa bẽn lễn nở, mặc dù thôn Vân Kiến thuộc quản lý của Hàng Châu nhưng đây lại là lần đầu tiên nàng đến đây.

Xe ngựa dừng trước huyện nha Thiên Đường, Bùi Tu Vân vén màn xe rồi bước xuống.

Chàng xoay người, ngón tay đậm mực cầm lấy tay Tống Tích, đỡ nàng xuống xe ngựa.

“Tiên sinh đến huyện nha để đánh trống kêu oan ư?” Tống Tích nghi hoặc.

Ở thôn Vân Kiến, nếu không có việc gì thì thôn dân sẽ không đến huyện nha, nàng thật sự không nghĩ ra vì sao Bùi Tu Vân lại đưa mình đến chỗ này.

“Ta có gì oan?” Bùi Tu Vân hỏi lại.

Tống Tích nghiêng đầu, người hại tiên sinh vào năm năm trước đã bị tru di cửu tộc, hẳn là oan khuất của tiên sinh đã được xử lý rồi.

Bùi Tu Vân mặc y phục màu lam, thoạt nhìn có cảm giác sâu thẳm như cái

bóng, tay áo của chàng phấp phới theo gió.

“Ta không những không có oan ức mà còn có chuyện vui.” Chàng nắm cổ tay nhỏ nhắn của Tống Tích, bước vào huyện nha.

“Chuyện vui? Chuyện vui gì ạ?” Tống Tích lẩm bẫm.

Đi qua hai cánh cổng, một người đàn ông trung niên mặc quan phục may bằng màu lam đứng ở lối vào tiền sảnh, hai ống tay áo chắp lại, đang nói chuyện với một ông cụ ăn mặc thô sơ.

“Ôi, Bùi tiên sinh tới rồi à.” Vừa thấy chàng, y lập tức chắp tay tạm biệt ông cụ kia.

Sau khi ông cụ đi rồi, y phất tay ra hiệu cho họ chờ một lát rồi bước vào sảnh lớn.

Không bao lâu sau lại cầm một cuộn giấy chu sa, vội vàng đi ra.

“Sau lần tiên sinh nói chuyện với ta, ta đã mời người viết thư pháp giỏi nhất đến Tiền Đường để viết bức hôn thư này.

Không ngờ chuyến đi Kim Lăng của tiên sinh lại mất gần hai tháng.” Y tủm tủm cười, đưa hôn thư cho chàng.

Bùi Tu Vân giơ tay nhận lấy, rồi đặt vào tay của Tống Tích, “Mở ra xem đi.”

Tống Tích tháo dây cột bằng tơ hồng phía trên, từ tốn mở cuộn giấy ra.

Nét mực vẫn còn thơm lan khắp mặt, trên nền giấy đỏ, tên họ và ngày sinh của hai người được viết bằng chữ Khải như rồng bay phượng múa, còn có tên họ của người chứng hôn.

Dòng đầu tiên bên trái hôn thư ghi thêm một dòng chữ nhỏ: Chiêm tinh làm chứng, Trần Tấn giao hảo [1].”

“Chúc mừng hai vị!” Người đàn ông trung niên nói.

Bùi Tu Vân chắp tay đáp: “Chờ khi hoa quế về thành, hôn lễ của Bùi mới nhất định không thể thiếu sự góp mặt của Tiễn đại nhân.”

“Nào dám nào dám, nhất định sẽ đến!” Ông cười trả lời.

Tống Tích vô thức nhoẻn miệng cười, đôi mắt sáng rỡ, hỏi Bùi Tu Vân,

“Tiên sinh, có cái này là chúng ta trở thành vợ chồng rồi đúng không ạ?”
Tiên huyện lệnh vuốt cằm, cười bảo: “Còn không phải sao? Đây chính là hôn thư do quan phủ chứng đó.”

“Cảm ơn đại nhân!” Tống Tích liên tục khom lưng.

“Vị nương tử này thú vị thật.” Người đàn ông trung niên cười ha ha, vỗ nhẹ bả vai của Bùi Tu Vân.

Bàn tay của Bùi Tu Vân nắm lấy cánh tay của nàng, kéo nàng dừng lại, bình thản nói: “Đứng lên đi, eo muội muốn gãy rồi kia.”

Tống Tích đứng thẳng dậy, nắm chặt hôn thư nhìn tới nhìn lui, không khỏi bật cười thành tiếng.

“Vui đến thế à?” Bùi Tu Vân cũng bị tiếng cười của nàng ảnh hưởng, khoé mắt cong lên.

“Dĩ nhiên rồi! Bao giờ về muội phải treo cái này lên tường, sáng nào mở mắt dậy cũng phải thấy nó mới được!” Nàng hưng phấn nhảy tung tăng.

Bùi Tu Vân ôm nàng, chào tạm biệt Tiên huyện lệnh rồi hai người quay lưng rời đi.

Tống Tích vẫn ôm bức hôn thư, riu ra riu rít bên tai chàng.

Chương 63: Say Rượu

Thuyền đến Cô Sơn, hai người bước vào quán rượu thanh nhã nhất Hàng Châu.

Cột nhà chạm khắc, tranh tước treo tường, những người làm thơ chơi chữ tụ tập thành tốp.

Bùi Tu Vân dẫn nàng lên phòng riêng ngồi sà trên tầng hai, hướng ra cửa sổ, đối diện là con đê trải dài mười dặm hoa sen.

“Hồ Tây quả là lớn hơn hồ Đông trong thôn chúng ta rất nhiều!” Tống Tích ghé vào khung cửa, nhìn ra bên ngoài.

Mây gợn thành sóng, lá sen dập dềnh, mặt lá trôi dạt chân trời.

Bùi Tu Vân nhận vò rượu từ tay tiểu nhị, vỗ nhẹ nắp bìn trên đó.

Chàng đổ đầy chén rượu làm bằng men xanh rồi đặt bên cạnh Tống Tích. “Hôm nay ta bắt được một con cá chạch về nhà.

Chén rượu này xem như chúc mừng con cá chạch ấy có nhà mới.” Chàng mỉm cười.

“Tiên sinh mới là cá chạch ấy!” Tống Tích ngồi xuống, cầm chén rượu uống một hớp, trong mùi rượu nóng hổi thoáng vị ngọt lạnh.

“Đây là rượu gì thế ạ?” Nàng cầm chén rượu, tò mò đánh giá.

Trong ly rượu màu lục bích là dịch rượu hồng nhạt, giống như hoa sen nở rộ giữa mặt lá vậy.

“Vào mùa mưa, họ hái quả nguyệt quế đỏ tươi, nhúng vào nước mưa rồi ngâm trong bình ngọc, từ đó tạo ra loại rượu quế này.” Bùi Tu Vân cũng

nâng chén, cụng vào chén rượu của nàng, phát ra âm thanh giòn tan.
“Không ngờ tiên sinh lại cho muội uống rượu đây...” Tống Tích vuốt chén rượu, cười hì hì.

Bùi Tu Vân cười khẽ, “Đã thành thân, đã trưởng thành rồi, sao lại không thể uống rượu?”

Vừa nhắc đến hai chữ ‘thành thân’, nàng liền nhoẻn miệng cười, gục đầu uống cạn chén rượu trong tay.

Ngón tay nhắn mịn của chàng nhấc đôi đĩa làm bằng gỗ đàn hương lên, gấp một miếng măng rồi đặt vào chiếc đĩa sứ trước mặt Tống Tích.

Búp măng dài có màu như hoa mộc lan, nằm giữa màu lục khiến người ta có cảm giác nó tựa như một chiếc thuyền đang trôi trên mặt nước trong vắt.

“Ăn một chút để say từ từ thôi.” Bùi Tu Vân nói.

Tống Tích nâng đĩa, gấp miếng măng trong đĩa rồi bỏ vào miệng.

Vị ngọt mát lành hoà tan khắp khoang miệng, nàng hơi chớp mắt, gấp một đĩa măng rồi đứng dậy, đút cho Bùi Tu Vân.

Chàng cũng đứng lên, chỉ khẽ hé môi cắn lấy nửa miếng măng.

Ánh mắt của chàng trong suốt, chằm chằm nhai kỹ, yết hầu trắng tuyết nhẹ lặn.

Tống Tích cảm thấy váng đầu, hai tay buông thõng xuống, đôi đĩa rơi trên chiếc đĩa sứ.

“Tiên sinh, rốt cuộc là con say hay bệnh ấy nhỉ?” Nàng chống tay lên bàn, mơ màng hỏi.

“Muội thật là... để ta bắt mạch cho muội.” Bùi Tu Vân ngửa xuống, vẫy tay với nàng.

“Sao tiên sinh cũng biết y thuật thế?” Tống Tích đứng dậy, lão đảo đi được vài bước thì ngã vào lòng chàng.

Cú ngã này khiến nàng tỉnh táo hơn đôi chút, nhưng rốt cuộc vẫn lưu luyến cái ôm dịu dàng của Bùi Tu Vân.

Bùi Tu Vân biết tởng nhưng không nói ra, chỉ cúi đầu, khẽ bảo: “Đừng nằm bò, ngửa dậy nào.”

“Ồ.” Tống Tích ng ỡ xếp bằng, còn Bùi Tu Vân thì ôm nàng từ phía sau, để nàng dựa vào lòng mình mà ng ỡ trước bàn cơm.

Khuôn mặt tuấn tú của chàng áp sát sườn mặt của Tống Tích, hơi thở nóng bỏng, dịu dàng nói: “Muội xem, không cần ta bắt mạch, muội cũng đỡ hơn rồi.”

Chàng gấp một con tôm hấp Long Tĩnh, kê bên môi Tống Tích.

Nàng cắn thít tôm trắng thuần, hương trà Long Tĩnh thanh mát đọng trên đầu lưỡi.

“Tích Nhi, bệnh của muội quả thật rất nặng.” Bùi Tu Vân nhíu mày nói.

Tống Tích lập tức giật mình, căng thẳng hỏi: “Muội bị bệnh gì?”

Bùi Tu Vân lại gấp một con tôm r ỡ bóc vỏ, đút cho nàng đến mức hai má phồng lên.

Bấy giờ, chàng mới cong ngón tay, nựng cái cằm mềm mại của nàng hết như trêu mèo.

“Có lẽ là... bệnh mê trai đấy.” Chàng che miệng cười.

“Ờ ề ai...” Tống Tích trợn mắt, vì miệng đầy ắp tôm nên nàng không cãi được chữ nào!

Chương 64: Khúc Hát

Nàng lại uống thêm mấy chén rượu, má đỏ hây hây, chân hơi co lên, cả người biếng nhác cuộn trong lòng Bùi Tu Vân.

Bàn tay thưởng thức chén rượu màu lục, lắc lắc dưới ngọn đèn như đang tìm kiếm sắc màu ấm áp.

Bùi Tu Vân ôm nàng từ phía sau, trong lòng như có một cô bé vừa thơm vừa mềm.

Đông tử hơi ửng hồng của nàng nâng lên, cánh môi đỏ mọng hé mở, phảng phất hương rượu ngọt thanh.

Nụ hôn của chàng dịu dàng rơi xuống như mưa xuân, nán lại thật lâu trên cánh môi mềm.

Đầu ngón tay của chàng nắm cằm của Tống Tích, lắc lắc khuôn mặt đỏ ửng vì say, đầu lưỡi mềm mại lướt qua cánh môi nồng rượu của nàng.

“Hắn là ta cũng bệnh rã...” Hơi thở của chàng kết thành lớp mỏng, che chở nàng đến cùng trời cuối đất.

Ánh mắt của chàng càng ngày càng sáng, bàn tay

Động tác trên tay Tống Tích khựng lại, nghe thấy chàng nói: “Bệnh tương tư này đúng là khiến người ta cam tâm chịu đựng.”

Tống Tích bật cười, ánh mắt của Bùi Tu Vân cũng ngập tràn ý cười.

Ngón tay dài của chàng vén lọn tóc đen của Tống Tích lên, khe khàng vân vê vành tai, châm lên ngọn lửa giữa ngón.

“Đứng dậy đi, hôm nay còn muốn dẫn muội đến một nơi nữa.” Bùi Tu Vân đứng dậy, còn nàng vẫn lười biếng ngã dưới đất.

“Đứng dậy.” Chàng cúi người, nắm cổ tay của Tống Tích.

Nàng lại như ghim trên mặt đất, bàn tay nhỏ kéo kéo vạt áo của chàng, đứng tử híp lại, mặt dày nói: “Không đi... Muội còn muốn ngủ nghỉ...”
Bùi Tu Vân gỡ ngón tay của nàng, vuốt phẳng vạt áo bị nhàu của mình, dịu giọng hỏi: “Không chịu đứng dậy thật à?”
“Không đứng nổi... muội không đứng dậy đâu!” Tống Tích cao giọng, làm bộ muốn gây khó dễ cho chàng.
Bùi Tu Vân quay lưng về phía nàng rồi ngoảnh ngoảnh xuống, “Thế trèo lên.”
Thành thử, người mới vừa than thở rằng không đứng dậy nổi, lúc này lập tức bò lên lưng chàng, tay chân quấn chàng như một con bạch tuột.

Nàng úp mặt vào bả vai gầy của Bùi Tu Vân, hơi thở ấm áp xen lẫn mùi rượu phủ khắp căn phòng thanh tú của chàng.
“Nếu buồn ngủ thì muội ngủ đi.” Chàng thì thầm.
“Không, muội không buồn ngủ.” Tống Tích ôm cổ chàng bằng hai tay, dịu dịu chóp mũi nhỏ xinh lên cổ chàng.
“Ừm.” Bùi Tu Vân khẽ cử động, cõng nàng trên lưng, vững bước xuống lầu.
“Trăng lên sáng toả mái Tây,
Cửa ai mở hé gió bay vào phòng.
Bóng hoa lay động bức tường,
Phải chăng người ngọc tìm đường leo qua?” [1] Nàng khẽ cất giọng, tiếng hát chân thật chất phác, âm điệu trong trẻo như tiếng trúc đêm.
Bùi Tu Vân đi khá chậm rãi, nghe nàng vừa tựa đầu trên vai vừa hát 《Tây Sương Ký》.

Khi nào nàng quên lời, chàng lại nhắc cho để nàng hát tiếp.
“Tiên sinh, muội hát hay không?” Hơi thở từ môi của Tống Tích phủ khắp cổ chàng, dịu dàng cọ cọ.
“Cũng tạm.”
“Ờ... Thế muội hát không hay à?” Nàng thất vọng hỏi.

“Bù lại muội hát khá chuyên tâm, ta rất thích.” Chàng nhận xét.
“Tiên sinh thích thật không?” Tống Tích hỏi, sau vài đêm học hát, nàng vẫn không tự tin vào khả năng của mình lắm.
“Thật, sau này đừng thức đêm nữa, muội muốn học cái gì, ta đều có thể dạy

muội.” Chàng ôn tồn căn dặn.

“Sao tiên sinh biết...” Tống Tích mở đôi mắt hạnh, ấp úng nói.

“Từ trước đến giờ, giấc ngủ của ta luôn rất nông.

Chỉ cần nửa đêm muội xoay người thôi, ta cũng có thể nhận ra.”

Mặt nàng đỏ lên, “Sao tiên sinh không nói với muội?”

“Thấy ai đó nhiệt tình tập luyện để khiến vi sư vui vẻ, sao vi sư đành lòng dội gáo nước lạnh cho được?” Chàng cười khẽ, phát hiện khuôn mặt của nàng tức giận đến nhả tí cả lại.

“Tiên sinh, muội hận người!” Tống Tích táp một phát vào vành tai của chàng.

Bùi Tu Vân nhú mày, xuýt xoa hít một hơi lạnh.

Chương 65: Thử Y Phục

Bùi Tu Vân công nàng đến cửa hàng y phục lớn nhất Hàng Châu.

Tay của chàng ôm vành tai, lòng bàn tay xoa xoa dấu răng mờ nhạt của ai đó.

“Thỏ con cắn người đau phết đấy.” Tuy đang nhú mào nhưng khoé môi của chàng lại nhếch lên, dờ khóc dờ cười nói.

“Ồ!” Một giọng nói cao vút thu hút sự chú ý của hai người, “Đã lâu lắm rồi ta chưa thấy được cô nương nào xinh như thế đó!”

Hương thơm xộc thẳng vào mặt, người phụ nữ mặt đầy phấn son, vận váy dài với hoạ tiết cánh hoa từ tốn bước đến.

Ngón tay trắng nõn bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tống Tích, mê mẩn vuốt ve.

Đôi mắt khôn khéo liếc nhìn vòng tay phỉ thúy trên cổ tay ngọc ngà của nàng, thị thầm ước lượng một chút.

Bùi Tu Vân ôm Tống Tích, yên lặng dừng lại trước mặt người phụ nữ kia, “Đi lấy y phục đẹp nhất trong tiệm của các người ra đây.”

Người phụ nữ che miệng cười duyên, “Y phục của tiệm chúng tôi, bộ nào cũng đẹp cả.”

“Vậy thì lấy toàn bộ ra cho vợ ta thử một lần.”

“Được ạ! Mời hai vị vào trong.” Lúm đờng tiên của thị xinh như hoa, dẫn hai người vào tiệm.

Bùi Tu Vân dạo một vòng quanh tiệm, chỉ nhìn các kiểu y phục được treo trên tường đúng một lần.

“Lấy tất cả.”

Tống Tích nhẹ túm tay áo của chàng, ra hiệu bằng ánh mắt.

Bùi Tu Vân làm như không thấy, nàng nóng lòng kéo tay chàng, nhón chân, cắn môi nói: “Đắt tiền lắm, chúng ta đi đi ạ.”

“Không sao.” Tay của chàng ấn vai Tống Tích, đẩy cô gái nhỏ vào trong buồng thử đồ.

Một lát sau, Bùi Tu Vân ngẩng trên ghế chạm hoa lê, hai chân bắt chéo, một tay bưng trà, tay còn lại khẽ mân khoé miệng.

Cô nương chỉ cao bằng nửa chiêu dài chiếc giường bên cạnh chàng, sắc mặt hây đỏ vì rượu đang chậm rì rì mà cởi bỏ chiếc váy dài màu trắng trên người.

Đôi tay bụm đôi gò bồng trắng nõn trước ngực.

Đôi tay nhỏ bé của Tống Tích vừa che ngực, vừa cầm cái yếm mềm màu lục lên.

Xúc cảm trên tay mát lạnh như suối, khi mặc vào người cũng khá mịn màng như không.

Bùi Tu Vân khẽ nâng mắt, dõi theo vòng eo lá liễu của nàng đang được cố định bằng đai lưng với màu thêu từng bách, từng đường kim chỉ điểm trên hoạ tiết đoá hoa màu trắng.

“Rất đẹp.” Chàng cúi đầu, uống một hớp trà nóng để dần lại suy nghĩ đen tối trong đầu.

Tống Tích nhắc váy, xoay một vòng rồi nhí nhảnh hát tà váy lên, tạo thành một mảnh phấp phới trước mặt chàng.

“Tiên sinh, bộ váy này đẹp thật đó!” Nàng hưng phấn khen ngợi.

“Ừm.” Đôi mắt của chàng dừng trên tách trà, không chút để ý.

Tống Tích lưu luyến cởi y phục ra, cánh tay trần trụi vươn đến giường gỗ.

“Lại đây.” Bùi Tu Vân đặt tách trà xuống, dịu giọng nói.

Nàng vừa che ngực vừa đi đến.

Cánh tay của chàng vươn ra, ôm nàng vào lòng.

Đầu ngón tay hơi lạnh xoa xoa tấm lưng như ngọc của Tống Tích.

“Tiên sinh?” Nàng ng ỡ trên ðùi Bùi Tu Vân, bất an hỏi.

Ðầu ngón tay kéo một phát, cỡi dây yếm của nàng.

“Thả tay ra ði.” Giọng chàng như có như không, chui vào lỗ tai của Tống Tích.

Nàng kinh ngạc, nghiêng ðầu nói: “Ðang ở trong tiệm của người ta...”

“Sẽ không ai vào ðây ðâu.” Bùi Tu Vân dịu dàng nắm lấy cổ tay của nàng.

Tống Tích ðành thôi, dứt khoát nghe theo chàng.

Bùi Tu Vân nâng bầu ngực trắng như tuyết của nàng lên, bàn tay to xoa xoa một chút, ðộng tác chậm chạp mơn trớn từng thớ da thịt.

“Tiên sinh...” Tống Tích cắn môi dưới, hai hạt châu ðỏ h ồng trước ngực ðần cứng lại.

“Xem ra kích cỡ bây giờ ðã lớn hơn mấy ngày trước một chút r ỡi.” Chàng cười rất thản nhiên.

“Tiên sinh ðang làm gì thế?” Sắc h ồng trong ðôi mắt của nàng vẫn chưa tan biến, mê man hỏi.

“Giúp muội ðo kích cỡ áo lót, muội tưởng gì ðấy?” Bùi Tu Vân áp sát mặt ðến, ð ồng tử trong suốt xẹt qua nét trên chọc.

Chương 66: Liễm Láp H

Tống Tích nhảy khỏi đùi chàng, bàn chân trắng nõn đáp xuống nền đất lạnh lạnh, đồng thời ôm theo bộ váy mà mặc đại lên người.

Bùi Tu Vân nhẹ véo bầu ngực của nàng như đang khinh bạc, nhướn mày hỏi: “Không mặc áo lót à?”

“Mặc cái gì mà mặc...” Tống Tích đỏ mặt nói.

Từng lớp vải mỏng như sương chùng chéo thành cánh ve sần, màu tuyết chuyển động, áo khoác lụa mỏng như châm lên ngòi lửa.

“Lại đây.” Giọng nói của Bùi Tu Vân hơi khàn.

“Không lại, tiên sinh toàn trâu ta thôi.” Tống Tích khoanh tay, nghiêng đầu nói.

Hai má vẫn còn ửng đỏ, khuôn mặt sống động vô cùng.

“Không trâu muội.” Chàng vươn tay ra.

“Thật không?” Tống Tích nửa tin nửa ngờ.

“Thật.”

Nàng chậm rì rì đi tới, Bùi Tu Vân liềm khom người túm chặt cổ tay của nàng, kéo thẳng vào lòng.

Ngón tay dài trực tiếp luồn vào cổ áo, nắm trọn bầu ngực đầy đà, không ngừng xoa nắn.

Đầu ngón tay không quên trâu chọc nhũ hoa, khẽ kích thích bằng móng tay.

“Tích Nhi, xin lỗi, vì sự không nhịn được,” Eo chàng thúc về phía trước, cách một lớp vải dệt, nàng cảm nhận được thứ cứng nóng vô cùng.

“Cho nên cần lòng không đau...” Chàng lẩm bẫm một mình, ngón tay cuộn vạt áo lên rồi vuốt ve đôi chân thon dài của Tống Tích.

Bùi Tu Vân cởi chiếc quần lót vướng víu ra, sau đó đập bàn tay lên bãi cỏ thừa thớt giữa hai chân nàng.

Hai ngón tay cháp vào nhau, luân phiên xoa ấn hạt châu rồi luân xuống hai mép, tách mở cánh trắng khuyết.

Chàng đặt Tống Tích nằm trên bàn nhỏ, để nàng tự ôm chân mình, phô ra hoa tâm kì diệu.

Cánh môi ướt át như mưa xuân của chàng vô thanh vô thức vùi trong hoa huyết, ngậm lấy thịt non mềm mại, lòng bàn tay thôi xoa ấn hạt châu, thay vào đó là nhẹ nhàng vân vê.

Tống Tích hơi gập chân lại, gót chân cởi áo choàng màu khói của Bùi Tu Vân ra, sau đó lại cuộn ngón chân câu lấy bả vai của chàng.

Đầu lưỡi ướt mềm thong thả liếm láp thung lũng, mặt lưỡi thô ráp dẹt dàng cọ xát thịt non mềm mại.

Xúc cảm tái tê chùng chéo trong hoa huyết của nàng, khiến nàng cảm thấy trống vắng.

Đầu ngón tay của chàng khẽ dùng sức, gậy vào đỉnh thịt sâu thẳm trong hoa tâm, khiến nó cứng lên.

Dưới sự liếm láp của chàng, hoa huyết dần dần rộng mở, chất dịch trong suốt như pha lê òạt trào ra.

Bùi Tu Vân nắm tay nàng ấn xuống khe hở.

“Muội tự ấn nó.” Bùi Tu Vân vươn tay, kéo cổ áo xộc xệch của nàng xuống rồi nắm lấy đôi gò bồng nhẵn mịn.

Ngón tay thon dài không quên kích thích đỉnh hồng cương cứng.

Tống Tích đặt chân trên vai chàng, đầu gối bạnh ra hai bên, hoa tâm mở rộng.

Có lẽ là do từng được chàng yêu rất nhiều lần nên nàng đã sớm không xấu hổ nữa.

Ngón tay của nàng luồn xuống hoa tâm mềm mại, câu lấy thịt non bên trong cho chàng soi xét.

Hơi thở của Bùi Tu Vân nóng rực, nóng đến nỗi hoa dịch trong nàng lũ lượt chảy ra.

Chàng cúi đầu, vươn lưỡi oanh tạc, cướp đi một đợt hoa dịch từ chỗ sâu.

Sau đó, đầu lưỡi trơn trượt lại liếm ngược lên trên, lách vào hoa tâm ấm nóng rồi dẩy lên từng đợt sóng triền.

Cơ thể của Tống Tích hơi run lên, ngón tay ra sức tách mở hoa tâm, để đôi môi ướt mềm của chàng có thể ngậm trọn thung lũng non nớt.

Đầu lưỡi của Bùi Tu Vân ung dung khuấy động trong đó, quyến cùng hoa dịch mà gầy vách động mềm, lau đi ẩm ướt trên những nếp gấp.

Chàng hạ tay tháo thắt lưng, cởi quần lót màu trắng rồi cần lấy thịt cắn đã sớm ngẩng cao đầu, tùy tiện vuốt vài cái.

Nó lập tức bùng bùng phẫn khởi, lỗ sáo còn rỉ ra vài giọt trong suốt.

Bùi Tu Vân đứng dậy, nụ hôn dịu dàng rơi xuống cái bụng nhỏ nhắn của Tống Tích.

Chàng cởi quần, vén vạt áo màu lục qua rồi phủ lên người nàng.

Ngón tay dài vét lấy hoa dịch bên cánh trắng khuyết bên dưới,

“Tích Nhi,” Giọng chàng trầm thấp khản đặc, “Ta tặng muội một ngậm mật tiên.”

Cái hôn nóng bỏng quyến cùng cánh môi anh đào, nước thấm dày đặc như nhấn chìm Tống Tích.

Chương 67: Si Mê H

Đầu lưỡi ướt át luồn vào cánh môi hé mở, dính đầy hoa dịch lên đầu lưỡi nàng, đọng lại hương vị tanh mặn.

Tống Tích nhíu mày, cuộn nắm đấm rồi huých vào ngực Bùi Tu Vân.

Chàng ngẩng dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Không ngon...” Khuôn mặt nhỏ của nàng nhăn thành quả mai khô, đầu lưỡi hồng nhạt còn phun ra một chút.

“Đây là nước ngọt Dao Trì, suốt lành thanh mát,” Bùi Tu Vân phản bác, ngón tay ấn xuống cánh trắng non hồng phấn, lòng bàn tay chậm rãi cọ xát mặt trên ướt át rồi đặt lên môi mình, vươn lưỡi khẽ liếm.

“Mà ta nguyện đắm chìm trong đó.” Tay áo của chàng lạnh lạnh như sóng dữ, nghiêng treo trên khuỷu tay.

Cơ thể hao gầy hạ xuống, phần đầu nóng rực đặt ngay hoa tâm đang tràn lan hoa dịch.

Ngón tay của chàng nâng gốc, dùng nắm đầu chấm mút hoa dịch, nặng nề tưới hoa dịch lên toàn bộ thân.

Hoa dịch chảy dọc theo phần đầu hồng hào sáng bóng, gân xanh cắt ngang thung lũng, khiến phân thân của chàng được nhuộm trọn hoa dịch.

“Ta tiến vào, đừng ỡn nhé.” Bàn tay của Bùi Tu Vân che miệng nàng lại, thúc eo về phía trước, thịt cắn thô dài đâm trọn vào trong.

“Ừm...” Tống Tích trọn tròn mắt, hơi thở ấm nóng tràn khắp bàn tay của Bùi Tu Vân.

“Kiên nhẫn một chút, chờ vi sư yêu muội...” Chàng chống một tay, eo thúc vài cái.

Thịt cắn cứng rần rút khỏi hai cánh thịt mềm, kéo ra dòng ẩm ướt thấm vào váy lụa.

Chàng lại thúc người về phía trước, gốc rễ cong vút đâm sâu vào trong, phần đầu nhẹ đỉnh vào hoa huyết, khiến nó chảy càng nhiều hoa dịch. Túi nhả nặng nề dưới háng liên tục đập vào hoa tâm ẩm ướt, không ngừng vang lên âm thanh của nước.

Tống Tích giờ tay ghì lấy lưng chàng, móng tay hồng phấn khảm sâu vào da thịt trắng nõn, tạo thành vùng ửng đỏ.

Bùi Tu Vân không kịp phòng ngừa, cả người hao gầy đè xuống người nàng.

Cổ áo của nàng đã sớm bị kéo xuống, lỏng lẻo vắt trên sườn eo.

Chàng cũng chẳng khác là bao, lồng ngực trắng tuyết dán chặt đôi gò bồng của Tống Tích, cơ ngực săn chắc cọ xát hai đỉnh hồng châu.

Chàng nhân cơ hội áp hai tay lên vành tai cô, lòng bàn tay phủ lên đỉnh tóc, nụ hôn nóng ẩm rơi xuống như mưa xuân.

Đầu lưỡi mềm mại xâm chiếm khoang miệng thơm tho.

Vòng eo tuy gầy nhưng mạnh mẽ, kéo theo từng đợt sóng triêu trắng xóa. Hơi thở ám muội xung quanh dần trở nên nóng hơn, thiêu đốt khuôn mặt Tống Tích rồi hóa thành một sợi dây mỏng, siết chặt trái tim đang đập của nàng.

Chiếc lưỡi trơn trượt của chàng tung hoành trong miệng, nó vừa dài vừa linh hoạt quấn lấy đầu lưỡi mềm mại chờ dẫn của cô rồi đảo lên đảo xuống.

Gốc rễ dưới thân chàng cũng đâm vào cực kỳ sâu, nương theo động tác của Bùi Tu Vân, nước suối ấm áp nhỏ xuống túi nhả, tiếng nước càng trở nên rõ ràng.

Mặc dù lối vào tuy hẹp nhưng chàng ra vào khá thuận lợi nhờ hoa dịch trong suốt.

Phân thân cong vút gầy tới gầy lui đỉnh sâu trong hoa huyết.

Nơi bạ̉m sinh là mệ̀m mại nhất của nàng cứ thế mà bị Bùi Tu Vân trêu chọc đến mức toàn thân run rẩy.

Tống Tích mơ hồ bật ra tiếng thở hển hển từ trong cổ họng nhưng bị chàng nuốt hết vào bụng.

Nàng uốn cong các ngón tay của mình và viết lên lưng chàng.

“Gượm đã.”

Nàng cứ viết đi viết lại từ này nhưng Bùi Tu Vân hoàn toàn đứng đưng. Đôi chân trậ̀n của nàng xoa xoa đôi chân trắng ngọc trắng tấp của Bùi Tu Vân, cố gắng ngăn cản động tác của chàng, nhưng chàng lại thúc càng ngày càng mạnh.

Tống Tích trượ̀ng mắt, thấy đượ̣c mắt chàng lấp lánh ánh sao, cổ họng còn phát ra tiếng rên rỉ d ạ̃n dập.

Bùi Tu Vân nâng mắt lên, chợt rút thịt căn thô dài ra, sau đó dùng một tay nhẹ nhàng làm ạ̉m phần đậ̀u, tay còn lại ấn chặt hoa tâm giữa đôi chân mỏng trắng ngậ̀n.

Đôi môi đỏ mọng của chàng phủ lên da thịt mệ̀m mại, đậ̀u lưỡi liếm láp hai mép thịt mỏng manh và ạ̉m ướt.

Hai chân của Tống Tích quậ̉y đạp trên giường gỗ, bụng dưới đột nhiên co giật, mông khẽ nâng lên, phun ra một lu ộ̀ng nước trong ạ̉m nóng.

Bùi Tu Vân há miệng nhậ̣t lấy sóng tri ậ̀u mãnh liệt của nàng, đậ̀u lưỡi xoáy sâu vào trong hoa huyết để mợ́c ra hoa dịch còn sót lại.

Bấy giờ, yết hậ̀u của chàng mới khẽ lặ́n, nuốt xuống toàn bộ hoa dịch nhọ́p nháp.

Chàng ấn ngón tay xuống mép của nặ́m đậ̀u, chất dịch trắng đục bắn ra, như băng như tuyết rơi xuống cái áo xanh lục.

Chương 68: Ghé Thăm

Hai người mãn nguyện trở về, thời điểm về tới thôn Vân Kiến thì mặt trời đã sắp lặn.

Xe ngựa dừng trước cửa nhà của Tống Tích.

Nàng mặc vén gấu váy hồng đào rồi nhảy xuống xe, sau đó ôm theo chồng y phục mới dày cộm, chạy tới chạy lui mấy vòng.

Bùi Tu Vân dựa vào thành xe, hàng mày nhíu chặt vì mệt mỏi.

“Tiên sinh, người không sao chứ?” Tống Tích nhón chân, vươn ngón tay đặt vuốt ve hàng mày hơi cau lại của chàng.

“Không sao,” Bùi Tu Vân nắm đôi bàn tay nhỏ mềm của nàng, vân vê vài lần.

Chàng cúi đầu, nói: “Nhớ kỹ, hộp gỗ đàn hương là trà bánh ta tặng cha mẹ vợ, chỉ có những thứ gói trong giấy dầu mới là đồ để chia cho bà con lối xóm.”

“Đừng lo, mọi người nhớ mà.” Tống Tích ngả người về phía trước, vùi đầu trong vòng tay ngập tràn hơi thở thanh mát của chàng.

“Người về nghỉ ngơi sớm nhé.” Nàng đau lòng nói.

“Ừm.” Bàn tay của Bùi Tu Vân đặt trên bả vai của nàng, “Hoa quế sắp nở rồi, chờ ta đến rước mọi về nhé.”

Mái tóc đen của Tống Tích dụi vào lòng chàng mấy cái, cười bảo: “Ước gì năm nay hoa quế nở sớm một tý!”

Bùi Tu Vân cũng cười, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên chút huyết sắc.

“Chờ hết nở rồi à?” Dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi, đờng tử của chàng chớp động, lấp lánh ánh sáng.

“Có đâu!” Tống Tích rút tay, nhảy về phía sau.

Dây cột tóc màu đỏ đan với nắng chi ôu, kết thành sự đẹp đẽ động lòng chàng.

“Ta đi đây.” Bùi Tu Vân hạ tay xuống, mảnh xe che khuất nắng chi ôu, khuất đi bóng người anh tuấn.

Xe ngựa chuyển động, gió thổi rèm bay, chàng nghiêng người về phía trước, chợt thấy một bóng người âm thầm chạy theo xe ngựa đã lâu, bấy giờ giảm dần tốc độ, cô đơn đứng ở lối vào đầu ngõ.

Chàng ngả người ra sau, vị tanh ngọt trào lên cuống họng, trước mắt cứ thế mà tối đen.

“Tu Vân? Tu Vân?” Hình như có một giọng nói trầm ổn đang gọi chàng.

Bùi Tu Vân gắng gượng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt sốt ruột của Bùi Hoàng Văn thì thở dài, “Chú, cuối cùng chú cũng tới...”

Bùi Hoàng Văn đặt ngón tay lên cổ tay của chàng, nhíu mày hỏi: “Rõ ràng độc tính đã được áp chế tạm thời, sao cơ thể của cháu còn suy nhược như thế?”

Ánh mắt của ông sáng như đuốc, lạnh lùng nói: “Mạch tượng thế này giống hệt như bị tửu sắc bào mòn cơ thể.”

Tu Vân, cháu nói thật cho ta nghe, cháu và vợ cháu viên phòng bao lâu một lần?”

Khuôn mặt trắng trẻo của Bùi Tu Vân khẽ ửng đỏ, lí nhí đáp: “Một ngày cũng một đến hai lần.”

“Hồ đồ!” Bùi Hoàng Văn giận không nói nổi, chỉ vào mặt chàng mà mắng: “Cháu còn nhớ nổi cháu là một người bệnh không hả? Tuy Ngũ Giác Lăng có thể áp chế độc tính, nhưng ngày nào chưa uống thuốc giải, ngày đó mạng của cháu vẫn còn nằm trong tay Diêm Vương.”

Cơ thể của cháu thế này, ba bốn ngày viên phòng một lần cũng miễn cưỡng lắm rồi, thế mà cháu...”

Ông nghiêng rãnh nghiêng lợi, trừng mắt quát.

“Cháu sai rồi,” Bùi Tu Vân thấp giọng nói: “Cháu không thể chết...”

Đồng tử của Bùi Tu Vân hơi động, khẽ lắc đầu, “Nói bậy gì đấy? Năm năm trước, Diêm Vương đã không lấy mạng của cháu thì bây giờ, sao có thể tùy tiện để ngài ấy lấy mạng được.”

Cháu mới bao lớn, đừng có ngày nào cũng nghĩ đến chuyện chết chóc.”
“Chú có biết cảm giác từ trên mây ngã xuống địa ngục không?” Bùi Tu Vân nhẹ nâng mắt, sau năm năm, cuối cùng chàng cũng nhắc đến cảm giác đau đớn khi trước.

“Tu Vân...” Bùi Hoàng Văn ấp úng.

Ông làm thầy thuốc ở Hội Kê, cả đời suôn sẻ, há lại hiểu được thống khổ của Bùi Tu Vân?

“Lúc cháu ở thành Trường An, chỉ cần tiện tay viết vài câu thơ liền có người người ca tụng.

Cháu cảm thấy rất vô vị, trừ văn võ ra, đao thương, kiếm giáo, búa rìu, không gì cháu không thạo.

Bất luận là ngựa dữ đến đâu, cháu cũng thuần phục được.

Chỉ bằng một cây cung trong tay, cháu chắc chắn bắn trăm phát trăm trúng.

Vì thế, từ trước đến giờ cháu chẳng xem ai ra gì, cũng chẳng ngờ đến thân thể con người sẽ không chịu nổi một kích như thế.” Bùi Tu Vân nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt lần thứ hai, đôi mắt chàng thâu triệt hơn rất nhiều.
Bùi Hoàng Văn thở dài, “Tu Vân, sẽ không sao đâu.

Tuy cơ thể của cháu có hạn nhưng tri thức thì vô hạn.

Sau khi chú thành công chế thuốc giải cho cháu, cháu vẫn có thể làm quan làm tướng.”

“Gỗ quý trong rừng, gió mạnh tất tàn.

Chú à, cháu mệt rồi, sẽ không về Trường An nữa.

Sau này, Tống Tích muốn đi đâu, cháu liền đi đó.” Nhắc đến Tống Tích, ánh mắt của chàng lập tức trở nên nhu hòa.

“Chú muốn gặp cô nương này thật đấy...” Bùi Hoàng Văn rút ngân châm,

cẩn thận châm lên cổ tay của chàng.

“Sắp rồi, chú sẽ được gặp muội ấy sớm thôi.” Bùi Tu Vân khẽ mỉm cười.

Chương 69: Thẹn Thùng

Sau khi về nhà không lâu, Tống Tích loáng thoáng nghe được tiếng bước chân ngoài sân.

Nàng mở cửa sổ, đẩy buồng lá chuối rậm rạp sang một bên, nhìn thấy một người phụ nữ quấn khăn xếp màu chàm.

Mắt nàng sáng rỡ, vừa cựa lá chuối vừa vẫy, “U ơi!”

Nghe thấy tiếng gọi của nàng, Triệu Vân lập tức vét váy, vội vàng đi vào phòng nàng.

“Đi Kim Lăng về một chuyến, suýt thì u không nhận ra con nữa!” Triệu Vân vừa nắm cổ tay của nàng, vừa sờ váy lụa mềm mượt.

“U, đẹp không ạ? Tiên sinh mua cho con đó!” Tống Tích xoè váy ra, xoay một vòng.

“Rất đẹp, còn đẹp hơn y phục của tiểu thư nhà giàu ở trấn trên nữa!” Bà tán thưởng, khoé môi đầy nếp nhăn cong lên.

Tống Tích cười, ôm eo và úp mặt trên vai bà, “Tiên sinh đối xử với con tốt lắm ạ.”

Triệu Vân vỗ về vai nàng, “Từ nhỏ con đã có chủ kiến, đương nhiên người có thể lọt vào mắt con sẽ không kém.”

Đột nhiên, bà khựng tay lại, nghiêng người hỏi: “Tích Nhi, gần đây... con có cảm thấy buồn nôn không?”

“Dạ?” Tống Tích bối rối lắc đầu.

“Thì... con và tiên sinh đã viên phòng chưa?” Triệu Vân hơi thẹn thùng, hỏi.

Gò má của Tống Tích đỏ lên, khẽ gật đầu.

“Bao lâu rồi?”

Tống Tích vội bịt miệng lại, lắc đầu lia lịa.

Triệu Vân kéo tay nàng, nắm trong tay, thâm thúy nói: “Con sắp xuất giá rồi, chuyện này nhất định phải do u chỉ bảo con.

Con không thể cái gì cũng không biết, nó sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của con sau này.”

“Thật ra... mùa xuân năm nay, con đã cùng tiên sinh...” Tống Tích không nói nổi nữa, nhấp môi trộm nhìn Triệu Vân.

Triệu Vân thoáng kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì bây giờ, hôn sự gần như đã định, không cần truy cứu vấn đề sớm muộn.

Bà hạ tay xuống, xoa cái bụng nhỏ của Tống Tích, nhíu mày hỏi: “Tính đến giờ cũng được vài tháng rồi, sao vẫn không có động tĩnh gì nhỉ?”

“U à!” Tống Tích hất tay bà ra, nhảy lùi ra sau, dán lưng lên tường, lắp bắp nói: “Con... còn nhỏ mà...”

“Nhỏ cái gì mà nhỏ!” Triệu Vân trừng mắt, “Sắp gần chửa đến nơi, đương nhiên sẽ phải sinh con rồi.

Làm sao lại không có con được?”

“U...” Tống Tích đang muốn phản bác, Triệu Vân lại nói: “Không đúng, thời gian cũng lâu vậy rồi, chuyện này ắt có vấn đề... Tích Nhi, con nói cho ta biết, các con viên phòng với nhau như thế nào?”

“Con...” Khuôn mặt của Tống Tích đỏ bừng, mím chặt môi dưới.

Thấy nàng kiên quyết không chịu nói, Triệu Vân hỏi thẳng: “Tiên sinh có dùng thứ đó cắm vào trong con không?” Vừa hỏi, bà vừa vỗ nhẹ cái bụng.

“U... u đừng nói nữa mà...” Tống Tích tránh đi, lui vào tường, vùi mặt trong khuỷu tay của mình, vành tai đỏ lên.

Triệu Vân hoàn toàn ngó lơ, vẫn truy hỏi: “Tiên sinh có bắn vào trong con không?”

Tống Tích kinh ngạc.

Nghĩ kỹ lại thì lần nào tiên sinh cũng rút ra rồi mới bắn chất dịch trắng đục kia lên đùi của nàng.

“Không có sao?” Triệu Vân nghiêm nghị hỏi.

Tống Tích khẽ gật đầu.

Triệu Vân bắt lấy bả vai của nàng, chặt đến mức khiến Tống Tích nhíu

mày.

“Tích Nhi, đó là ý của con à?”

Nàng ngơ ngác lắc đầu.

Sắc mặt của Triệu Vân rất nghiêm trọng, “Tích Nhi, nhớ kỹ, chuyện này không được tùy ý cho qua.

Nếu một người đàn ông không muốn đẻ con sinh con nối dõi cho họ, tức là lòng họ không có con.”

“Không thể nào!” Tống Tích thốt lên, đứng tử hờ co lại.

Trong lòng tiên sinh có nàng hay không, đặt nàng ở vị trí nào, nàng rất rõ ràng.

“Nếu trong lòng cậu ấy có con thì tại sao lại không muốn đẻ con mang thai?” Triệu Vân trầm mặt hỏi.

Chương 70: Bỏ Trốn

Tống Tích rất buồn vì những câu hỏi ấy, cả đêm lo lắng bất an.

Đêm đã khuya, nàng vẫn trần trọc khó ngủ, thế là ra ngoài sân đi dạo.

Nàng hái một đoá hoa cúc trắng vẫn còn đọng sương rồi ngửi dưới mái hiên, sau đó miết từng cánh hoa.

“Hoa cúc này, mi nói xem, vì sao thành thân thì phải sinh con chứ?” Đầu ngón tay thon thả bứt cánh hoa ném xuống đất, mùi hương quẩn quanh tay áo.

“Haiz... ta biết trong lòng tiên sinh chắc chắn có ta, nhưng lời nói của u cũng rất có lý.

Ta nên làm gì bây giờ?” Tống Tích bứt hết cánh hoa, rồi rì ném cành hoa trụi lủi xuống đất rồi ôm đầu mình, liên tục than ngán thở dài.

“Bịch — ” Một viên đá bay từ ngoài tường vào, nhanh như chớp lăn tới gần chân nàng.

Tống Tích nhíu mày, không lẽ là mèo hoang?

“Bịch — ” Lại có thêm một viên nữa bay vào.

Tống Tích cả kinh, cầm cái chổi cạnh tường lên rồi đi tới cửa, thấp giọng hỏi: “Ai ở ngoài đấy?”

“Là ta, Triệu Minh Đức.

” Giọng nói lí nhí từ bên kia cửa vang lên.

Tống Tích thở phào nhẹ nhõm, mở cửa ra, dựng cái chõ đứng trên mặt đất và chống nạnh nói: “Trễ thế này rồi còn tìm ta làm gì?”

Mấy tháng không gặp, cậu đã già hơn, dưới ánh trăng mờ sương, trông người cậu mỏng như giấy như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

“Chắc, gần đây khoẻ không?” Hàng mày giãn ra của Tống Tích lại nhú chặt.

Triệu Minh Đức cởi túi hành trang trên vai rồi phủi phủi vài cái, đôi mắt sáng rực, “Tích Nhi, chúng ta bỏ trốn đi!”

Tống Tích trợn mắt, “Tại sao ta phải bỏ trốn với huynh chứ? Ở đâu ra chuyện này vậy?”

“Bởi vì chúng ta đều là kẻ bị bức ép...” Cậu thấp giọng nói.

Tống Tích không hiểu chuyện gì, “Kẻ bị bức ép?”

“Đúng, mẹ của ta bắt ta cưới vợ sinh con, nhất định là muội cũng bị bức ép nên mới gả cho tiên sinh, không bằng...”

Bị ánh mắt lạnh giá của nàng nhìn chằm chằm, Triệu Minh Đức ấp úng nói: “Người trong thôn đều nói rằng tiên sinh lấy một ngàn lượng vàng làm sính lễ hỏi cưới muội là vì tiên sinh bất lực phương diện kia, cũng không thể sinh con nên mới dùng tiền để bịt miệng nàng.

”

Tống Tích giận đến mức mặt mày xanh mét, nắm chõ quạt xuống người cậu, “Bọn đàn bà lắm chuyện này! Cả ngày chỉ biết khoa môi múa mép!”

Triệu Minh Đức đau đớn, dù loạng choạng lùi về sau mấy bước nhưng vẫn kiên quyết nói: “Tống Tích, ta đến đây là để cứu muội! Muội đừng cố chấp nữa!”

“Rốt cuộc là ai cố chấp hả?” Tống Tích suýt bị chọc cười, chĩa chõ vào mặt cậu.

“Triệu Minh Đức, ta không cần huynh giải thích khi bọn họ nói xấu sau

lưng ta và tiên sinh, nhưng huynh có thể đừng nổi giận cho giặc được không hả?”

Nàng ngẩng mặt lên, ánh trăng lạnh lẽo phủ xuống làm khuôn mặt của nàng càng thêm giá rét.

Nàng quét chổi thành một đường dưới đất như biên giới Hán – Sở, ngăn cách giữa hai người.

“Ta và huynh không giống nhau.

Đương đầu với khó khăn, sao huynh lại có thể từ bỏ, trở mặt nổi giận cho địch? Sau này, huynh không phải là bạn của Tống Tích ta nữa.

” Nàng cao giọng chắt vắn, hàng mày sắc như cánh ưng, nhìn chăm chăm Triệu Minh Đức đến mức cậu phải chột dạ.

“Ta không có...” Cậu còn muốn biện giải nhưng bị Tống Tích hất chổi, bụi bay đầy mà cắt ngang.

“Người xưa hễ đoạn tuyệt quan hệ sẽ cắt đứt y phục, nhưng ta tiếc y phục này, để mặt huynh bị bẩn vậy!” Nàng quét đất với tốc độ nhanh như gió, bụi bặm bay phẫn phật.

Triệu Minh Đức che mặt sau tay áo, tức giận nói: “Đồ không biết xấu hổ!” “Cút nhanh!” Nàng giơ cái chổi lên, giả vờ muốn ra tay.

Triệu Minh Đức quải túi hành trang, bóng người nhỏ gầy chạy vào màn đêm.

Tống Tích đặt cái chổi trong tay xuống, thu lại nanh vuốt của mình.

Nỗi ấm ức trào dâng trong lòng nàng.

Mây khê che lấp trời sao thưa thớt, mưa nhuộm ướt trắng.

Tống Tích khoanh tay nhìn chiếc bóng trải dài trên mặt đất.

Tiên sinh, nếu người ở đây thì tốt r ấ...

Chương 71: An Ủi

Trời mưa.

Bùi Tu Vân cầm một quyển sách, từ giàn hoa tử đằng đi đến dưới hiên.

Chàng ngồi trên đất, phất tay áo màu lam ám khói, tay còn lại chống cằm, nâng chén rượu ấm áp dưới vầng trăng.

Trước khi đi, Bùi Hoàng Văn còn cố tình nhắc chàng bớt uống rượu, bớt viên phòng.

Nhưng đáy lòng chàng luôn cảm thấy ngứa ngáy, bên tai chàng như có một giọng thì thầm: “Không sao đâu, chỉ uống một chút thôi, sẽ không có vấn đề gì.”

Thế thì xem như là không sao đi.

Chàng nâng chén rượu đúc bằng sứ trắng, lắc khẽ dưới ánh trăng bạc chảy.

Dịch rượu trong chén đọng lại vệt đỏ trên thành chén.

“Tiên sinh!”

Hình như chàng nghe thấy một tiếng gọi rất to.

Lẽ nào chàng say rồi? Tống Tích mới về nhà cơ mà, há lại có thể đến chỗ chàng kia chứ?

“Tiên sinh!” Lại một tiếng gọi vang lên, lần này đã mang theo âm khóc nức nở.

Bùi Tu Vân kinh ngạc, vội đi ra trước viện, mở cổng ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy chàng, cô nương ướm sững cả người lập tức trở nên vô lực, nhào vào lòng chàng.

Trên đời này luôn có một người như thế, là ánh đèn trong đêm tối vô tận, là ánh lửa cuối trời đông buốt giá, là nơi che gió chắn mưa.

Ta trèo đèo lội suối, vượt bao gian khổ chỉ vì có được sự ấm áp này.

“Tiên sinh...” Ngón tay trắng nõn siết chặt vạt áo của chàng.

Cuối cùng, Tống Tích cũng có thể khóc thành tiếng mà không phải để ý đi đâu gì.

“Sao nàng mới về nhà lại khóc thành thế này rồi?” Ngón tay của Bùi Tu Vân đặt trên khoé mắt của nàng, nhẹ nhàng lau đi vết nước.

Khuôn mặt đẫm nước mắt được đôi bàn tay thân thương ủ lấy, Tống Tích nức nở: “Rõ ràng muội không làm sai gì cả, tại sao cứ phải gánh chịu tiếng ác vô cớ này?”

Sắc mặt của Bùi Tu Vân đĩnh lại, dẫn nàng đến dưới mái hiên rồi đưa chén rượu ấm áp cho nàng.

“Muội uống đi, làm ấm cơ thể.”

Chậm thôi, chúng ta từ từ nói.” Chàng đi vào phòng, một lát sau lấy ra khăn tay đã vắt nước ấm.

Bùi Tu Vân ngồi bên cạnh nàng, cời búi tóc của nàng xuống rồi lau chiếc khăn tay vẫn còn hơi ấm lên trán nàng.

Nắm ngón tay mở ra, đặt ở hai bên sườn mặt của nàng, dịu dàng vuốt ve.

“Thu sắp sang rồi, nàng lại đội mưa như vậy, ít nhất cũng phải mang theo ô chũr.” Chàng thủ thỉ, hàm ý trách cứ.

Tống Tích cúi đầu, yên lặng uống một hớp rượu, trong bụng lập tức trở nên ấm áp.

Bùi Tu Vân cất chiếc khăn ướt đi rồi tìm một chiếc khăn khô, sau đó buộc mái tóc của nàng lại.

Sau đó, chàng vén góc áo màu trắng, ôm nàng vào lòng, chắn đi toàn bộ gió lạnh của đêm mưa cuối hè.

Tống Tích cuộn trong lòng chàng, chậm chạp kể lại chuyện mình đã nghe thấy hôm nay.

Hẳn là do cái ôm của chàng quá đổi ấm áp, khiến nàng dựa vào vai chàng, mơ màng muốn ngủ.

Bùi Tu Vân siết tay, cúi đầu áp sát gò má hồng hào, dịu giọng hỏi: “Tích Nhi, còn nhớ chuyện ta đã nói với muội, rằng sẽ cời xuống gồng xiêng

trên người muội không?”

Chàng nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tống Tích, mười ngón đan cài.

“Sinh ra là phụ nữ bất hạnh vô cùng, dù may mắn được giáo dưỡng vẫn là học v ề tam tòng tứ đức mà thôi.

Đương tuổi xuân thì lại không được tận hưởng, chỉ vì sợ lỗ tuổi mà phải vội gả ch ồng.

Sau khi gả ch ồng lại vội sinh con dưỡng cái.

Tuy một đời dài là thế, nhưng cuộc sống của phụ nữ chỉ ngắn như mười mấy năm, v ề sau chỉ còn lại ả sống tạm bợ vô cùng vô tận.” Bùi Tu Vân nhíu mày nói.

Tống Tích kinh ngạc, nàng chưa từng nghĩ đến những gì mà tiên sinh nói.

“Tích Nhi, không phải cơ thể của ta không thể có con,” Ngón tay của chàng từ tốn v ề ngón tay của Tống Tích, gọi lên cảm giác ngứa ngứa.

Chàng tiếp tục nói, chất giọng dịu dàng hết mực, “Nhưng ta không vội, ta cũng không quan tâm đến việc đó.

Muội còn nhỏ, bản thân vẫn là một đứa trẻ, ta muốn yêu thương muội thêm vài năm nữa, yêu thương cả đời cũng được.

Ta muốn cùng muội đi khắp núi non tươi đẹp, sau khi ngắm nhìn trăm ngàn sắc thái thế gian, chúng ta hãy quyết định có nên sinh con cũng không muộn.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của chàng vô cùng ôn hòa, hết như thân nhiệt của chàng vậy, nóng đến mức khiến mắt nàng chực khóc.

Chương 72: Trêu Chọc H

“Tích Nhi, không cần đau lòng, dù người đời chửi bới ta và nàng đi nữa, họ cũng không thể cướp mất hạnh phúc của đôi ta.

Đứng trước sự thật, rồi lời đồn vợ vẫn cũng tan biến mà thôi.” Ngón tay của chàng nâng cằm Tống Tích lên, nụ hôn ướt át phủ xuống cánh môi còn vương hơi rượu của nàng.

“Người xung quanh chúng ta sinh ra và trưởng thành trong sự ngu dốt, họ thích khua môi múa mép là việc của họ.

Hay là... đề bài cuối cùng trước khi muội xuất sư, chính là xử lý việc này như thế nào nhé.” Chàng cười khẽ, ánh mắt nồng ấm.

Tống Tích kinh ngạc, “Muội xuất sư ư?”

Chàng gật đầu, “Vi sự đã dạy được muội bản lĩnh tự mình đảm đương rồi.”

“Nhưng muội...” Tống Tích rụt người.

Cái ôm của tiên sinh khiến lòng nàng an tâm như vậy, nàng không muốn một mình đương đầu với gió mưa.

“Tích Nhi,” Bùi Tu Vân véo tai nàng, “Muội nhớ kỹ, muội không phải hoảng yển trong lòng để người đời suy xét.

Hãy làm bất cứ chuyện gì muội thích, nó sẽ khiến muội toả sáng rực rỡ.

Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, đều có ta thu dọn giúp nàng.”

“Được.”

Đi đầu duy nhất nàng muốn làm bây giờ là...

Tống Tích nhoẻn miệng, cởi giày thêu bằng lụa, lộ ra đôi chân trắng như

ngọc.

Nàng dẫm lên guốc gỗ của Bùi Tu Vân, ngón chân khế cong, cởi guốc gỗ của chàng ra rồi cọ cọ mu bàn chân trắng nõn của chàng bằng ngón chân mịn màng của mình.

“Tích Nhi, nếu muội làm vậy... ta sẽ không cần lòng được...” Bùi Tu Vân yêu cái điệu vô tình trêu chọc của nàng vô cùng, mỗi khi bị nàng trêu chọc, chàng đâu không thể kiêu chế.

“Không cần lòng gì ạ?” Tống Tích biết tổng còn hỏi.

Lời căn dặn của Bùi Hoàng Văn vắng vắng bên tai, nhưng ánh mắt của chàng vẫn tối đi, hai tay đặt lên chân nàng.

Tống Tích cong ngón chân, móng chân hồng phấn khế cào mu bàn chân trắng nõn.

“Đừng trêu chọc ta.” Giọng nói của chàng càng lúc càng trầm.

“Sẽ có hậu quả sao?” Tống Tích ngẩng đầu, một nụ cười thoáng qua ánh mắt.

“Có...” Ngón tay thon dài vén làn váy lên, xâm nhập vào quần lót.

Một tay chàng vòng quanh eo của Tống Tích, tạo thành gông cùm trói buộc sự giãy dụa của nàng.

Tay còn lại tách đôi chân thon thả ra, ngón tay khép hờ, từ tốn vuốt dọc lông tơ thưa thớt phía trên thung lũng.

“Đừng cử động.” Đầu ngón tay tách mở mép thịt đang khép lại rồi kích thích cánh trắng non mềm mại như đang gầy đàn.

Tống Tích vùng vẫy hai chân, đá nhẹ vào bắp chân của Bùi Tu Vân.

Đôi chân của chàng lập tức ghì nàng lại, khiến hai chân nàng rộng mở.

Làn váy bị vén lên một nửa, quần lót cũng tuột quá nửa đùi, bàn tay trắng ngọc hoàn toàn chui vào trong, tùy ý xằng bậy.

Lòng bàn tay ấn hạt châu mà nhẹ nhàng vân vê.

“Đừng như thế mà...” Tống Tích nắm lấy cổ tay của chàng.

“Tích Nhi, hay là ta trêu chọc đến mức nàng mất khống chế nhé...”

Không đợi nàng trả lời, Bùi Tu Vân lại luồn một tay vào trong.

Tay này nhấn nhá hạt châu, tay kia chăm chỉ ra vào hoa tâm.

“Tiên sinh... muối ai r ồi.” Tống Tích hồi hận, r ồi r ỉ nói.

“Tích Nhi, còn ta lại muốn nhìn muối mất khổng chề.” Bùi Tu Vân nhấn mạnh, vân vê hạt châu thì chậm rãi, mà tốc độ ra vào hoa tâm lại nhanh vô cùng.

“Tiên sinh!” Tống Tích hét lên, hơi rụt eo v ề nhằm tránh đi xúc cảm tê dại cùng trời cuối đất ấy.

Nương theo động tác của nàng, bàn tay của Bùi Tu Vân thuận đà đuối theo.

Nửa người trên của nàng tuột xuống, đầu tựa vào cánh tay của chàng, người dưới thì buông thõng giữa không trung, hai chân run lên.

Hoa dịch thấm ướt ngón tay, dòng suốt cọ qua hoa tâm, đọng lại trên bờ mông mềm mại, sau đó tí tách rơi xuống đất.

Bùi Tu Vân rút tay ra, để nàng có thể thấy được ngón tay lấp lánh hoa dịch của mình dưới ánh trăng soi.

Chàng cúi đầu, thì thầm bên tai, “Nước nhiều thật đấy...”

Đầu lưỡi phấn hồng liếm ngón tay trắng nõn, cuộn lấy toàn bộ hoa dịch.

“Nhưng không đủ no...” Bùi Tu Vân khẽ chạm lòng bàn tay lên cánh môi của nàng, để lại một vệt trơn bóng.

Ngón tay lại cắm vào hoa tâm thêm một lần nữa, ba ngón tay mà vào, vươn đến nơi sâu nhất trong cơ thể của Tống Tích, động tác vừa nhanh vừa mạnh.

Tống Tích không khỏi co rút bụng, không ngừng rên r ỉ thật to: “Tiên sinh, mau dừng lại! Muội muốn đi nhà xí!”

“Không sao, vì sự thích ngắm muối tiết ra.” Chàng thủ thỉ bên tai nàng.

Mất mặt gần chết...

Tống Tích ôm mặt, hoa dịch tuôn ra như suối, vẽ nên đường cong tuyệt đẹp dưới ánh trăng.

Chương 73: Người Xưa

Tống Tích say giấc trong lòng chàng, cánh môi hơi ẩm hé mở, thở ra hương rượu dịu ngọt.

Vì không nở đánh thức cô nương đang ngủ say trong lòng, Bùi Tu Vân đành bế nàng, bước vào trong phòng.

Hôm sau, nắng khế chiếu rọi, xuyên qua hoa đào trên khung cửa sổ giấy, phủ xuống hai người đang ôm nhau ngủ.

Bùi Tu Vân đứng dậy, chỉnh góc chăn cho Tống Tích rồi lặng lẽ xuống giường.

Trên mặt nước hồ Đông ngập tràn sương mù, tốp năm tốp ba thuyền đánh cá đây ấy áp chầm chậm về bờ.

Tay áo của dân chài xắn ngang vai, để lộ đôi tay rắn chắc.

Khi chiếc thuyền đánh cá cập bến, đám dân buôn liền xúm lại.

Khoang thuyền được mở ra, thân cá màu bạc lữ lượt ào xuống.

Bùi Tu Vân mặc áo choàng màu lam, trên vạt áo thêu lá trúc bằng sợi tơ xanh ngọc, trông chàng vô cùng nổi bật giữa nhóm người thô thiển đang ồn ã.

Có người nhận ra chàng, cao giọng hỏi: “Bùi tiên sinh, sao ngài lại đến đây?”

Bình thường người ta chỉ đến chợ mua cá, bởi vì cá tươi vừa cập bến đều bị dân buôn mua cả rồi.

“Có cua cái không?” Bùi Tu Vân cao giọng hỏi lại.

“Đương nhiên là có rồi, vốn không định bán nhưng ta phá lệ vì tiên sinh vậy.

Tiên sinh muốn mua bao nhiêu?” Người nọ lấy một cái thùng gỗ ra, bên trong chất đầy cua tươi sống.

“Tám chỉ.”

“Được, một ngàn quan tiền.” Ở hồ Đông này, cua là thứ dù ra giá cao cũng không mua được.

Tuy ngoài miệng, người đánh cá nọ bảo là không bán suôn, nhưng nếu không bán cho Bùi Tu Vân thì cũng rơi vào tay kẻ khác.

Bùi Tu Vân lấy một lượng bạc từ trong áo ra đưa cho y, dân chài xung quanh đều nhìn người bán cua bằng cặp mắt hâm mộ.

Người nọ nhận tiền làm việc, lập tức dùng dây thừng buộc tám chỉ cua rồi đưa cho Bùi Tu Vân.

Chàng duỗi tay nhận lấy, liếc sơ vài cái đã thấy được mai cua to bằng cái đĩa, càng to bằng nắm tay, thân thể của mập mạp.

Thật nóng lòng muốn nấu những con cua này lên rồi ngắm nhìn dáng vẻ Tổng Tích cần mai cua, miệng dính đầy gạch cua quá!

Sắp thẳng chức làm rể nên nửa đường, chàng lại cho một cậu bé vài đồng tiền, nhờ nó chạy đến Tổng gia thông báo một tiếng để cha mẹ vợ không cần sốt ruột vì không tìm được Tổng Tích.

Trên đường về nhà, Bùi Tu Vân chợt thấy trước cửa có một người thanh niên khoác áo choàng sa tanh màu mực, trên tay đang bế một bé con vận váy hồng.

“Cầm Chi?” Bùi Tu Vân kinh ngạc.

Người thanh niên xoay người, kích động đi đến, muốn ôm chàng.

Bùi Tu Vân lùi về sau mấy bước, nhú mào tránh đi sự nhiệt tình của Trương Cầm Chi.

“Có việc gì?” Bùi Tu Vân điềm nhiên hỏi.

Người này từ thành Trường An xa xôi ngàn dặm đến đây, tám phần mười là không có gì tốt.

“Không giấu gì huynh, là Thái tử điện hạ bảo ta đến đây một chuyến.

Lần trước Thôi tiên sinh không giỏi nói chuyện, đã đắc tội huynh, mong huynh đừng để bụng.” Trương Cầm Chi chấp tay.

Cô nhóc phía sau y chập chững đuổi theo, ôm lấy đầu gối của y rồi bập bẹ nói: “Cha, ôm — ”

“Chờ lát nữa nhé, cha đang bàn công việc.” Trương Cẩm Chi nhỏ giọng nói, đặt tay lên búi tóc của cô gái nhỏ như an ủi.

“Còn việc gì nữa không?” Bùi Tu Vân hỏi, dáng vẻ không quan tâm lắm.

“Điện hạ hi vọng ta có thể khuyên tiên sinh xuất sĩ (nghỉ làm thầy giáo)...”

Cô nhóc ngẩng đầu, tuy không hiểu cha đang nói gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng chờ bên cạnh.

“Không còn gì nữa thì về đi.

Sau này đừng đến tìm ta vì chuyện này nữa.” Bùi Tu Vân lướt qua hai người, cằn theo chuỗi cửa mà đẩy cổng sân ra.

Trương Cẩm Chi nắm chặt thời cơ, mỉm cười bế nhóc con lên rồi bước theo hai ba bước, “Tu Vân à, lúc được Thái tử điện hạ giao phó, ta cũng không nghĩ là thực hiện được.

Lần này ta dắt con gái đến Hàng Châu nên tiện đường ghé thăm huynh đó...”

Chương 74: Ăn Cua

Đối với hai người bất ngờ ghé thăm này, Bùi Tu Vân chọn cách vờ như không thấy, tiếp tục đi vào trong nhà, dọn cái bàn dài ra dưới giàn hoa Tử Đằng.

Tống Tích đang ôm mấy tấm đệm mềm đi ra dưới giàn hoa, chợt thấy hai người một lớn một nhỏ đang đứng thì vẫy tay chào.

“Phu nhân, làm phiền rồi.” Trương Cẩm Chi chấp tay, khách sáo nói, bé gái bên cạnh cũng khom lưng hành lễ.

“Không sao.” Tống Tích không quen với kiểu ăn nói khách sáo này, nhưng cũng đáp lại.

Hai người ngồi trên nền đất, cách chiếc bàn dài, Tống Tích ngồi đối diện họ, sáu mắt nhìn nhau.

Bùi Tu Vân cầm đĩa quýt vàng óng ra, ngồi xổm xuống và đưa nó đến trước mặt Tống Tích.

“Phu nhân, chọn một quả đi.”

Tống Tích giật mình, nghi ngờ nhìn chàng, nhưng cũng cầm một quả quýt nhỏ từ trong đĩa.

Bùi Tu Vân đặt đĩa xuống, lựa lựa rồi đổi cho nàng một quả lớn hơn, tròn như minh châu, có màu rắng chiêu.

“Quả này ngọt hơn.” Chàng đổi nó với quả quýt nhỏ trong tay Tống Tích rồi đứng dậy, rời đi.

Chứng kiến cảnh tượng này, Trương Cẩm Chi ở phía đối diện trợn tráo con mắt, há hốc mồm.

“Mời ăn quý.” Tống Tích đẩy cái đĩa ra giữa bàn.

Trương Cẩm Chi tím lại sắc mặt, cầm một quả quýt lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, cảm khái nói: “Tu Vân của trước đây ngông nghênh như vậy... đã bao giờ đối xử nhẹ nhàng với ai đâu...”

Tống Tích vênh tai lên, tò mò hỏi: “Trước đây tiên sinh là người thế nào? Nàng lột lớp vỏ ngoài ra, bẻ một múi quýt rồi bỏ vào miệng.

Thịt quả tươi mát, khi cắn có dòng nước ngọt thanh chảy ra, quả thật ngọt như lời tiên sinh nói.

“Năm đó, phụ thân của Tu Vân là Hộ Bộ Thượng thư, Bùi thị ở Hội Kê là gia đình quyên quý tằm cỡ.

Tu Vân lại tinh thông văn võ, đương nhiên sắc lạnh bức người.”

“Sắc lạnh bức người?” Tống Tích suýt bị sặc.

Trong mắt nàng, tiên sinh luôn là trời quang trăng sáng, khiêm tốn lễ phép, dường như không liên quan gì đến sự nhận xét này cả.

Bùi Tu Vân một tay cầm cua, một tay xách rượu, chậm rãi đi đến.

Chàng ngồi bên cạnh Tống Tích, đặt một bát cua đã nấu chín trước mặt nàng.

“Tu Vân...” Trương Cẩm Chi nhỏ giọng nói: “Thật ra ta vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với huynh.

Năm đó huynh xảy ra chuyện, Tạ gia kia cũng là gia tộc lớn, lại có thế lực lớn chống lưng, ta không dám thăm huynh nơi đầu sóng ngọn gió như vậy.

Sau khi Tạ gia bại, ta cũng muốn đến tìm huynh nhưng nghe người ta nói, cả nhà huynh đã trở về Tiềm Đường.”

Bùi Tu Vân không hề ngăn đầu, chỉ lựa một con cua vừa to vừa căng thịt rồi bóc càng.

“Huynh và ta có giao tình thế nào?” Bùi Tu Vân thuận miệng hỏi.

Trương Cẩm Chi sững người, tuy trước đây từng học chung mấy năm nhưng tính ra quan hệ giữa họ chỉ là quen biết.

Bùi Tu Vân cầm vỏ cua, bẻ ngược ra ngoài, gạch cua vàng óng tiết ra một ít dãi.

Chàng cúi đầu, đặt mai cua đã tách vào lòng bàn tay của Tống Tích rồi tiếp tục nói:

“Nếu không có giao tình gì thì huynh không cần mạo hiểm vì Bùi mỗ.”

Chàng cầm cây kéo, cắt giữa chân của rỗi đứt đũa vào, móc ra thịt cua màu trắng, bỏ vào đĩa của Tống Tích.

“Chẳng lẽ hôm nay các người đến hôi của à? Hôm nay ta vừa mua cua cho phụ nhân, thế là các người đến thăm.” Bùi Tu Vân ngẩng đầu, cười rất thản nhiên nhưng đờng tử lại thấp thoáng không vui.

“Lạc Nhi!” Trương Cẩm Chi gọi nữ danh của con gái.

Cô bé vẫn luôn tự chơi một mình hơi run lên, vội lấy cái túi màu đỏ trong ngực áo ra rỗi đưa đến bằng hai tay.

“Trước đây ta thấp cổ bé họng, chưa bàn đến việc giúp đỡ, đến thăm cũng không dám thăm huynh.

Mong rằng bây giờ có thể góp một phần sức lực vì huynh.

Thành Trường An có vô số con cháu quý tộc, nhưng ta chỉ nể phục Bùi huynh đây.” Sắc mặt của Trương Cẩm Chi rất thành khẩn.

Ánh mắt của Bùi Tu Vân hơi chuyển động, dùng khăn lụa lau tay rỗi nhận lấy túi vải màu đỏ.

Bên trong là một miếng bánh màu hồng.

Bánh bình thường có hình dạng cối xay, miếng bánh này lại có hình vuông, góc cạnh rõ ràng.

Là một thành phần trong phương thuốc giải độc!

“Ta nhận thứ này,” Bùi Tu Vân thản nhiên cất nó vào ngực áo, sau đó đẩy đĩa cua đẩy ắp đến trước mặt Trương Lạc, ôn hoà nói: “Cháu cũng chọn một con đi.”

Trương Cẩm Chi vươn tay muốn chọn giúp con gái nhưng bị Bùi Tu Vân dùng đũa ngăn lại, “Để con bé chọn.”

Trương Lạc vươn khúc tay vừa trắng vừa mềm ra, lấy một con cua nặng thịt.

Lúc này, Bùi Tu Vân mới đẩy bát cua sang Trương Cẩm Chi.

Trương Cẩm Chi tiện tay cầm con cua trên cùng lên, y chưa từng ăn món này khi ở thành Trường An nên nhất thời không biết ăn thế nào.

Thấy Bùi Tu Vân lại cúi đầu bóc thịt càng cua cho Tống Tích, y liếc mắt

dày nói: “Tu Vân, huynh cũng bóc lột của cho ta đi.”

Bùi Tu Vân nhướng mày, “Bóc của cho phu nhân của ta là tình thú.

Huynh là gì chứ?”

Trương Cẩm Chi bu ãn chán học theo Bùi Tu Vân để bóc của cho con gái, trong bụng nghĩ: Huynh làm như chỉ có huynh có người thân á!

Chương 75: Nói Đùa

Bóc cua cho Tống Tích xong, Bùi Tu Vân nhấc bầu rượu lên, rót đầy chén rượu hoa mai rồi đẩy đến trước mặt Trương Cẩm Chi.

Trương Cẩm Chi buông con cua tám lạng trong tay xuống, cúi người nhận chén rượu.

“Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.” Bùi Tu Vân rót rượu cho mình, sau đó nâng chén, gật đầu.

Trương Cẩm Chi nâng chén rượu bằng hai tay, kính trọng mời chàng.

Sau vài tuần rượu, sự xa lạ giữa hai người dần biến mất, nổi hứng nói về chuyện năm xưa.

Tống Tích cũng uống hai chén, một tay cầm mai cua, tay còn lại ghép những mảnh vỏ cua thành con cua hoàn chỉnh.

Một cái đầu tròn vo chui vào lòng nàng, không biết từ lúc nào mà Trương Lạc ngồi phía đối diện đã sang đây, bàn tay chút chút nắm đai lưng của nàng, đờng tử đen láy.

“Tỷ tỷ... tỷ thơm quá à...” Âm sắc đặc trưng của Trường An khá khó nghe, nhưng giọng của cô bé lại rất mềm mại, vừa nghe đã có cảm giác như mèo cào.

Tống Tích nâng tay lên, bỗng ngửi thấy mùi hoa quế thoang thoảng trong không khí.

Nàng kinh ngạc quay đầu, mấy nụ quế trên cây đã hé nở.

Nàng ngồi tại chỗ hồi lâu, hương hoa quế đã ngào ngạt lan khắp cơ thể.

“Hoa quế... nở rồi...” Nàng lầm bầm.

Tống Tích nhớ lại ước hẹn của mình và tiên sinh rằng sẽ gả chồng khi hoa

quế nở.

Bây giờ... hoa quế đã nở khi nàng không kịp phòng ngừa như thế...

“Hoa quế đẹp không ạ?” Trương Lạc tò mò hỏi.

Thành Trường An không có hoa quế, dọc trên phố chỉ có cây hoè.

Mỗi độ thu sang, từng giọt sương trắng đọng trên cành lá xanh, mùi hoa hoè rất nhạt nhưng mùi của mật hoa lại rất nồng.

Cô bé thích nhất là ăn một muỗng mật hoa nguyên chất hoà với sữa dê ấm áp.

“Đẹp lắm.” Tống Tích đứng lên, dẫn cô bé đến dưới cây quế.

“Đừng quật, chờ ta một chút.” Tống Tích búng chóp mũi thanh tú của cô bé, dặn dò rồi đi vào phòng.

Không lâu sau, chàng cầnhai tách trà nóng ra, dưới nách còn kẹp theo một vài kẹo đường.

Nàng và Trương Lạc ngồi dưới cây quế.

Nàng cúi đầu, sau khi thổi bớt khí nóng để nước trà nguội hơn mới đưa cho cô bé.

“Cẩn thận một chút.” Nàng đặt chén trà vào lòng bàn tay của cô bé.

Trương Lạc ôm tách trà ấm áp, hoa quế ngấm với lá trà bốc lên mùi hương nồng đậm, còn thanh khiết hơn cả mùi hoa quế đang rơi.

“Là mùi của tử tử.” Trương Lạc phấn khởi nói.

Tống Tích mở vài kẹo đường, bốc một viên kẹo hoa quế ra.

“Há miệng.” Nàng kê viên kẹo bên môi Trương Lạc.

Trương Lạc ngoan ngoãn há miệng, đôi môi mềm mại ngậm lấy góc kẹo đường, chậm rãi nuốt vào, cuối cùng ngậm phải đầu ngón tay của nàng.

“Ồ, cái này không phải đường!” Tống Tích vội rút tay về.

Đầu ngón tay vừa ướt vừa nóng, cũng hơi tê.

Chẳng lẽ thường ngày, lúc tiên sinh dứt nàng ăn kẹo đầu có cảm giác này?

Nàng lại vươn tay, xoa đầu của Trương Lạc giống như Bùi Tu Vân đã làm với mình, cảm giác giống như nựng cún nhà bên vậy.

Sắc mặt của Tống Tích lập tức sa sầm.

Phải chăng tiên sinh vẫn luôn xem nàng là cún mà trêu đùa thế này?

Thảo nào tiên sinh thích nhất là dáng vẻ giận dỗi của nàng, đôi khi còn cố tình không cho nàng kẹo.

Chàng cứ vươn tay cầm kẹo lên cao, khiến nàng ngửa đầu cắn hụt.

Nhưng khi nàng rụt cổ về, chàng lại hạ kẹo xuống, rồi lặp lại cho nàng cắn hụt.

Tống Tích phát vào trán mình một cái.

Rõ là nàng bị tiên sinh nựng như nựng cún rồi còn gì nữa!

Nàng quay nửa mặt, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Bùi Tu Vân đang vì say rượu nên mặt hơi ửng đỏ.

Chàng đã uống khá nhiều, gương mặt đỏ lên, ánh mắt thoáng đảo qua Tống Tích, đáp lại bằng một nụ cười không rõ.

Cười cái gì mà cười?

Chương 76: Thỏ Ngọc Hơi H

Đêm xuống, rốt cuộc hai vị khách cũng rời đi.
Tổng Tích dọn dẹp cơm thừa canh cạn, Bùi Tu Vân lấy một chiếc đèn thỏ ngọc trắng thuần, treo lên giàn hoa.

Khi gió đêm bắt đầu nổi lên, thỏ ngọc nhẹ nhàng đung đưa dưới ánh trăng bạc.

Ánh đèn lay động, nhảy múa trên người họ.
Bùi Tu Vân quay vào nhà, mang theo một chiếc áo choàng bằng gấm dày nặng, mép mũ đính lông thỏ trắng như tuyết.
“Tích Nhi, lại đây.” Chàng ng ỡ dưới đất, ý cười rất sâu.

Tổng Tích vừa làm xong việc, li ền ng ỡ bên cạnh chàng, bị cánh tay thon dài ôm vào lòng.

Chàng mở áo choàng ra r ỡ mặc nó cho Tổng Tích.

Chiếc mũ to rộng đội lên cái đầu nhỏ, vòng lông thỏ chôn kín khuôn mặt của nàng.

“Trời lạnh, đừng để bị cảm.” Anh dụ dàng hỏi.

“Tiên... tiên sinh, nóng quá ...” Tổng Tích vui mặt trong lòng chàng, nâng tay nắm lông thỏ trên áo choàng.

Khoác chiếc áo này lên người nặng như ngàn cân vậy, nàng nhớ mùa đông khắc nghiệt mới phải mặc áo choàng kia mà!

“Cởi y phục ra sẽ không nóng nữa.” Giọng nói của chàng dụ dàng như mưa xuân, lay động lòng người.

“Ồ.” Tổng Tích duỗi tay cởi đai lưng của mình.

Không đúng, sao nàng lại phải cởi y phục chứ?

“Tiên sinh... ta thấy ta nên về phòng rồi.” Khuôn mặt của Tống Tích đỏ bừng vì nóng, trên trán rỉ ra vài giọt mồ hôi.

“Không, muội ở lại với ta.” Bùi Tu Vân cọ môi vào má nàng.

Mắt chàng lơ đãng vì say, mùi rượu thuần khiến hun nóng da thịt mềm mại của Tống Tích.

“Tích Nhi, cởi y phục nhé, vi sư thích ôm Tích Nhi khi không mặc y phục.”

Tống Tích ghen hờn, trợn mắt nhìn chàng, quả nhiên chỉ có tiên sinh mới có thể nói ra những lời lưu manh này một cách đương nhiên như vậy.

“Vây vi sư cởi trước...” Bùi Tu Vân chạm lên đai lưng của mình, ngoắc một chút rồi ném nó xuống bàn.

“Sao Tích Nhi vẫn chưa cởi, là do vi sư chưa cởi đủ ư?” Chàng cởi áo ngoài trắng thuần, trên người chỉ còn chiếc trung y trơn.

“Vẫn chưa cởi à?” Bùi Tu Vân hỏi: “Chắc là do vi sư chưa cởi hết.”

Thấy Bùi Tu Vân muốn cởi bỏ lớp y phục cuối cùng trên người, Tống Tích vội đề tay chàng lại, vội nói: “Ta cởi... tiên sinh đừng cởi nữa.”

Nàng chậm chạp cởi áo ngoài của mình ra, chỉ còn lại chiếc trung y giống như chàng.

“Tích Nhi, vi sư muốn xem thử yếm lót của nàng có vừa hay không.”

Chàng luồn tay vào cổ áo, cởi lớp trung y của nàng xuống, lộ ra chiếc yếm màu đỏ.

Cách lột tơ lụa, bàn tay của Bùi Tu Vân nắm một bầu ngực, từ tốn xoa nắn.

Ngực của nàng vừa đủ bàn tay của chàng, có thể nặn thành đủ thứ hình dạng.

“Chiếc yếm này tốt thật.” Cũng không biết là chàng khen ánh mắt của mình tốt hay là khen Tống Tích mặc yếm này đẹp.

Bùi Tu Vân đã sớm thêm khát muốn cởi chiếc yếm này ra, muốn nhìn hai bầu ngực trắng nõn căng đầy dưới lớp vải.

Những ngón tay thon thả của chàng nhấc mép yếm và thò vào trong.

Ngón tay gầy dính ngực mềm mại, cố tình se vài cái.

Dần dần, hạt châu cứng lại dưới ngón tay của chàng, cũng nhô rõ trên mặt yếm lụa.

Bùi Tu Vân thoáng xốc áo choàng lên, cúi đầu cắn nhũ hoa.

Đầu lưỡi trơn trượt liếm láp lớp lớp tơ lụa, khiến nó ẩm ướt.

Chàng quay mặt, lại cắn bên còn lại, nhẹ nhàng day nghiêng, đầu lưỡi quét một cái, để lại một vệt đỏ thẫm bóng loáng.

Bàn tay của chàng đặt trên bụng của Tống Tích, ngón tay lạnh lạnh khẽ luồn xuống dưới quần, tìm kiếm gì đó.

“Thỏ con, rất xinh đẹp.” Bùi Tu Vân khẽ ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên đèn lồng thỏ ngọc.

“Thỏ con vừa mềm vừa ngọt, thích hợp bị xoa nắn uốn bóp.” Ý cười của chàng dần đậm hơn, ngón tay chạm đến hoa tâm.

Đầu ngón tay dừng lại, vuốt ve khe hở chính giữa.

“Thỏ con, bình thường nuôi nấng cẩn thận, để khi được yêu mới phát ra âm thanh ngọt ngào.” Bùi Tu Vân dùng ngón tay tác mép thịt mềm mại ra, từ tốn kích thích đôi cánh trắng nhỏ

“Đúng không? Thỏ con của ta?”

Giờ khắc này, rốt cuộc Tống Tích cũng biết được ban ngày chàng cười vì cái gì.

Chương 77: Tác Dụng Của Thuốc H

Bàn tay của chàng phủ trên xương mu, ngón giữa thon dài và ngón áp út luồn vào hoa tâm, ngón trỏ và lòng bàn tay thì ấn hạt châu, tử mĩ xoa nắn. “Uhm...” Tống Tích là người dễ thấy nóng nực là má sẽ ửng hồng, hơi thở cũng rất nóng.

Nàng khép hai chân lại, cọ xát tay của Bùi Tu Vân.

Chàng lại dùng đầu gối tách chân nàng, mở ra hai bên sườn.

“Đừng hồng trớn.” Đầu ngón tay của chàng mạnh hơn một chút, xoa đến mức hạt châu cương cứng, xúc cảm tê dại cuộn trào trong cơ thể Tống Tích.

“Tiên sinh... muội nóng quá...” Chiếc áo choàng dày nặng bọc kín nàng, khiến nàng chảy một tầng mồ hôi mỏng.

“Vậy đầu cởi ra hết.” Chàng dùng một tay vuốt ve sống lưng trần của Tống Tích, cởi khoá áo bằng đầu ngón tay.

Tống Tích cúi đầu, lộ ra mồ hôi li ti sau gáy.

Chàng nhấc tay, cởi áo khoác rồi ném nó sang một bên.

Bùi Tu Vân nâng bờ hông của nàng lên, Tống Tích cũng ngoan ngoan thuận theo, để chàng cởi chiếc quần lót trắng trơn.

Sau đó, bàn tay của chàng vuốt khắp làn da nhẵn nhụi, dấy lên xúc cảm sung sướng.

Chàng vén vạt áo của mình ra, cởi nốt lớp y phục cuối cùng trên người.

Hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, nóng lạnh đan cài, phát ra tiếng thở dồn dập.

Chàng đặt hai tay bên bụng Tống Tích, áp cặp mông trắng muốt của nàng về phía hông mình, đè lên thịt cắn giữa lớp cỏ rậm rạp.

“Ta đã ăn nửa miếng bánh hõng, để xem tác dụng của nó thế nào.” Bàn tay của chàng kéo hạ thân hai người dán chặt vào nhau, thịt cắn đã bưng bưng phẩn khởi trước hoa tâm trắng nõn.

Đôi chân như gông cùm của chàng nói lỏng ra, chất giọng dịu dàng nồng ấm rót vào tai Tống Tích, “Muội mở chân ra để vi sư vỗ về, hay là khép chân kẹp chặt thịt cắn của vi sư như vậy?”

Nhất thời, Tống Tích không lựa chọn được ngay, bèn cọ bàn chân lên cẳng chân nhẵn mịn của Bùi Tu Vân, nàng hơi cong đầu ngốn chân, gãi gãi da chàng.

“Xem ra Tích Nhi muốn để vi sư chọn rồi.” Bùi Tu Vân cầm vai nàng, xoay người nàng sang một bên, áp tấm lưng thanh tú vào lòng mình.

Bàn tay trượt xuống, tay nắm hạt châu, khe thúc eo, phần đùi cứng nóng mở ra khe hở trước hoa tâm, cắm vào.

“Lựa chọn của vi sư có khiến Tích Nhi hài lòng không?” Mùi rượu nóng ẩm của chàng phả vào mắt Tống Tích, vừa ấm vừa ướt.

Thịt cắn thô dài từ từ cắm vào hoa tâm chật hẹp, Tống Tích có thể cảm giác được những đường gân xanh cọ xát từng lớp thịt mềm mại trong nàng, dấy lên từng trận ngứa ngáy.

Phần đùi trơn trượt cứng nóng đặt ở tử cung, kích thích từng li từng tí.

Tống Tích nhón chân lên, móng chân cào làn da của chàng, để lại một vết hõng nhạt.

Bùi Tu Vân cúi đầu, sống mũi cao vùi vào hõm cổ mảnh mai của nàng, cánh tay dài luồn ra phía trước, nắm trọn bầu ngực trắng nõn.

Bàn tay của chàng dịu dàng vân vê đỉnh ngực.

Trong và ngoài thịt cắn dần trở nên trơn trượt hơn, phần thân nhuốm đầy hoa dịch trong suốt, dầm dề bên mép thịt, thấm ướt bắp đùi của chàng.

“Hôm nay vi sư mới cưới thỏ con...” Bùi Tu Vân lật người nàng lại.

Tống Tích quỳ trên đệm, lưng khoác áo choàng dày nặng.

Chàng vén góc áo choàng, cặp mông nhỏ nhắn của Tống Tích lộ ra.

Hai cánh hoa mُمْ mُمْ đang khép lại, khe hở màu hồng óng ánh nước.
Bùi Tu Vân quỳ sau lưng nàng, tách mép thịt và cắm thẳng vào hoa tâm.

Thịt cắn cong vút như cây cung, phần đầu cứng như đá va chạm cùng vách
thịt mềm mại.

“Tiên sinh...” Tống Tích cắn móng tay, nuốt xuống âm rên kìêu mỉ.

Sâu quá, không những thế tốc độ của tiên sinh còn nhanh nữa...

Đôi gò bồng của nàng hết bay lên lại rơi xuống, vẽ thành làn sóng trắng
tuyệt.

Bùi Tu Vân khom nửa người xuống, vừa nắm trọn đôi gò bồng, vừa luật
động vòng eo rắn chắc.

Có lẽ là do đã uống thuốc giải nên cơ thể của chàng tràn đầy sức lực, bụng
dưới liên tục va chạm hoa tâm, sóng nước dâng trào hai bên mép thịt.

Túi nhả nặng nề không ngừng đập vào thung lũng, gốc rễ đâm vào chỗ
sâu nhất.

Đôi gò bồng trắng như tuyết được bàn tay ấm áp của chàng bao trọn, hễ
chàng lơ đãng se đỉnh ngực bằng đầu ngón tay, xúc cảm tê dại tức khắc
xâm nhập vào xương tuỷ của Tống Tích, ăn mòn lí trí, khiến hoa dịch tuôn
ào ào.

“Uhm...” Nàng không nhận được, bật ra tiếng rên rỉ.

Nhiệt độ nóng ấm phun ra khỏi hoa tâm, ướt đẫm đôi chân thon dài của Bùi
Tu Vân.

Chàng hạ eo, nắm cổ chân của nàng, kéo lên.

“Tiên sinh?” Tống Tích quỳ một chân trên đất, hai khuỷu tay chống trên
mặt đệm, cơ thể hao gầy của chàng tùy tiện đưa đẩy, khiến bụng nàng run
lên, đôi mắt cũng trở nên ánh nước.

Bùi Tu Vân hoàn toàn làm ngơ, tư thế này có thể giúp chàng vào sâu hơn
một chút.

Tống Tích vừa từ đỉnh núi trở về mặt đất, lại bị chàng kéo lên chín tầng mây.

Vách thịt co thắt, phun ra chất lỏng trong suốt mà ấm áp.

“Tiên... tiên sinh... muội bỏ cuộc...” Tống Tích ôm cái bụng tê mõi của mình, khóc không ra nước mắt.

Đôi mắt ngà say của Bùi Tu Vân nâng lên, vươn tay ôm sống lưng trần của nàng, vuốt dọc xuống dưới, rút thịt cắn của mình ra, đặt giữa đùi nàng và bắn ra mấy luồng chất dịch trắng đục.

Tim chàng đập dồn như trống, mặc dù đã làm càn như thế nhưng chàng không hề cảm thấy mệt mõi.

Chương 78: Giác Ngộ

Tống Tích tiếp đi bên cạnh Bùi Tu Vân cả đêm.

Nàng cuộn người trong vòng tay lạnh lạnh của chàng, bàn tay nhỏ luồn dưới cổ áo, đặt trước lồng ngực gầy gò.

Sáng sớm hôm sau, ánh rạng đông trải dài trên mái ngói, sương sớm dần tan.

Bùi Tu Vân nhóm lửa nấu cơm, khói bếp lượn lờ bốc lên nóc nhà.

Tống Tích cầm chổi, đuổi đám hạc mà Bùi Tu Vân nuôi dưỡng.

Hai con hạc đầu đỏ với bộ lông trắng muốt, khi nhắc đôi chân mảnh khảnh đi lại trong sân thật sự rất đẹp mắt.

“Đi đi, chờ ta quét xong chỗ này rồi các người hãy đến.” Tống Tích lầm bầm, hai con hạc nghe lời, vỗ cánh bay lên trời cao.

“Tống Tích có ở đây không?”

Nghe thấy giọng hét lớn, Tống Tích giật mình bỏ đặt chổi xuống.

Sớm như vậy mà ai đến tìm nàng nhỉ?

Nàng vừa mở cửa đã thấy Cao Trạch đang ôm chiếc bình đầy lụa đỏ, cười phóng khoáng đứng ngoài cửa.

Tống Tích nhìn chiếc bình trong tay y, trong lòng lập tức nở hoa, mắt hạnh cong thành vòng cung, “Kẹo mừng đấy à?”

“Phải, ta sắp thành thân rồi, cái này cho muội.” Cao Trạch đưa tới, Tống Tích cười nhận lấy.

Tay nàng nặng xuống, đúng là khá nặng.

Y giơ tay lên, gãi gãi cái ót, ngây ngô cười: “Ta cho người khác toàn là túi nhỏ thôi, còn cái này là ta đặc biệt dành riêng cho muội đấy.”

“Chúc mừng nha! Chờ ta thành thân, ta cũng tặng huynh một vại kẹo mừng!” Tống Tích ôm chiếc bình, lắc lắc bên tai một chút.

Đúng là đầy ghê, tiếng nào tiếng nấy đều rất vang.

Thấy nàng vui vẻ, Cao Trạch thả lỏng hơn một chút, hỏi: “Gần đây muội... có nghe được tin đồn gì không?” Y lén lút nhìn nàng, cẩn trọng hỏi.

“Đồn gì cơ?” Tống Tích nhíu mày, không phải là những chuyện mà Triệu Minh Đức nói với nàng đấy chứ?

“Chậc, nếu nghe được tin đồn nhằm nhí nào, muội nhất định đừng để trong lòng.

Cao Trạch ta biết muội là người như thế nào, tuyệt đối không phải là dạng người như họ nói.

Muội mãi mãi là bạn tốt của ta.” Đôi mắt hẹp dài của y tràn đầy lo lắng. Tống Tích cảm thấy mơ hồ, không ngờ những lời đồn ấy đã lan sang thôn bên cạnh...

“Cảm ơn huynh.” Nàng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Muội định thế nào? Ta có thể giúp gì cho muội không?” Cao Trạch quan tâm hỏi.

Tống Tích khẽ lắc đầu.

Tiên sinh đã nói cho nàng biết đề bài cuối cùng trước khi xuất sư.

Từ nay về sau, nàng nhất định phải tự mình đảm đương.

“Ta không hiểu... đồn đãi ngăn cách với bậc trí giả.

Đến những người chửi bới ta và tiên sinh còn không biết nổi một chữ, khỏi bàn đến việc nói đạo lý với họ.” Tống Tích nhíu mày rất chặt.

Nàng phải làm thế nào để thuyết phục đám người làm càn đó đây?

“Tống Tích, muội còn nhớ 《Tam Tự Kinh》 mà chúng ta được học không? Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Tính tương cận, tập tương viễn (Bản tính sơ khai của con người là thiện, nhưng tập tính lại khác xa).”

“Nhớ, sao vậy?” Nhất thời, Tống Tích không hiểu vì sao y lại nhắc lại chuyện này.

“Muội nghĩ xem, ban đầu con người có bản tính đạo đức như nhau, sau này vì được giáo dục nên phân hoá thành các phẩm chất khác nhau.

Ở vùng thôn quê thế này, số người có thể đi học vẫn còn rất ít, nhất là phụ nữ, càng không có cơ hội tiếp cận sự giáo dục.”

Cao Trạch vừa nói xong, Tống Tích như bưng tỉnh, phát vào trán mình một cái, “Đúng, giảng dạy cho họ để trút bỏ bản tính không tốt của họ, như vậy người có học thức sẽ không nghe và đờn đãi nhảm nhí nữa.”

Cao Trạch gật đầu, đôi mắt đẹp như holly híp lại, đờn đãi lấp lánh, “Tống Tích, ta luôn khâm phục muội.

Muội luôn biết đâu là sự lựa chọn tốt nhất, luôn có thể làm những chuyện mà đàn ông không thể làm được.”

Tống Tích kinh ngạc, “Ta chỉ làm những gì mình muốn thôi mà.”

Cao Trạch lắc đầu, “Trên thế gian này, đa số con người luôn tự giã dựa trong chính lòng giam cầm mình, đến nỗi tổn thương đầy mình, đánh mất bản thân, cuối cùng vẫn khuất phục hiện thực.

Muội không giống vậy, muội là sự tự do, cho nên — ”

Y trình trọng cất lời: “Muội nhất định phải cố gắng hết sức vì mục tiêu của mình.

Trên đời này chỉ có một Bùi Tu Vân, cũng chỉ có một Tống Tích, nếu muội còn không làm được thì đừng nói đến người khác!”

Tống Tích tròn mắt nhưng ngộ ra đi đâu gì.

Nàng sống sờ một lúc, rồi khẽ gật đầu.

Chương 79: Hỗ Trợ

Sau khi Cao Trạch ra về, Tống Tích ngồi một mình dưới giàn hoa, tập trung suy nghĩ.

Nàng là học trò được tiên sinh bồi dưỡng, kế thừa tư tưởng của chàng.

Tiên sinh đã đến thôn Vân Kiến hơn bốn năm, bất luận phú quý bần hàn, nam nữ già trẻ, chàng hoàn toàn đối xử bình đẳng.

Dù vậy nhưng thôn dân vẫn không tình nguyện dẫn con gái nhà mình đến học lớp của tiên sinh, chỉ vì họ vẫn giữ tư tưởng cổ hủ rằng phụ nữ thiếu hiểu biết mới là đức hạnh.

“Tích Nhi, ăn sáng thôi.” Bùi Tu Vân bưng mâm cơm, từ từ đi ra. Chàng ngồi bên cạnh Tống Tích, đặt bát cháo đậu đỏ nóng hổi trước mặt nàng.

Chiếc muỗng bạch sứ đặt trong màu cháo đỏ, chàng khuấy nhẹ cho bớt hơi nóng.

Tống Tích chống cằm, ngắm sườn mặt của chàng.

Sống mũi cao thẳng, hàng mi vừa dài vừa dày, đờng tử thấu triệt.

“Tiên sinh... muội có một ý tưởng thế này.” Nàng lặng lẽ cởi giày và vớ, cách lớp vải quần mà cọ vào cẳng chân của chàng.

Bùi Tu Vân chụp cái chân của nàng lại, nhỏ giọng răn dạy, “Lúc ăn cơm thì ngoan ngoãn một chút.”

Tống Tích rút chân về, cả người sà vào lòng chàng, ôm lấy thắt lưng gầy, ngẩng đầu nói: “Tiên sinh, muội muốn mở lớp tư thục dành cho phụ nữ,

không thu phí, chỉ giảng giải cho phụ nữ trong thôn thôi.”

Động tác khuấy cháo của Bùi Tu Vân khựng lại, “Đây là đáp án mà nàng nghĩ ra ư?”

Tống Tích chậm rãi gạt đầu, mong đợi nhìn chàng, “Tiên sinh sẽ ủng hộ muội chứ?”

Đông tử của Bùi Tu Vân ánh lên vẻ dụi dàng, không trả lời nàng ngay mà hỏi lại: “Họ chữ bới muội, phỉ báng muội, thế mà muội vẫn muốn giảng giải cho họ, không thấy ấm ức à?”

Tống Tích lắc đầu, “Đúng là ban đầu rất khổ sở, nhưng bây giờ muội lại cảm thấy họ khá đáng thương.

Sự đáng thương ấy khiến họ trở nên đáng hận.”

Bùi Tu Vân cần bát cháo hãy còn ấm, múc một thìa cháo và kè bên môi Tống Tích.

Nàng cúi đầu ăn một muỗng.

“Tích Nhi, làm người tiên phong phá vỡ định kiến sẽ phải nhận chỉ trích, thậm chí là tổn công vô ích.” Khuôn mặt của chàng thoáng sự lo lắng.

Bằng khả năng của mình, chàng cũng có thể giúp được rất nhiều người, nhưng chàng đã không thành công.

Tống Tích dụi mặt trong lòng chàng, vịn ngón tay, nói: “Chỉ cần tiên sinh ủng hộ và thấu hiểu Tích Nhi, Tích Nhi nhất định kiên trì.”

Đôi mắt đen láy của nàng nhìn Bùi Tu Vân chằm chằm, không giấu được sự chờ mong.

Chàng dứt từng muỗng cháo ấm nóng cho nàng, “Bất kể nàng muốn làm gì, vi sự đầu hỗ trợ nàng hết mình.”

Đôi mắt hạnh của Tống Tích cong thành hình trăng non, nhận lấy bát cháo từ tay Bùi Tu Vân rồi nằm trong lòng chàng, ăn từng muỗng cháo.

“Tiên sinh... muội làm thế có khiến người tán gia bại sản không ạ?” Tống Tích tính toán chi phí mở lớp tư thực.

Nếu không cẩn trọng một chút, sợ là phải thất lưng buộc bụng mà sống.

“Mười Tích Nhi thì họa may tán gia bại sản thật,” Bùi Tu Vân cười nói với Tống Tích, bàn tay to rộng vuốt mái tóc đen mềm của nàng.

Chàng cúi đầu, môi day vành tai trắng nõn, khẽ khàng hỏi: “Muội có quen

chuyện gì không?”

Tống Tích nhíu mày suy nghĩ.

Chuyện gì nhỉ? Nàng quên mất chuyện gì cơ?

Nàng hoang mang nhìn Bùi Tu Vân, phát hiện ý cười trong mắt chàng dãn tắt.

Chàng vươn tay véo tai nàng, lạnh lùng nói: “Hoa quế nở rồi, muội còn không mau gả cho vi sư?”

“Ai ui! Gả gả gả! Tiên sinh đừng véo, đau quá...” Tống Tích rụt cổ, mặt mày nhăn tít lại.

“Chọn ngày chi bằng làm ngay.” Ngón tay thon dài của chàng dịu dàng vờ vờ vành tai của Tống Tích.

Trái tim của Tống Tích nhảy lên.

“Vậy hôm nay đi.” Chàng nói sao mà thản nhiên.

“Hôm... Hôm nay?!” Tống Tích sửng người.

Chương 80: Chải Đầu

Đang nói, ngoài cửa chợt vang lên tiếng ồn ào.

Tống Tích, sao con vẫn còn ở chỗ tiên sinh thế hả?” Người chưa thấy đầu đã nghe giọng nói lạnh lùng trước r ỡ.

Tống Tích giật nảy mình, cuống quít đứng dậy, “Tiên sinh, u của muội đến, để muội đi xem.”

“Con còn nhớ hôm nay là ngày gả ch ồng không đấy? Mau theo u về nhà!”

Triệu Vân lớn tiếng hét vào cửa, đến nỗi tim của Tống Tích đập thành thịch.

“Dạ dạ, con tới liền.” Tống Tích nhấc váy định đi.

Bùi Tu Vân đang ng ỡ trên đất bỗng vươn tay nắm cổ tay nhỏ nhắn của nàng.

Chàng ngẩng đầu nhìn Tống Tích, đôi mắt màu hổ phách sáng như sao, ẩn chứa ý cười.

“Vi sư thực sự rất mong chờ.” Đôi môi mềm khẽ mở, hôn xuống cổ tay của nàng.

“Lát gặp lại.” Chàng buông tay.

Tay của Tống Tích vẫn lơ lửng trong không trung, cổ tay vẫn vẫn vương sự dịu dàng ấy, trong lòng nổi sóng.

“Tiên sinh...” Nàng chưa dứt lời đã bị tiếng gõ cửa vang trời cắt đứt.

“Tống Tích, mau mở cửa!” Triệu Vân g ần như mất sạch kiên nhẫn.

“Đến đây ạ.” Nàng chạy ra cổng sân.

Thời điểm chạm tay lên ván cửa, Tống Tích quay đầu lại, cách một giàn Tử Đằng, nàng nở nụ cười thật tươi, “Lát gặp lại.”

Tống Tích vừa mở cửa, những lời dạy dỗ của Triệu Vân đã ập xuống đầu,

“Gả chồng mà con cũng quên được? Con thấy có cô nương nhà ai gả chồng mà tìm không thấy như con chưa?”

“Nhưng... con không hiểu...” Tống Tích ấm ức đáp.

“Không hiểu???” Triệu Vân không tin nổi.

“Con thật không hiểu được... áo cưới của con còn chưa thêu nữa...” Nàng hối hận nói.

Có lẽ là vì mấy ngày trước ở nhà tiên sinh thích quá nên đã quên mất việc thêu áo cưới rồi!

Triệu Vân liếc nàng một cách lạ lùng, nàng bị liếc đến mức không hiểu gì. Trong sân nhỏ hẹp chật kín nữ quyến ăn vận kiêu sa.

Mẹ con Tống Tích vừa bước vào sân, họ liền nép qua hai bên, nhường đường.

Bị hàng trăm ánh mắt nhìn chăm chăm, Tống Tích cảm thấy hơi khó chịu.

“Họ là ai thế ạ?” Nàng kéo tay áo của Triệu Vân, nhỏ giọng hỏi.

“Một đám hóng hớt thôi, nghe Bùi tiên sinh mời huyện lệnh và Thứ sử đại nhân đến mừng lễ cưới nên cũng muốn góp vui.” Triệu Vân ấn nàng ngẩng xuống trước bàn trang điểm, tháo búi tóc, mái tóc suôn mượt đổ xuống sau lưng Tống Tích.

Nàng kinh ngạc: “Huyện lệnh và Thứ sử đại nhân sẽ đến ạ?”

Triệu Vân gật đầu, “Ừm, trước đây đám đó còn rất ghét con, phải báng đũa đi đầu.

Bây giờ thấy Bùi tiên sinh có thể mời được huyện lệnh và Thứ sử đại nhân nên lũ lượt đến đây bợ đỡ.”

Tống Tích không ngờ được.

Để xoá bỏ lời đồn, nàng đã vắt óc suy nghĩ mấy đêm liền mới nghĩ ra cách mở lớp tư thực.

Thế mà đối với tiên sinh chỉ như búng ngón tay, giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

“Không nhắc chuyện này nữa.” Ngón tay của Triệu Vân lướt qua mái tóc đen dài của nàng, nâng một lọn tóc lên rồi cầm lược gỗ cẩn thận chải

chuốt.

“Khi con còn nhỏ, người luôn chải đầu, búi tóc cho con là u.

Bây giờ con sắp xuất giá rồi, đây là lần cuối cùng u được chải đầu cho con.” Triệu Vân xúc động nói.

“U...” Tống Tích hé môi, cố kiềm chế sự chua xót trong lòng.

“Lược thứ nhất, chải đến ngọn tóc,” Răng lược chậm rãi lướt qua bàn tay, chải xuống ngọn tóc.

“Lược thứ hai, chải đến bạc đầu,” Tuy miệng mỉm cười nhưng đôi mắt đã đỏ, đồng tử cay xè.

“Lược thứ ba, chải cho con cháu đời sau [1].” Triệu Vân đặt cây lược gỗ vào tay Tống Tích rồi quay mặt đi, khóc nức nở: “Chiếc lược này giao lại cho Bùi tiên sinh.

Tiên sinh sẽ thay u chải đầu búi tóc cho con.”

“Như vậy thật tốt...” Triệu Vân lau khoé mắt bằng ống tay áo mới tinh rồi vén màn đi ra ngoài.

Vài cô nương trẻ tuổi ngoài cửa cầm trang sức vàng và áo cưới đi vào.

Chương 81: Đón Dâu

Tống Tích tựa nửa người bên cửa sổ, nàng vận áo cưới đỏ tươi, vạt áo lê trên mặt đất.

Thắt lưng màu son tôn lên đường cong mảnh mai của vòng eo lá liễu.

Vài sợi tua rua buông xuống, dưới ánh nắng ấm áp đầu thu, trông sao bồng bênh lật phật.

Gió thổi nhẹ khiến nửa chiếc khăn trùm đầu bay lên, lộ ra một góc khuôn mặt.

Tuy chiếc khăn vẫn che khuất nửa khuôn mặt nhưng vẫn đủ cho ánh mắt của nàng xuyên qua đám đông, nhìn thấy chàng trai cưới ngựa đi đến.

Hệt như khung cảnh sáng sớm đầu thu của sáu năm trước.
Chàng mặc áo cưới màu đỏ, nổi bật bức người.

Cây trâm bạch ngọc hoạ tiết hoa mai búi cao mái tóc, khuôn mặt anh tuấn sáng ngời, ý cười đong đầy khoe môi.

Ngón tay như ngọc ghì lại dây cương, hai chân thít chặt bụng ngựa làm nó thôi phi nước đại.

Võ ngựa cứng cáp giương lên, ngẩng đầu hí vang, bờm lông trắng tuyết mềm mại rơi xuống, ánh sáng trong vắt.

Chàng tới rồi! – Tiên sinh ngẩng đầu, từ sau khe hở của chiếc khăn trùm đỏ thắm, ánh mắt nàng khoá chặt bóng hình của Bùi Tu Vân.

Người trong sân cũng đi ra ngoài, vây quanh chàng.

“Tân lang à, tân nương không thể tùy tiện bị đón đi như thế đâu.” Một

người đàn bà trang điểm đậm, che nửa khuôn mặt bằng khăn mùi xoa.

Thị nâng bàn tay ngọc ngà lên, hai ngón tay ngoắc ngoắc.

Bùi Tu Vân liếc thị một cái, khẽ cười đáp: “Người mà ta muốn đón không có chuyện không đón được.”

Chàng bay từ trên lưng ngựa, áo đỏ tung bay như Lãng Ba Vi Bộ.

Trước sự kinh hô của mọi người, chàng đáp xuống bên cửa sổ.

“Tích Nhi, ta đến rồi.” Chàng nâng cầm Tống Tích lên, dưới lớp khăn trùm đầu đung đưa, đôi môi đỏ thắm thoát ẩn thoát hiện.

Bùi Tu Vân vén khăn trùm đầu, cúi người hôn nhẹ lên môi nàng.

“Còn lại thì buổi tối vi sư sẽ đòi sau.” Chàng buông tay ra, nghiêng người đi vào cổng chính.

Tống Tích sững người, khẽ vuốt vết ướm át trên cánh môi.

Nàng chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, ở trước mặt mọi người, Bùi Tu Vân bẽ ngang nàng lên.

Tống Tích cuống quýt cúi đầu, túm khăn che đi khuôn mặt xấu hổ của mình.

“Vi sư đưa muội về nhà.” Chàng dịu dàng bảo.

Dường như hôm nay chàng đến không phải để lấy nàng, mà là dẫn cô nương lạc lối ngoài đường như nàng về nhà.

Vòng eo trong tay vừa mềm vừa nhỏ, Bùi Tu Vân gần như có thể bao trọn chỉ bằng nắm tay.

Cổ nàng trắng như tuyết được che chắn bởi lớp vải đỏ rực.

Ánh mắt của chàng vẫn luôn tinh tường, chọn áo cưới hay trang sức đều phải khiến nàng xinh đẹp động lòng mới được.

Bùi Tu Vân bế nàng ra khỏi sân, có người xì xào: “Thế này không hợp quy tắc...”

Bước chân của chàng dừng lại, cao giọng nói: “Hôm nay là lễ cưới của ta,

ta chính là quy tắc.” Giọng chàng lạnh lẽo, mang theo sự uy nghiêm khiến người khác không thể xen vào.

Mặc dù rời thành Trường An đã nhiều năm nhưng cảm giác uy nghi nơi chàng vẫn có thể áp chế không ít người như xưa.

Bùi Tu Vân ôm eo Tống Tích, đỡ nàng ngồi trên lưng ngựa.

Sau đó, chàng cũng quay người trèo lên ngựa, một tay nắm chặt dây cương, tay còn lại ôm chặt eo nàng.

Bấy giờ, đội ngũ đón dâu cùng tiếng chiêng trống vang trời mới đến Tống gia, Bùi Tu Vân đi ngang qua đoàn người, gật đầu với họ.

Mấy người đàn ông cường tráng mặc y phục đỏ chận đám bà cô đang muốn đuổi theo Bùi Tu Vân, nhét tiền mừng vào tay các thị, “Tỷ tỷ đừng vội, ai cũng có tiền mừng cả.”

Âm thanh huyền ảo xa dần, giọng nói dịu dàng của Bùi Tu Vân từ trên đỉnh đầu vang lên, “Lễ cưới hôm nay, ta không muốn cưới ngựa một mình, cũng không muốn mọi người ngồi một mình trên kiệu hoa.”

Thì ra nao loạn như thế chỉ vì lý do ấu trĩ này, Tống Tích cười khẽ.

“Mọi luôn nói khi hoa quế nở sẽ gả cho vi sư.

Tuy vi sư tặng mọi một lễ cưới, nhưng vi sư vẫn còn thiếu mọi hoa quế đầy trời.” Giọng nói của chàng như rượu ấm trong đêm đông gió tuyết, ấm áp lòng ai.

Chương 82: Cơn Mưa Hoa Quế H

Núi non xanh ngắt, mặt hồ trải dài lấp lánh như gương, làm mờ đi những đám mây trên trời.

Bùi Tu Vân ghì cứng ngựa, hương hoa quế phủ xuống vai của họ, đọng lại dư âm.

Ngón tay của chàng cấn góc khăn trùm đầu, từ tốn vén lên.

Gió thu hiu quanh, hoa quế rơi rụng như mưa.

Chàng ôm eo Tống Tích, mái tóc từ tốn cài một đoá hoa lên búi tóc đen nhánh.

Rồi chàng mở bàn tay, vài đoá hoa quế nhỏ xíu nằm trong bàn tay nhắn mịn.

Tống Tích nâng tay chàng lên mũi mình, thổi nhẹ một hơi ấm nóng, hoa quế phiêu tán trong gió.

Nàng ngẩng đầu, khoé môi cong lên, lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

Son phấn trên khuôn mặt nàng điểm tô hàng mày liễu, đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Bùi Tu Vân bắt được một đoá hoa nhỏ, đặt nó giữa đầu ngón tay và áp lên đôi môi ấm mềm của nàng.

Cánh hoa màu vang quyện với màu son, kết thành vầng sáng cam bắt mắt. “Vi sư muốn biết mùi vị của nụ hôn hoa quế là như thế nào.” Ngón tay của chàng cấn chắc hàm dưới của Tống Tích, lông mi của nàng hơi run, môi đỏ hé mở.

Đoá hoa quế nhỏ nhắn lất phất trên môi.

Bùi Tu Vân cúi người, đập cánh môi lành lạnh xuống màu sắc ấy.

Môi nghi ền môi, nghi ền cả đoá hoa nhỏ, cánh hoa nhuộm màu cam, mùi hương thanh mát lan giữa kẽ răng.

Son môi vấy bẩn môi chàng, Tống Tích bèn giơ ngón tay lau đi vết son đỏ thẫm.

Bùi Tu Vân khẽ cười, ánh mắt sáng ngời như sao.

Chàng đặt bàn tay lên eo Tống Tích, đỡ nàng xuống ngựa.

Chàng dắt tay Tống Tích đi vào khu rừng hoa quế rợp trời, đến mức che khuất ánh nắng.

Gió thổi khu rừng, mưa quế tung bay, mở ra mảnh trời vàng kim óng ánh.

Giày của Bùi Tu Vân dẫm lên cánh quế dày cộm, để lại dấu chân mờ nhạt.

Tống Tích cũng nhấc váy, dẫm giày thêu đỏ thẫm lên dấu chân của chàng, từng bước từng bước đuổi theo.

Hương hoa dày đặc, kết thành lưới trời khiến con người ta không thoát ra được.

Nàng có cảm giác mình như đang say, dưới rừng cây trùng điệp, lá lẫn hoa vàng, cơ thể của nàng hơi lảo đảo.

“Tích Nhi...” Nàng nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của Bùi Tu Vân.

Không biết từ khi nào, nàng đã tựa nửa người lên thân cây quế.

Tống Tích liếc nhìn chàng trai vẫn đang mặc áo cưới đỏ thẫm trước mặt, bàn tay của chàng sờ bộ váy cưới, vén từng lớp váy rồi chạm đến quần lót.

“Tiên sinh, váy này khó mặc lắm.” Tống Tích nâng mắt, quỵn rũ vô cùng.

“Không sao,” Bùi Tu Vân cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng rót vào tai nàng,

“Vi sư sẽ mặc cho muội.”

Ngón tay dài kẹp mảnh vải trơn, kéo nó xuống mắt cá chân.

Đôi bàn tay to rộng của chàng bóp đôi chân thon thả của Tống Tích rồi

nhắc nó ra hai bên, đầu ngón tay nhẹ vuốt hoa tâm mềm mại, sờ có chút ẩm ướt.

Bùi Tu Vân vén váy áo của mình ra, cởi nửa quần lót, để lộ cánh cung hồng phấn.

Phần đầu bóng loáng, lấp lánh ánh nước, lỗ sáo hơi mở, tiết ra chất dịch trong suốt.

Chàng cuộn váy cưới lên rồi đặt vào tay Tống Tích.

Nàng nắm giữ gấu váy, lộ ra đôi chân trắng mịn.

Lòng bàn tay ấm áp chạm lấy cặp mông mềm mại của Tống Tích, thịt cắn ép mở hai chân hơi khép lại rồi từ tốn cắm vào hoa tâm.

Lối vào nhỏ hẹp chỉ hút nổi phần đầu cương ngạnh, đồng thời tiết ra rất nhiều hơi ẩm, thấm ướt cánh thịt hồng ngoài biên.

Bùi Tu Vân hạ cơ thể, thịt cắn triệt để đi vào.

Phần đầu cọ xát vách thịt mềm mại, dấy lên từng cơn tê tái, chảy dọc sống lưng.

Tống Tích ngẩng đầu, lộ ra cần cổ trắng không tì vết.

Khuôn mặt của nàng được trang điểm cẩn thận, nửa người trên cũng ăn vận trang hoàng, nhưng dưới thân lại là cảnh xuân kìêu diễm.

Tay nàng bóp chặt gấu váy nhăn nhúm, dưới thế công của Bùi Tu Vân, chân nàng run rẩy nương theo.

Chất vải cao cấp cọ vào thân cây xù xì, hoa quế rơi rụng theo từng động tác của chàng, cánh quế phủ đầy bả vai.

Chương 83: Hoa Tàn H

Hoa rơi dày đặc, thấm ướt áo cưới đỏ rực của nàng.

Xương quai xanh lấm tấm cánh vàng, Bùi Tu Vân nghiêng người hôn lên đường cong của Tống Tích bằng đôi môi mềm mại.

Đầu lưỡi của chàng trơn trượt, tham lam như sói quét sạch xương quai xanh, đọng lại một lớp ẩm ướt.

Đầu lưỡi giao hoạt ấy cuốn đi những cánh hoa vàng, dịu dàng cọ c ần c ỏ nhẵn mịn của Tống Tích như muốn hoà tan hương quế vào cốt tuỷ nàng. Cái hông g ầy nhưng rắn chắc luật động như sóng tri ều, hoa dịch trong suốt bắn ra từ thịt căn thô cứng, chảy xuống túi nhẵn nặng nề

Làn da mỏng manh bọc đôi tinh hoàn, liên tục đập vào hoa tâm từng cái từng cái.

Ngón tay thon dài bóp cặp mộng dính nhớp, những thớ thịt căng mọng lọt giữa kẽ tay.

Tống Tích giờ tay ôm lấy cổ chàng.

Nàng k ề sát môi, có lẽ vì sợ son môi dính lên khuôn mặt tuấn tú của Bùi Tu Vân nên nàng chỉ phả ra hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng mơn trớn da thịt trắng nõn của chàng.

Bùi Tu Vân hơi mỉm cười, vươn đầu lưỡi ra.

Mặt lưỡi ấm nóng tỉ mỉ liếm láp c ần c ỏ trắng bóc của Tống Tích.

Đầu lưỡi ướt át liếm khắp làn da nõn nà, khiến cổ họng của Tống Tích

nghe nghẹn.

Thịt cắn thô dài đâm mạnh vào hoa tâm, phần đầu day nghiêng từng lớp thịt xếp chồng bên trong Tống Tích, rút sạch toàn bộ sức lực của nàng.

Khuôn mặt Tống Tích đã ửng đỏ, ánh mắt mê man, vô cùng quyến rũ.

Ngón tay hằn rõ khớp xương của Bùi Tu Vân nắm trọn bầu ngực mềm mại, cách lớp vải dệt, chàng từ tốn nắn bóp.

Chất vải cọ xát nhũ hoa, khiến nó cương cứng, nhô lên giữa lớp vải mềm mại.

Bùi Tu Vân nâng bầu ngực mềm, cắn lấy nhũ hoa bằng hàm răng trắng sứ, để lại một dấu sẫm màu trên áo cưới đỏ rực.

Chàng vòng tay qua vai Tống Tích, ghì lên thân cây, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Cơ thể cao lớn lùi về sau, thịt cắn chậm rãi rời khỏi khiến hoa tâm thất lại, mút chặt lấy nó.

Phần thân chẳng chịt gân xanh dính đầy hoa dịch, tí tách rơi xuống đất; phần đầu cứng nóng dừng ngay biên giới lối vào, chàng phải dùng sức mới có thể rút ra toàn bộ.

Thịt cắn cong vút búng về phía bụng dưới rắn chắc, kết thành sợi chỉ bạc giữa không trung.

Bùi Tu Vân thì thầm gì đó vào tai Tống Tích, nàng ngoan ngoãn quay lưng lại, tay bám trên thân cây xù xì, hai chân nhón lên.

Làn váy đỏ rực cuộn lại và vắt ngang eo, cặp hông trắng như tuyết vĩnh cao, lộ ra hoa tâm hồng hào rỉ nước, đã một hồi vẫn chưa khép lại.

Bùi Tu Vân cắn thịt cắn, nhúng ướt phần đầu rồi đè xuống, từ tốn kích thích điểm nhạy cảm bên trong.

Tống Tích kêu mị rên rỉ thành tiếng, lại thêm một đợt hoa dịch trào ra, chảy dọc đôi chân thon thả.

Phần đầu cứng nóng của chàng khuấy đảo vách động ẩm ướt, nương theo dòng nước mà cắm thẳng vào trong, lấp lại nguồn nước ấm áp.

Lòng bàn tay không quên sờ sờ đôi gò bồng, phần hông đung đưa tới lui,

ra vào với biên độ cực lớn.

Sống mũi cao thẳng của chàng vén mái tóc trên cổ Tống Tích sang, đầu lưỡi trơn trượt liếm lên cằm cổ trắng ngọc.

Xúc cảm tê dại mãnh liệt từ cổ truyền đến khiến bả vai của Tống Tích run lên, cánh môi khe khẽ tiếng cười, tựa như đôi tay vô hình gảy vào trái tim của Bùi Tu Vân.

Cơ thể của chàng càng lúc càng căng, gân xanh nổi dần trên cánh tay, hai mép thịt trắng nõn mở ra khe hở, nơi gốc rễ rậm rạp đang cắm vào, cả người như ám một tầng hơi nước mùa thu.

Bùi Tu Vân đỏ mắt, túi nhãn dưới háng va vào hoa tâm như mưa rành gió dữ.

Tống Tích siết chặt móng tay, loạng choạng bám víu thân cây quế.

Trên trời, hoa quế bay tán loạn, mê ly mắt nàng.

“Tích Nhi, hôm nay là ngày chúng ta thành thân, để vi sư ở trong một lần được không?”

Nàng loáng thoáng nghe thấy Bùi Tu Vân hỏi, chỉ biết ngây thơ gật đầu.

Bùi Tu Vân nắm cặp móng mềm, lực thúc càng thêm hung ác, hoa quế rơi kín lưng nàng.

Cùng với một tiếng thở gấp, chàng đâm mạnh về phía trước, lỗ sáo mở ra, giải phóng tinh dịch ấm đặc.

Tống Tích trợn trừng mắt, tiên sinh vẫn chưa lui ra ngoài...

Chương 84: Xây Dựng

Bùi Tu Vân vuốt lại y phục của mình, hoa quế vàng óng rơi khỏi cánh tay.

Chàng ôm Tống Tích vào lòng, giúp nàng mặc lại từng lớp váy cưới.

Cuối cùng, ngón tay thon dài cẩn thận lấy xuống hoa quế vương trên tóc mai.

Mặc dù bên cạnh chàng đã phủi hoa quế xuống đất, chắt thành một chõng nhưng Tống Tích vẫn có thể ngửi được hương quế ngào ngạt trên y phục chàng.

Nàng nắm góc áo của Bùi Tu Vân, vui mặt trong lòng chàng thiếu niên. Tống Tích nhớ đến lần đầu tiên thấy chàng ở học đường, nàng trốn sau lưng cha, nhìn cha khom lưng với chàng chỉ vì muốn cho nàng theo học.

Lúc đó, nàng rất muốn kéo cha đi, thà không học chỗ này nữa.

Bùi Tu Vân như thể không buồn liếc nhìn hành động gàn như hèn mọn lấy lòng ấy, chàng chớ hề cử động, bàn tay tiếp tục cầm quyển sách cổ, tùy ý đáp: “Ta nhận đưa học trò này, về đi.”

Nàng từng rất ghét chàng, ghét cái điệu xem thường của chàng, ghét sự uy nghiêm của chàng, ghét cả vẻ thanh cao nơi chàng, mà thứ nàng ghét nhất chính là điệu cười xa cách trên khuôn mặt chàng.

Nàng muốn xé lớp mặt nạ ấy, đương nhiên, khi nàng thấy được nội tâm của Bùi Tu Vân cũng là lúc nàng biết được, tiên sinh của nàng có một tấm lòng vừa bao dung vừa tinh tế.

Chàng không hề giấu diếm sự dịu dàng của mình, tất thảy đều tặng hết cho

nàng.

Bây giờ, dưới trời hoa quế, cuối cùng Tống Tích cũng đạt được ý nguyện, trở thành vợ chàng.

“Tích Nhi, hôm nay muội xuất sư.” Bùi Tu Vân bế nàng lên lưng ngựa, con ngựa từ tốn rảo bước ra khỏi rừng cây quế.

Tống Tích kinh ngạc, nhưng ngay lập tức bưng tỉnh.

Phải rồi, nàng đã giả chùng, còn không xuất sư thì là gì.

“Không phải vì muội giả chùng,” Như hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, Bùi Tu Vân nhẹ giọng giải thích.

Đôi tay dài ôm chặt vòng eo nhỏ, kéo nàng dựa vào lồng ngực ngập tràn hương quế của mình.

“Vi sư nhận thấy muội đã có bản lĩnh để tự mình giải quyết mọi chuyện.

Nếu ta còn giữ muội lại học đường, đó chẳng khác nào nhốt thiên nga trong lồng.” Giọng chàng trong trẻo lành lạnh, như suối chảy đá mòn.

Tuấn mã chậm rãi đi lên núi, Tống Tích phát hiện dưới chân núi có một nhóm người vạm vỡ đang hì hục xây dựng gì đó.

Tống Tích không khỏi liếc nhìn nhiều chút, mặc dù Triệu gia là nhà giàu nhất trong thôn nhưng vẫn chưa gây ra động tĩnh lớn như vậy bao giờ.

“Vi sư muốn tặng muội một phần lễ xuất sư.”

Trái tim của Tống Tích nhảy lên.

Nàng ngẩng đầu, thấy quai hàm vuông vức của chàng dưới nắng mùa thu.

“Muội thấy mảnh đất kia không?” Bùi Tu Vân cúi đầu hỏi nhỏ bên tai nàng.

“Ta định xây một sơn trang,” Bàn tay to rộng của chàng bao bọc bàn tay nhỏ nhắn của Tống Tích, “Sân của chúng ta sẽ xây ở vị trí đó, vừa vặn có thể nhìn thấy suối nước nóng.”

Chàng lại chỉ tay sang bên khác, “Đó là học đường của vi sư, chỉ cách nhà vài bước thôi.”

Bùi Tu Vân dừng lại, vẫn chỉ về hướng ấy, “Căn bên cạnh... là học đường của Tích Nhi.”

Tống Tích giật mình, nghi ngờ nhìn chàng, “Của muội?”

“Ừm, học đường của Tích Nhi chỉ cách vách học đường của vi sư.” Bùi Tu Vân đáp.

“Tiên sinh...” Khoé mắt của Tống Tích cay cay.

“Đừng khóc, lát nữa còn phải đi làm lễ đó,” Chàng dỗ dành rất đổi dịu dàng, đưa ngón tay từ tốn lau đi nước mắt đọng trên khoé mi.

“Tiên sinh...” Không ngờ, Tống Tích không cần lòng được, nước mắt tuôn rơi.

Bùi Tu Vân luống cuống tay chân, giúp nàng lau đi, “Đừng khóc, muội nghĩ mà xem, tương lai chúng ta có thể nắm tay đến lớp, cùng nhau giảng dạy, rồi lại nắm tay về nhà.

Nghĩ như vậy để đừng khóc nữa nhé?”

Nào ngờ, chàng vừa nói xong, nước mắt của nàng lại tuôn như thác, đến độ y phục ướt đẫm.

Tống Tích biết mình thật nhỏ bé, chỉ là giọt nước trong đại dương bao la, hạt cát trong biển người đông đúc.

Năng lực nhỏ bé của nàng không hề đáng kể, nếu nàng là một ngọn lửa, e là chỉ lập lòe được một chốc rồi bị gió lạnh thổi tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng Bùi Tu Vân,

Chàng bảo bọc nàng trong lòng bàn tay, cẩn thận không để gió mưa dập tắt nàng, để nàng có thể phô diễn toàn bộ năng lực của mình và tỏa sáng.

Chương 85: Lễ Thành Hôn

Móng ngựa giẫm lên phiến đá xanh loang lổ, phát ra âm thanh bén nhọn rõ ràng.

Gió thu thổi qua khăn trùm đầu đỏ thắm, khiến đôi tay đang ôm eo nàng như ẩn như hiện trước mắt.

Tống Tích thích cánh tay trơn nhẵn ấy, giờ đây nó được lớp gấm đỏ rực phủ lên, toát lên từng nét chấm phá trên ngọc.

Nàng không thể chiêm ngưỡng dáng vẻ anh tuấn khi cưới ngựa của chàng, cũng không thể ngắm nhìn áo cưới đỏ thắm của chàng.

Thứ duy nhất mà nàng thấy được chính là cánh tay hao gầy này, nó khiến nàng an lòng khó tả.

Hai người đã trở lại, tiếng trống đồng loạt vang lên, đám đông nép sang hai bên nhường lối cho họ.

Bùi Tu Vân ngẩng trên lưng ngựa, tóc đen búi cao, đầu cúi đỏ thắm không vướng bụi trần.

Hàng mây của chàng hơi nhướng lên, đôi mắt sáng ngời như sao.

Chàng cưới ngựa vào sân rỗi đã Tống Tích xuống ngựa.

Tống Tích vòng tay qua cổ chàng, vui mặt trong lòng, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của Bùi Tu Vân.

Lúc này, tiếng trống ồn ào và tiếng bàn tán xôn xao tức thì im bật, nàng có thể nghe thấy nhịp trống khác hẳn đập từng chút, hết như nhịp tim vậy.

“Tích Nhi, quãng đường còn lại để ta đi được rỗi.”

Sắc thu thấm đượm, gió đưa nhẹ nhàng, Hương hoa quế treo trên đầu tường, vờn quanh chóp mũi.

Bên trong đại đường, ngọn nến le lói, chiếu rọi áo cưới đỏ thắm.

Ánh đèn lay động, kết xuống đất hai bóng người đang chùng lên nhau.

“Vãn thêu cửa sổ, đuốc bạc chén vàng, tân lang và tân nương đến lễ đường.” Người chủ trì lễ ngân giọng.

Tống Tích siết tay, khẽ giật mình.

Bùi Tu Vân đưa tay ra, đầu ngón tay lạnh lạnh gỡ từng ngón tay siết chặt của nàng rồi nắm lấy nó, vuốt ve lòng bàn tay và ấn nhẹ.

Hai người nắm tay, sánh vai đi vào lễ đường.

Chàng nắm tay nàng rất chặt, đốt ngón tay dần tái đi.

“Nhất bách thiên địa — ”

Hai người khom lưng quỳ lạy, bàn tay của chàng vẫn nắm chặt như cũ.

“Nhị bách cao đường.”

Hai người lại lạy thêm một lần nữa.

Hai chiếc ghế lớn làm bằng gỗ lê ở giữa bàn trống không, trên bàn chỉ có đồ cúng dâng màu sắc khác nhau.

“Phu thê giao bách.”

Hai người quay sang đối diện.

Chàng cầm thêm tay còn lại của Tống Tích, bàn tay lạnh lạnh bao bọc tay nàng, siết chặt một chút.

Hai người đồng thời khom lưng, trán của nàng va vào lồng ngực của Bùi Tu Vân, nghe thấy âm thanh phát ra từ cổ họng chàng.

“Xin lỗi...” Tống Tích rối rít.

Bùi Tu Vân kéo tay nàng về phía mình, cả người nàng va vào lồng ngực ngát hương hoa quế.

Chàng cúi đầu, thấp giọng gằn như không thể nghe thấy, “Tối gặp lại, nương tử.”

Tống Tích kinh ngạc.

Tiên sinh vẫn luôn thản nhiên nói mấy lời thoạt nghe thì nghiêm túc, nhưng

lại ẩn chứa sự đen tối nhân nhật.

Nàng chưa kịp hồi thần đã có một đám người vọt tới, dẫn nàng vào phòng. Tống Tích khép cửa lại, một mình ngồi trong phòng.

Nghe nói Thứ sử đại nhân cũng đến, hẳn là tiên sinh không thể chốc này lo bên này chốc kia lo bên kia được rồi.
Ban đầu, Tống Tích còn ngồi đoan chính bên mép giường.

Nhưng sau một nén hương, nàng lại biếng nhác chậm dần đầu.

Thế là nàng cởi giày vớ ra, ngồi xếp bằng trên giường.
Lại nửa canh giờ trôi qua, nàng đói muốn xỉu, bèn đứng dậy đến bàn bày điểm tâm và rượu.

Tiên sinh ở ngoài sảnh ăn uống thoải thích, mỗi nàng ở đây phải chịu cảnh bụng đói.

Nghĩ như vậy, Tống Tích liền xúc khăn trùm đầu lên, ăn vài miếng bánh hoa quế, uống vài ly rượu.
Dường như vẫn chưa đã thèm, Tống Tích lại ôm lấy bình rượu bằng sứ, dựa người trên giường, chân đạp góc chần bông màu đỏ.

Búi tóc chao nghiêng, trang dung không chỉnh [1].
Đêm thu dần buông, canh giờ đã muộn.

Có người mở cửa, gió mát tràn vào.
Tống Tích khép hờ mắt, loáng thoáng nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ.

Chương 86: Động Phòng 1 H

Bùi Tu Vân hơi nheo mắt, ng ỡ bên mép giường.

Chàng vươn tay c ần gót chân nhỏ nhắn, dùng lòng bàn tay để xoa bóp bàn chân mềm mại, vuốt ve mãi không chịu buông.

Khuôn mặt của Tống Tích đã ửng hồng, khăn trùm đầu đỏ thắm trên trang sức kh ẽ nghiêng.

Nàng ôm bình rượu, ngây ngô cười hỏi: “Tiên sinh, muội ăn hết bánh hoa quế với rượu r ỡ.”

“Ừm.” Bùi Tu Vân đáp, dường như không để trong lòng.

Chàng giơ tay, vén khăn trùm đầu lên r ỡ đặt xuống bên cạnh.

Tống Tích hơi nhú mày, lớn tiếng nói: “Muội cũng uống rượu giao bôi r ỡ!”

“Ừm.” Bùi Tu Vân vẫn nhàn nhạt đáp.

Không được thấy sắc mặt nổi giận của chàng như mong đợi, Tống Tích sấn tới, nắm cổ áo của chàng, mắt hạnh trừng to, mông lung men say,

“Muội đã chờ lâu lắm luôn đấy!”

Bùi Tu Vân cúi đầu nhìn nàng, đ ồng tử ánh lên, bàn tay vẫn v ẽ tay nàng, cởi một nút áo.

Dưới cú túm của nàng, ngực áo của Bùi Tu Vân lộ ra một góc da trắng như ngọc.

“Tích Nhi,” Chàng cũng uống say, giọng nói khàn khàn quyến rũ.

Bàn tay bắt lấy bình rượu trong lòng nàng, lắc nhẹ vài cái, quả nhiên vẫn

còn lại một ít.

“Sao phải lừa vi sư?” Bùi Tu Vân nhíu mày, liếc mắt nhìn gò má ửng hồng của nàng.

Nếu là bình thường, câu hỏi của chàng sẽ khiến nàng chột dạ.

Nhưng bây giờ có rượu trong người như có thêm can đảm, Tống Tích cắn xương quai xanh của chàng, bàn tay luồn vào lớp y phục, lung tung sờ mó thịt cơ.

Bùi Tu Vân ôm eo nàng, không ngăn cản.

Chàng áp môi bên cạnh vành tai của Tống Tích, dịu giọng hỏi: “Dù chờ đến mất kiên nhẫn đi nữa, muội vẫn muốn uống rượu giao bôi với vi sư đúng không?”

Tống Tích không đáp, chỉ vùi mặt trong lòng chàng.

Bùi Tu Vân kéo cổ áo của nàng, kéo cô nương mềm oặt không xương lùi ra sau.

Chàng đứng dậy rót đầy hai ly rượu, sau đó trở về ngồi cạnh nàng.

Tống Tích nhận lấy ly rượu, cùng với chén của Bùi Tu Vân rồi nâng chén, định bụng uống.

Bùi Tu Vân không khỏi bật cười, vòng tay qua tay nàng, dịu dàng bảo:

“Phải uống như thế này.”

Chiếc ly men xanh đè xuống cánh môi mềm, dịch rượu trong suốt thấm ướt môi chàng.

Ánh mắt của Tống Tích tối đi, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Nàng vút ly, cắn lấy đôi môi ẩm ướt của chàng.

Hơi thở của Bùi Tu Vân nồng nàn mùi rượu, phả lên mặt nàng.

Ngón tay dài móc lấy đai lưng, cởi váy cưới đỏ thắm ra.

Đầu vai mịn màng, chiếc yếm đỏ khó khăn bao bọc hai bầu ngực mềm.

Tay chàng luồn xuống quần lót, nắm hai mép thịt, mạnh mẽ xoa nắn.

Xúc cảm mềm nhũn, khe hở hé ra.

Bùi Tu Vân cởi phăng chiếc quần lót vướng víu rồi đặt nàng lên bàn.

Hay tay của Tống Tích bị khống chế đằng sau, đôi chân nuột nà dẫm trên mặt bàn.

Bùi Tu Vân nắm đầu gối nàng, mở ra hai bên rồi cúi người, vùi mặt trong hoa tâm ướt át.

Đầu lưỡi nòng rượt đảo qua lớp thịt mềm, đọng lại dấu vết thấm nước. Ngón tay của chàng tách mép thịt khép hờ, lộ ra hoa tâm hồng phấn.

Đầu lưỡi ấm nóng lập tức kích thích lối vào, mút nhẹ cửa mình. Tống Tích hé môi, hơi thở rối loạn.

Nhũ hoa trước ngực cương cứng, nhô lên giữa lớp yếm mềm mịn.

Cơ thể trắng nõn chỉ còn mỗi cái yếm che đậy, nhìn tựa hồng mai giữa tuyết, khiến Bùi Tu Vân điên đảo.

Chàng nắm chặt thắt lưng, đỡ Tống Tích đứng trên mặt đất, đẩy tay về phía trước khiến nàng không thể không nhón chân, nằm xuống mặt bàn.

Ngón tay sờ hoa tâm ướt át, nhẹ vân vê hạt châu, đầu ngón tay của chàng từ tốn xoay một vòng, dấy lên xúc cảm ngứa ngáy, cuộn cuộn như sóng trào dâng trong nàng.

Bùi Tu Vân cúi người, đầu lưỡi ấm nóng chầm chậm liếm tẩm lưng gà. Tống Tích không khỏi co chân, nửa người nằm bở trên mặt bàn, hai chân rộng mở, cọ xát hoa tâm dầm dề vào áo cưới của chàng.

Chương 87: Động Phòng 2 H

Đầu lưỡi mềm liếm dọc sống lưng, dần hạ xuống dưới, liếm một vòng quanh xương chậu.

Ngón tay thon dài tách mép thịt ngoài hoa tâm ra, khe hở trong đó hơi hé mở, rỉ ra rất nhiều hoa dịch.

Bùi Tu Vân áp sát mặt vào, cánh môi phủ lên hoa tâm mềm mại, đầu lưỡi luồn vào khe hở nhỏ hẹp, liếm ra một vệt ẩm ướt.

Sống mũi cao thẳng của chàng vùi trong đó, mùi rượu nóng hồi phả vào khe hở.

Chàng cởi áo cưới của mình ra, dáng hình vòng eo như núi tuyết phía cuối chân trời.

Đôi chân tách ra, thịt cắn đón lấy hoa dịch trong suốt.

Bùi Tu Vân giữ chặt vai nàng, đôi gò bồng không ngừng cọ xát mặt bàn lạnh lạnh, hai hạt châu nhô trên chiếc yếm càng lúc càng cương.

Chàng kéo hai chân nàng ra, gần như áp chặt ở hai bên bàn.

Cái miệng nhỏ ẩm ướt hơi hé, rỉ ra dòng nước trong suốt.

Quy đầu hồng phấn chà đạp hạt châu, lỗ sáo đặt trên gò châu lả lướt, thông thả kích thích.

Hoa tâm dần sinh ra cảm giác trống trải, mép thịt không khỏi há miệng, muốn hút trọn thứ thô to dưới háng của chàng.

Tống Tích khẽ rướn mông, cọ xát hoa tâm non mềm với phần bụng dưới tuy gầy mà rắn chắc của chàng, tạo thành cơn gió khuấy động mặt hồ.

Bùi Tu Vân nghiêng người về phía trước, đâm toàn bộ thịt cắn vào trong

hoa tâm.

Tống Tích cong chân, đôi chân trắng nõn vẽ nên hai đường cong yêu kiều.

Hơi thở của nàng hỗn loạn, vươn tay nắm chặt thành bàn, móng tay khảm sâu vào gỗ đàn.

Bùi Tu Vân ôm nàng, mái tóc đen xoã tung trên bàn như gấm mun, mềm mại khôn cùng.

Chàng đẩy tới, thịt cắn thô dài xuyên thẳng vào cơ thể nhỏ gầy của Tống Tích.

Nàng bật ra tiếng than thở, vách thịt hơi thất lại, siết chặt thịt cắn.

Bàn tay trắng ngọc nắm eo nàng, vòng eo gầy không ngừng luật động, mạnh mẽ đẩy đưa.

Hai túi nhãn dưới ánh đèn lên từng lớp nước trong.

Tống Tích trèo lên mặt bàn, không khỏi dịch người về phía trước nhằm tránh đi sự xâm nhập đằng sau.

Nhưng Bùi Tu Vân cố tình siết chặt eo nàng, khiến nàng không thể cử động, buộc phải hứng trọn sự tiến công như mưa rào gió dữ này.

Hoa tâm trào ra từng đợt hoa dịch, thấm ướt thịt cắn thô cứng, tràn ra khỏi miệng thịt.

Dưới sự ra vào không ngơi nghỉ của chàng, mép thịt dần tích đầy lượng lớn hoa dịch ấm áp, chảy xuống túi nhãn rồi rơi xuống đất.

Lòng bàn tay của chàng đặt trên chiếc bụng mềm mại, xóc chiếc yếm lên và nắm trọn bầu ngực.

Sau khi say rượu, Bùi Tu Vân dường như phóng túng hơn nhiều, ngón tay bóp chặt nhũ hoa của nàng, tùy ý trêu chọc.

Muốn chạy trốn... Tống Tích nhấp môi dưới, khoe miệng yêu kiều rên rỉ.

Trong cơ thể nàng như có một ngọn lửa nóng rực đang bùng cháy vậy.

Bùi Tu Vân cúi người, sống mũi cao vén lọn tóc sau gáy nàng, đầu lưỡi liếm láp vùng cổ nhãn mịn, để lại từng vết ẩm ướt trên làn da trắng mịn.

Môi mềm nhẹ mát, tạo thành một đoá hoa đỏ hồng (dấu hôn đầy ạ =))

Tay chàng cởi bỏ dây yếm đỏ thắm sau lưng Tống Tích, vút bỏ lớp vải nhỏ xíu, sau đó lại đỡ người đến trước, nắm lấy bầu ngực căng tròn.

Lòng bàn tay se nắn nhũ hoa cương cứng, móng tay nhẹ bóp làn da mịn màng.

Thịt cắn cong vút không ngừng ra vào, hoa dịch đầm đìa, ướt đẫm một vùng trên bàn.

Tống Tích vui mặt xuống mặt bàn, hít lấy mùi hương gỗ đàn.

Bầu ngực thì tê dại, hoa tâm thì sung sướng, khiến nàng điên đảo.

Vách thịt chọt co thắt, hoa dịch trong suốt ào ào bắn ra, thắm ướt cặp đùi thon dài của Bùi Tu Vân.

Nhưng chàng vẫn không ngừng động tác ra vào, thậm chí còn làm mạnh hơn.

Tống Tích thở hổn hển, đôi chân mềm nhũn.

Chàng thiếu niên liên tục luật động, đến khi nghe nàng rên la đến khản giọng, chàng mới nắm chặt đôi gò bồng, đờng thờng bắt tinh dịch đặc sệt vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm.

Chương 88: Ảo Ảnh

Gió thu nhẹ thổi, h òng nhận bay v ề phía Nam.
Hai người lên đường đi v ề hướng Bắc để đến B ồng Lai.
Truyền thuyết kể rằng, đêm đó có Tam Th ần Sơn xuất hiện trên núi.

Nếu trời quang mây tạnh, Ngân Nguyệt Thảo sẽ xuất hiện trên biển, đua nhau phát sáng cùng ánh trăng.

Ngân Nguyệt Thảo giống như động vật nhỏ, rất sợ con người, chỉ có thể ngấm từ xa chứ không thể đến gần.

“Không biết khi nào Tam Th ần Sơn mới xuất hiện nhỉ? Ngân Nguyệt Thảo sợ người như thế, phương thuốc này đúng là khó lấy.” Tống Tích uể oải nói.

“Khách quan, mì của ngài ạ!” Tiểu nhị bưng hai bát mì B ồng Lai nghi ngút khói, mỉm cười đi đến.

Tống Tích nhận đĩa, gấp một đĩa mì sợi óng ánh.

Cách lu ồng khí mờ mịt, sắc mặt của Bùi Tu Vân rất bình thản, dù trường hợp nào đi nữa, Tống Tích cũng chưa từng thấy tiên sinh sốt ruột.

“Sợi mì được kéo bằng tay, mỏng và chắc.

Nước súp cá được làm từ gia vị với hoa h ồi, hạt tiêu, rượu Thiệu Hưng và gừng, ăn kèm với hàu biển, nấm, trứng và rắc hành lá băm nhỏ...” Chàng tinh ý đánh giá, lần lượt nói ra các nguyên liệu trong món mì.

Tống Tích trợn mắt há m ồm, kinh ngạc nhìn chàng.

Bùi Tu Vân thất vọng lắc đầu, “Món canh cá này không thể thay thế bằng cá ở Ti ền Đường, e là ta không thể nấu món này cho Tích Nhi được.”

Tống Tích liên tục xua tay, “Không quan trọng, tiên sinh biết nấu nhiều món lắm rồi ạ!”

Trên đường đi, mỗi lần ném thử đặc sản địa phương, tiên sinh đều học hỏi một chút nên bị các dì trêu chọc, ví như “Đàn ông sao có thể xuống bếp?”

Mỗi lần như vậy, Bùi Tu Vân luôn rất bình thản đáp lời: “Ta muốn nấu cho phu nhân nhà ta.”

Khiến Tống Tích đỏ bừng cả mặt.

“Tam Thần Sơn!”

“Tiên nhân đến rồi!”

Nghe thấy bên ngoài la hét ồn ã, hai người nhìn nhau, dường loạt buông đôi đũa trúc rồi đi đến đám đông đang đứng cạnh bờ biển.

Trên biển mênh mông khói sóng, gió nổi mây bay, hiện ra ba ngọn núi Thương Sơn sừng sững giữa trời.

Vách đá dựng đứng, đỉnh núi xanh tươi, thẳng tắp chọc thấu trời xanh.

Dải màu đan xen, phủ lên đỉnh núi, khúc xạ thành một cầu vồng.

Tống Tích chỉ về phía chân trời, kích động hô lên: “Tiên sinh, Tam Thần Sơn có thật kia! Mọi người thấy Tam Thần Sơn rồi!”

Bùi Tu Vân khoanh tay dưới ống tay áo, từ tốn nói: “Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng quả là danh bất hư truyền.”

Ba toà ngọc các dần xuất hiện trên trời, mái gó màu lục khúc khuỷu bao quanh toà các.

Dao Đài Quỳnh Thất nằm ở đỉnh của ba ngọn núi, có thể quan sát đại dương mênh mông.

“Đó là cung điện của tiên nhân ạ?” Tống Tích túm chặt tay áo của Bùi Tu Vân, đôi mắt sáng ngời, hưng phấn hỏi.

“Ừm.” Bùi Tu Vân gật đầu.

Từ trước đến giờ, chàng thừa biết đó chỉ là một ảo ảnh, nhưng thôi, nàng vui là được.

“Chúng ta vừa đến Bồng Lai thì tiên nhân đã tới rồi! Nhất định là tiên nhân đã nghe được lời triệu hồi của mọi người đó!” Nàng cười nói.

“Đúng vậy.” Bùi Tu Vân kéo nàng vào lòng, cánh tay dài ôm bả vai nhỏ nhắn, gác cằm trên đỉnh đầu của nàng.

Gió biển thét gào, thấu tận xương tủy.

Thân hình cao lớn của chàng chấn đi tất thay gió lạnh, tay áo màu lục bích rũ xuống, bọc người nàng lại.

Tống Tích chỉ lộ ra khuôn mặt hồng hào, đờng tử đen nhánh chớp chớp vài cái.

“Tiên sinh, tiên nhân đã tới rồi, bệnh của người nhất định có thể chữa khỏi!” Tống Tích nghiêm túc nói.

“Ừm, là tiên nhân do Tích Nhi gọi đến.

Có Tích Nhi bên cạnh, bệnh của ta nhất định sẽ được chữa khỏi.”

Đang nói, núi xanh trên trời khuất dạng, trời nổi mây, sương mù càng ngày càng dày đặc.

Muôn vàn tia nắng chiếu xuống, cuốn trôi bảy sắc cầu vồng.

Chương 89: Ấm Áp H

Chiếc thuyền bằng phẳng vượt qua con sóng trắng xoá, đến ngoài rìa của rặng đá ngầm khổng lồ.

Bùi Tu Vân dẫn đầu, nhảy xuống thuyền, sau đó neo thuyền lại trên sóng biển cuộn cuộn.

“Đưa tay cho ta!” Chàng mở bàn tay ra trước mặt Tống Tích.

Nàng nắm chặt nó rồi nhảy về phía trước, bàn tay siết chặt ngọc bội, vỗ ngực thở phào.

“Ôm chặt ta.” Bùi Tu Vân đan tay với nàng, dắt nàng leo lên tảng đá ngầm. Hai người ngỗ cạnh nhau, nhìn thấy mây trắng bay phấp phới, biển trời trùng điệp.

Ở chân trời xa, mặt trời trải dài trên mặt biển như gương phản chiếu, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Mặt trời lặn dần về Tây, màn đêm dày đặc bao phủ sắc cam còn sót lại.

Mặt trời đỏ rực giấu nửa mình sau biển rộng, trên bầu trời chỉ còn lại một nửa chiếc quạt màu cam ấm áp.

“Lại một ngày nữa trôi qua.” Bùi Tu Vân lẩm bẫm.

Tống Tích ôm cánh tay của chàng, tựa đầu và thì thầm: “Được ở bên tiên sinh dường như nhiều hơn một ngày nữa.”

Chàng xoa mái tóc đen mượt và mềm mại của Tống Tích, cúi đầu hôn lên trán nàng.

Ánh chiều tà ở phía chân trời cuối cùng cũng bị màn đêm nuốt chửng, vầng trăng sáng dần dần xuất hiện.

“Tiên sinh, có khi nào trăng lên mà Ngân Nguyệt Thảo vẫn không xuất hiện không ạ?” Tống Tích kéo cổ áo nhưng vẫn không ngăn được cái lạnh vào người.

“Không đâu.

Tích Nhi, dựa vào lòng ta này.” Pei Xiuyun cầm chiếc vạt lưới trong tay nàng và đặt nó bên cạnh.

Tống Tích dịch đến trước người chàng, được anh ôm vào vòng tay dài.

Tựa lưng vào lồng ngực hao gầy, hơi thở ấm áp của Bùi Tu Vân đốt cháy tai nàng.

“Còn lạnh không?” Chàng dịu dàng hỏi.

“Đỡ hơn nhiều rồi ạ.” Nàng xoa xoa tay, thở vào lòng bàn tay.

Nhưng chút hơi ấm này đã bị gió lạnh khắp nơi thổi bay.

“Vi sư có một cách khiến muội không lạnh.” Khóe môi của chàng nhẹ cong trong đêm tối.

“Muội có muốn thử không?” Trước gió biển thét gào, giọng nói của chàng trở nên mơ hồ.

“Có.” Tống Thiên sốt ruột đáp.

Bùi Tu Vân luồn tay xuống cặp móng tuyết rồi nhắc mạnh lên, đặt cô ngẩng lên đôi chân thon dài của mình.

Chàng vén vạt áo của hai người ra, giải phóng thịt cắn thô dài rồi vén mạnh lớp vải, cắm vào hoa tâm.

“Tiên... tiên sinh...” Tống Tích bối rối.

Mặc dù hoa tâm kẹp chặt thứ thô to như thế nhưng nàng không cảm thấy lạnh thật.

Hô hấp dần nặng bên tai, chàng khẽ động eo, cắm vào rút ra hoa tâm, dấy lên xúc cảm ngửa ngửa.

“Tích Nhi, vi sư vẫn có thể khiến nàng ấm hơn nữa,” Chàng dán môi bên vành tai của Tống Tích, “Vi sư đã luôn muốn thử tư thế này.”

“Nhưng... đây là trên biển!” Tống Tích cuống quýt nói, trên trán chảy ra một ít mồ hôi.

“Trăng soi trên biển, cảnh đẹp khiến lòng người càng thêm hứng thú.” Hơi thở nóng bỏng của chàng chui vào tai nàng.

Cách một lớp vải dệt, bàn tay chàng bao lấy hai bầu ngực mềm, eo nhịp như sóng vỗ, thịt cắn thô dài ra vào trong hoa tâm ẩm ướt, khiến nước tuôn đẫm đìa, thấm ướt áo nàng.

Hơi thở của Tống Tích rối loạn, nghiêng đầu dựa vào lòng.

Tuy được gió biển lạnh lẽo lau mồ hôi trên trán nhưng nàng lại một ngọn lửa cuồn cuộn khác như bùng cháy trong cơ thể, truyền hơi ấm đến tứ chi.

“Ấm không?” Đôi môi ẩm áp ẩm ướt hôn lên gò má hơi nóng của nàng, đầu lưỡi mềm mại liếm láp khoe môi.

Thịt cắn dưới đũng quần càng lúc càng cứng, chạm tới chỗ sâu nhất của hoa tâm, phần đầu cứng nóng thông thả cọ xát từng thớ thịt non bên trong.

Hang động ướt khế co giật, dòng nước trắng xóa rỉ ra, để lại một ướt đẫm ngay chỗ hai người giao hợp.

Trăng treo giữa trời như một viên minh châu trên mặt biển.

Nước biển trong xanh, trăng đã gần kề, vô số Ngân Nguyệt Thảo nhô lên khỏi mặt biển, tắm trong ánh sáng bạc mềm mại.

Ngân Nguyệt Thảo xòe như rổ quạt, tỏa ra ánh huỳnh quang mờ ảo.

Mặt biển vô ngần phản chiếu bầu trời đầy sao, chiếu rọi ngân hà.

Bùi Tu Vân bóp chặt đôi gò bồng mềm mại, gốc rễ chôn sâu trong hoa tâm run rẩy, bắn ra chất lỏng đặc sệt màu trắng đục.

Chàng rút ra, chỉnh lại y phục cho Tống Tích rồi đỡ nàng đứng dậy.

Đôi chân mảnh khảnh khép chặt lại, bấy giờ mới ngăn dòng tinh chảy ra ngoài.

Khuôn mặt của chàng mãn nguyện, cầm chiếc vạt lưới ra biển.

Ngân Nguyệt Thảo nằm gọn trong mảnh lưới lấp lánh.

“Có phương thuốc thứ ba rồi!” Tống Thiến hớn hở.

Thôi toang... tinh dịch trong hoa huyệt lại chảy xuống chân nữa rồi.

Chương 90: Câu Cá

Trời xanh lạnh lẽo, chớp mắt đã sang mùa đông.
Trên mặt hồ Động Đình phản chiếu ánh rạng đông cùng bầu trời xanh ngắt.

Những bông tuyết nhỏ rơi từ trên trời xuống hết lớp này đến lớp khác, Bùi Tu Vân ngẩng trên thuyền, trên mặt nón màu lục phủ một tầng tuyết mỏng, chàng ngẩng một mình câu cá tuyết.

“Tiên sinh!” Tống Tích đứng trên một con thuyền khác, bung chiếc ô giấy màu lục ra.

Cả người được giấu sau áo choàng lông cáo màu trắng, chỉ lộ ra gò má hồng đỏ.

Hai thuyền sát lại, Tống Tích cảm ơn người chèo thuyền rồi nhảy sang thuyền của Bùi Tu Vân.

Con thuyền lắc lư vài cái, nàng ngẩng xuống bên cạnh chàng.

“Trời lạnh, nàng ra đây làm gì?” Bùi Tu Vân nghiêng đầu, ánh mắt phản chiếu hình ảnh của nàng.

“Chính vì trời lạnh nên mới muốn ra đây ạ.” Tống Tích móc bình rượu đã ủ ấm trong lòng ra rồi nhét vào ngực Bùi Tu Vân.

“Uống chút rượu để làm ấm cơ thể đi ạ.

Coi chừng chưa câu được cá tuyết, người đã lạnh cứng cả người đấy.”

Tống Tích đau lòng nói.

Câu cá tuyết trong hồ Động Đình, phơi khô chính là phương thuốc thứ tư.

Nàng cầm ô giấy, trên khuôn mặt hằn một vùng bóng.

Bùi Tu Vân muốn xoa vệt tối này khỏi khuôn mặt nhỏ của nàng, bèn dịu giọng nói: “Cất ô đi, lại ng ỡ vào lòng ta này.”

Tống Tích cứng đờ, nhớ lại mấy tháng trước chàng cũng nói câu ‘ng ỡ vào lòng ta này’ với nàng, r ỡ làm chuyện đó giữa trời cao biển rộng...

“Không, muội chỉ đến đưa rượu thôi.”

“Rượu đã nằm trong tay ta r ỡ.” Bùi Tu Vân bình thản nói.

Chiếc thuyền chở nàng đến đây đã đi xa r ỡ, chỉ còn lại gợn sóng lăn tăn.

“Thuyền đi r ỡ.” Tống Tích cọ cọ vào người chàng.

“Vi sư có thể đưa nàng về trước.”

“Không cần!” Từ trong áo choàng có một bàn tay nhỏ vươn ra, nắm lấy áo choàng xanh lục của Bùi Tu Vân.

“Rượu đã đưa r ỡ, muội còn ở đây chi nữa?”

Tống Tích cảm thấy hôm nay tiên sinh khó ăn quá, sắc mặt bắt đầu mất kiên nhẫn, “Muội không về đây!”

Bùi Tu Vân cười khẽ, vươn tay ôm nàng vào lòng và bóp khuôn mặt nhỏ,

“Nói một câu muốn cùng ta khó lắm à?”

Tống Tích nhòe miệng cười, ôm lấy thắt lưng hơi g ầy nhưng rắn chắc của chàng, vui mặt trong lòng ngực vững chãi.

Từ khi ăn Ngân Nguyệt Thảo, cơ thể của tiên sinh đã khỏe hơn rất nhiều.

Eo bụng dần cứng rắn hơn, cánh tay cũng dần có bắp thịt, dễ dàng nhấc bổng nàng lên.

Vốn dĩ một ngày viên phòng một hai lần cũng từ đó mà tăng thành một ngày ba bốn lần, mỗi lần phải nửa canh giờ, khiến nàng có hơi bội thực. Chỉ là đa số những lần viên phòng, tiên sinh không bắn vào trong nàng, cho nên đến giờ nàng vẫn chưa có thai.

Tống Tích cũng không vội gì, tiên sinh càng không vội, chuyện này vẫn tùy duyên thôi.

Bùi Tu Vân ngoác hàm dưới của nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhẩn lên.

ng nghiêm nghị nói: “Đừng hòng trốn, nói lại lần nữa cho vi sư.”

“Gì ạ?” Hàng mi dày khẽ run lên, đôi mắt trong như mặt hồ lộ vẻ hoang

mang.

“Sao lại đến đây?” Bùi Tu Vân lạnh giọng hỏi.

“Đến đưa rượu...” Tống Tích lí nhí đáp.

“Sau đó thì sao?”

Nàng vẫy tay, Bùi Tu Vân cúi đầu xuống, nàng bèn hôn lên mặt chàng một cái, đôi môi ẩm ướt cò cọ bên tai, thì thầm: “Đến ng ỡ với tướng công của muội.”

Bùi Tu Vân cười khẽ, véo má nàng, “Bé con giảo hoạt.”

Chàng cúi người, hôn xuống đôi môi đỏ, “Thưởng cho muội ngọt ngào này.”

Tống Tích nhấp môi, như nếm được vị ngọt, nàng mỉm cười nhìn Bùi Tu Vân, hơi chu môi ra nữa.

Bùi Tu Vân vừa liếc vừa ấn lòng bàn tay lên môi nàng.

Tống Tích trợn mắt, bỗng thấy cá tuyết nhảy lên.

“Ô ô — ” Nàng điên cuồng chớp mắt ra hiệu.

Nhưng Bùi Tu Vân vẫn cười nhẹ, tiếp tục xem nàng ghen đến đỏ mặt.

“Ô ô ô — ” Nàng gỡ từng ngón tay của Bùi Tu Vân ra.

“Cá cá cá!” Nàng hô to.

Bùi Tu Vân quay đầu lại, vội vung tay, có một con cá vảy bạc vọt khỏi mặt hồ, nhảy lên khoang thuyền.

“Lá cá tuyết!” Tống Tích không thể kiềm chế được trái tim đang kích động.

Sau nửa tháng trời câu cá, cuối cùng hai người cũng tìm được thành phần thứ tư.

Chương 91: Câu Cá

Đông bằng Quan Trung, Kim Thành ngàn dặm.

Sông Kinh tiếp giáp sông Vị, nước sông trong đục thấy rõ.

Vào độ gió lạnh cuối năm, sông Kinh có băng liên nở hoa màu trắng, còn sông Vị có hoả liên, từng đoá rực lửa, phủ đầy tuyết trên đồng bằng.

Phương thuốc thứ năm chính là hoả liên của sông Vị, dược liệu thứ sáu là băng liên của sông Kinh.

Tống Tích mặc chiếc áo choàng dày nặng, dùng tay ôm bình nước nóng, chân trước chân sau bước trên nền tuyết, đuổi theo Bùi Tu Vân.

Hai người đi dọc bờ sông suốt một buổi sáng, tuyết sông Kinh trong vắt, mặt sông Vị rực lửa, đối lập vô cùng, ngay cả sen trong dòng cũng không vượt qua biên giới hai sông.

“Tại sao phải dùng băng liên của sông Kinh và hoả liên của sông Vị để làm thuốc thế ạ?” Tống Tích nghĩ mãi không ra.

“Bây giờ muội ra giữa sông ném băng liên vào sông Vị, hoả liên vào sông Kinh, không phải nó chỉ là hai phương thuốc thôi sao?” Tống Tích cúi bản. Bùi Tu Vân lắc đầu, “Nước sông Kinh trong, sẽ nuôi hoả liên có màu nhạt.

Nước sông Hà đục, sẽ nuôi băng liên có màu trắng.”

Tống Tích bĩu môi, đảo mắt nhìn lại, trùng hợp bắt được hai điểm màu sắc đối lập.

Một đoá màu đỏ giữa dòng nước trong, một đoá màu trắng giữa dòng nước đục.

“Tiên sinh, mau nhìn kia!” Tống Tích túm Bùi Tu Vân chạy thẳng đến đó.

Giữa sông có một chiếc thuyền, trống nhạc đập dồn.

Một vài người đàn ông mạnh mẽ với y phục lạ lẫm bước ra khỏi khoang thuyền, dùng lưới với hai bông sen đó lên.

“Đó là của bọn ta!” Tống Tích tức giận đến xám mặt, hô to về phía họ.

Ánh mắt của Bùi Tu Vân hơi trề xuống, không ngờ con thuyền trước mặt lại là thuyền của người Hung Nô.

Lại có một gã đàn ông vạm vỡ bước ra khỏi khoang thuyền, mặc áo lông chông, mái tóc đen nhánh thắt thành hai bím tóc dài, xoắn phía sau đầu.

Đông tử của Bùi Tu Vân sáng lên, ôm lấy eo của Tống Tích rồi chạy về phía trước.

Chàng nhẹ nhàng đạp xuống hoa sen như chim bay én lượn, phóng về phía con thuyền lớn rồi dẫm mép thuyền, mượn lực nhảy lên.

“Đại Thiển Vu, có thể nhường lại hai đoá sen đó cho Bùi mỗ hay không?”

Chàng ôm lấy bả vai của Tống Tích, cao giọng hỏi.

“Là người.” Ô Lan Bố nhìn chàng như hổ rình mồi, cả người sôi trào nhiệt huyết.

“So tài bản tên, nếu người thắng thì sen thuộc về người! Nếu thua thì cô ta phải đi với ta!” Ô Lan Bố chỉ vào Tống Tích, nói.

Bùi Tu Vân nghiêng đầu nhìn Tống Tích, nhíu mày đáp: “Ta không có quyên định đoạt cuộc đời của muội ấy, đổi đi đâu kiện khác.”

“Không, cô ta rất được.”

Người chính là đối thủ mạnh nhất mà ta từng chạm trán, cho nên người phụ nữ của người cũng là người mà ta muốn nhất.” Ánh mắt của gã bèn như mất ứng, Tống Tích bị nhìn đến mức hoảng sợ.

Bùi Tu Vân siết tay, ôm chặt nàng trong lòng, lạnh lùng nói: “Muội ấy thì không được, đổi đi đâu kiện khác.”

“Vậy thì...” Thấy chàng không chịu lùi bước, Ô Lan Bố suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta muốn mạng của người.”

“Được.” Bùi Tu Vân đồng ý không chút do dự.

“Nhất định không được!” Tống Tích ngẩng đầu la lên.

“Sẽ không sao đâu!” Bùi Tu Vân vuốt nhẹ mái tóc như mây của nàng, khẽ

trấn an.

Bảy năm trước, chàng từng rèn luyện trong quân khu Tây Bắc, vốn không định tham gia đấu hữu nghị với người Hung Nô, nhưng vì binh tướng phe ta thua quá thê thảm, chàng đành ra tay dạy dỗ Đại vương tử của Hung Nô một chút.

Lúc đó, Ô Lan Bỗ đạp người Hán dưới chân đã quen, tính tình kiêu ngạo, vốn khinh thường chàng trai cao gầy trước mặt.

Không ngờ, chàng lại có thể trực tiếp hạ đo ván y.

Trước bước chân rần rập của y, Bùi Tu Vân tung một quyển ngay mặt, đánh đến mức y say xẩm mặt mày, phụt cả máu tươi.

Rồi người Hán đó lùi ra sau một bước, chấp tay vái chào, cất giọng trong trẻo nói: “Đa tạ.” Khiến Ô Lan Bỗ tức mà không làm gì được.

Việc này đã trở thành cái gai trong lòng y nhiều năm.

Chương 92: Thi Đấu

Tại trường thi đấu nội thành Trường An, Bùi Tu Vân cưới một con bạch mã, chạy một vòng quanh trường thi đấu.

Ô Lan Bối cưới con hắc mã, nhận lấy cung tên từ tay hạ nhân.

Bùi Tu Vân cũng nhận tên, cúi đầu kiểm tra.

Thân cung làm bằng gỗ đàn, cực kỳ cứng rắn, dây cung làm bằng gân hươu, dẻo dai vô cùng.

Thân tên cũng được làm từ gỗ đàn, đuôi dính lông ngỗng tốt nhất, mũi tên bọc vải có phủ bột sắt.

Hai người c ãn bắn nhau trong trường thi đấu, ai trúng mũi tên của người còn lại trước phải nhận thua.

Tiếng còi chói tai vang lên, Ô Lan Bối thúc mạnh vào hắc mã của mình, cánh tay lực lưỡng kéo cung, bắn mũi tên đầu tiên về phía Bùi Tu Vân.

Bùi Tu Vân cũng kéo cung, ngón tay thon dài thả ra, mũi tên phóng như sao băng, đối đầu trực diện với mũi tên của Ô Lan Bối.

Cả hai va vào nhau và rơi xuống đất.

Ô Lan Bối kinh ngạc, rút ra hai mũi tên và bắn cùng một lúc.

Mũi tên xé gió bay đến.

Y nghiêm mặt, rút thêm ba mũi tên từ bao đựng ra.

Chưa một ai có thể thoát được ba mũi tên đã bắn ra của Ô Lan Bối.

Ngón tay thô ráp vôn vê đuôi lông của mũi tên, ánh mắt sắc bén khoá chặt bóng người trên lưng ngựa đối diện.

Lần này phải bắn trúng.

Bùi Tu Vân ung dung rút bốn mũi tên ra, giương cung.

Đồng tử của Ô Lan Bối rút lại, không thể nào! Sao lại có người bắn được bốn mũi tên cùng một lúc kia chứ!

Nhưng trên đã lên dây, không thể không bắn.

Y thả tay, ba mũi tên gào thét bay đến.

Khoé môi của Bùi Tu Vân khẽ nhếch lên như đang chế giễu.

Ngón tay thon dài thả ra, bốn mũi tên được phóng ra.

Tất cả mũi tên đều trúng đích, ba mũi sượt qua mặt và vai trái, vai phải của Ô Lan Bối.

Ô Lan Bối nằm trên lưng ngựa, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ như vậy y mới có thể tránh tên.

Bùi Tu Vân phi nước đại, vòng ra sau Ô Lan Bối, rút một mũi tên và bắn ra trong lúc y đang hoảng loạn.

Mũi tên cắm thẳng vào hông y, để lại một vết máu lớn.

Ô Lan Bối nổi trận lôi đình, vút bao đựng tên và nhảy xuống lưng ngựa, nhanh chóng bỏ đi.

Dưới bầu trời xanh, vết thương đỏ choe trên hông y đẹp đến lạ.

Không bao lâu sau, hạ nhân đưa hai đoá sen cho chàng, cung kính nói: “Đại Thiên Vu có lời, chỉ cần Bùi tiên sinh còn sống ngày nào, ngày đó Hung Nô sẽ không vượt rào.”

“Được, Bùi mỗ đa tạ Đại Thiên Vu.” Bùi Tu Vân nhận đoá sen, cời trả bộ cung trên người cho đối phương.

Chàng xoay người, chậm rãi đi đến.

Tống Tích vội nhào vào lòng chàng, miệng cười mà khoé mắt rỉ nước.

Xem trận thi đấu vừa rồi thật sự doạ nàng sợ kinh hồn bạt vía.

“Tiên sinh, cuối cùng bệnh của người cũng có thể chữa khỏi rồi!” Nàng vô cùng vui mừng, nói.

“Ừm.” Bùi Tu Vân cúi người khiêng nàng lên.

“Tiên sinh?” Cẳng chân của Tống Tích quơ loạn.

“Từ nay về sau có thể ăn Tích Nhi mà không phải lo lắng gì nữa.

Hôm nay mới một lần, trở về phải bù mới được...” Ý cười của chàng càng nồng đậm.

“...”

Hoàn chính văn.

Chương 93: Phiên Ngoại 1 Suối Nước Nóng H

Thúc ngựa chạy thẳng từ Trường An trở về Tiễn Đường, thời điểm đến nơi đã là thềm năm mới.

Nhà mới được bao quanh bởi bức tường màu hồng, thông xanh rỉ rả dưới hiên.

Trên Thượng Ngục vẫn có một dòng suối chảy ra giữa hàng thông và tùng bách.

Sương rơi nặng hạt, sóng vỗ tung toé, một hồ bích thủy như hoà mình trong sơn trang, rục rĩ ánh nước.

Tống Tích dựa vào thành hồ, thấy Bùi Tu Vân rẽ nước đi đến, làn nước trơn trượt lướt qua cơ bụng thon hẹp, kết thành gợn sóng trên mặt hồ.

Nàng thò tay xuống nước rồi bất ngờ hást lên, giọt nước như châu thấm ướt khuôn ngực trắng nõn của chàng theo từng góc độ khác nhau.

Bùi Tu Vân vươn cánh tay dài ra phía trước, Tống Tích hết chỗ trốn, bị chàng bắt được.

Bùi Tu Vân cúi đầu, chiếc lưới ướt át liếm láp cấn cổ trắng nõn của nàng.

Cặp nhũ của Tống Tích phạm phùng, hơi thở rối loạn, vòng tay ôm lấy cổ chàng.

Bàn tay to rộng bao trọn đôi gò bồng mềm mại và từ tốn nhào nặn.

Da thịt trắng nõn nhấp nhô nhẹ giữa từng kẽ tay.

Hai hạt châu tinh xảo chậm rãi cọ vào lòng bàn tay chàng, dấy lên xúc cảm ngọt ngào mê người.

Nắng ban mai vừa ló, trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, Bùi Tu Vân đã cởi quần dài và yêu nàng suốt nửa canh giờ.

Tống Tích toát đầy mồ hôi thơm, lỗ huyết nhỏ hẹp tràn ngập tinh dịch.

Thế là chàng ôm nàng đi tắm.

Tuy nhiên, chỉ một lúc sau, chàng lại bưng bưng dục vọng.

Thân hình nhỏ nhắn bóng lưỡng của nàng ép chặt vào thành hồ, thịt cắn ra vào rất nhanh.

Tinh dịch mà Bùi Tu Vân vừa bắn ra bị xoắn lại thành những sợi tơ trắng mỏng, đan vào nhau thành một tấm lưới trước sự khoan đục dữ dội của thịt cắn.

Tống Thiên ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, hàm răng trắng cắn chặt bả vai ngọc, từ trong cổ họng bật ra tiếng rên rỉ nhẹ.

Cái hông thon hẹp của Bùi Tu Vân dịch ra một chút, mở rộng đôi chân thon dài của Tống Tích, thịt cắn thô dài tiếp tục khuấy động hoa tâm.

Phần đầu hồng nhạt giống như một chiếc ô khói vươn ra, hì hục đập vào miệng hoa, hai mép cứng rắn tỉ mỉ cạ vào da thịt mềm mại trong vách động.

Hoa dịch tuôn trào nhưng không thể xuất ra ngoài.

Dưới làn nước trong veo, chúng vỡ ra thành những hạt ngọc trai, từ từ trôi đi.

Mái tóc đen dài xoa trên mặt nước ấm áp, mềm mại như màn đêm.

Đôi mắt trong veo của nàng lấp lánh ánh nước, trông thật quyến rũ.

Bùi Tu Vân yêu đôi mắt lấp lánh của Tống Tích khi nó ngập tràn bóng hình của chàng vô cùng.

Chàng cúi người xuống, đôi môi ướt át rơi trên khóe mắt, đầu lưỡi nâng lên hàng mi dày của nàng, để lại một màu lấp lánh.

Tay chàng túm chặt eo của Tống Tích, cơ thể hoá thành gông cùm trói

nàng, khiến nàng không thể chạy trốn.

Đôi môi ấm áp dần trượt xuống dưới, cọ vào gò má ửng hồng rồi men theo đường cong của khuôn mặt, hôn lên đôi môi đỏ mọng ẩm ướt.

Đầu lưỡi của chàng như ngựa quen đường cũ, quấn quít dây dưa cùng đầu lưỡi của Tống Tích.

Động tác ra vào càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, hết lần này đến lần khác, lưng nàng cọ vào thành hồ trơn nhẵn.

Hơi ấm của nước sôi và sự mát mẻ của thành hồ thấm vào cơ thể, đôi môi va chạm vào nhau, dấy thành sóng triền.

Tống Tích vươn tay ôm chặt lấy cổ Bùi Tu Vân, đôi chân gầy guộc trói chặt vòng eo rắn chắc của chàng.

Hoa tâm mở rộng, thịt cắn thô dài càng đâm sâu vào trong, hoa dịch phun trào như sóng tuyết, sôi nước nóng rửa sạch sự nhớp nháp nơi giao hợp của hai người.

Sương mờ quấn quanh, làm ẩm làn da ngọc bích của Bùi Tu Vân, hết như trứng gà bóc, lấp lánh ánh nước, khiến Tống Tích không nhìn được, cọ sát ngực mình.

Bùi Tu Vân cướp đi hơi thở của nàng.

Đôi mắt của Tống Tích trợn to, thôi không dám trêu ghẹo nữa, nghẹn đến mức mặt mày đỏ bừng.

Chàng thở nhẹ một hơi, đầu lưỡi trơn trượt kích thích đầu lưỡi mềm mại của nàng, oanh tạc trong khoang miệng.

Cái hông rắn chắc thúc vào eo thon của Tống Tích, ầm ầm như trống, vừa nhanh vừa mạnh.

Cứ như thế suốt thời gian một nén hương, chàng mới dừng lại, phần đầu cứng nóng xuất tinh trong cổ tử cung.

Bùi Tu Vân lùi ra sau, rút thịt cắn ra khỏi hao tâm, sau đó lại đút ngón tay vào, khe khàng gầy lớp thịt mềm.

“Năm mới đến rồi, vi sư sẽ rửa sạch giúp muội, năm mới vui vẻ.” Ý cười ấm áp hun nóng tai nàng.

Chương 94: Phiên Ngoại 2 Câu Đối

Lại một đêm giao thừa mới sang.

Ngoài trời, mùa đông buốt giá, tuyết bay đầy trời, nhưng bên trong nhà lại là một khung cảnh khác.

Rượu lự được đun trên bếp nhỏ làm bằng đất sét, tỏa ra mùi thơm êm dịu và nồng ấm.

Tống Tích ngồi dưới đất, mặc chiếc váy lụa mới màu hồng, tán lụa mềm mại trải trên nền đất tựa như có ánh sáng chảy xuôi.

Một tay nàng cầm giấy đỏ, một tay cầm kéo, cẩn thận cắt.
“Hình con thỏ khó cắt quá...” Nàng cau mày.

Những ngón chân nhỏ nhắn vô thức co lại.

Trong phòng ấm như mùa xuân, khiến nàng chẳng buồn mang vớ.

Bùi Tu Vân đang viết câu đối ở bàn bên thấy vậy, bèn đặt bút lông xuống rồi đi đến cạnh nàng.

“Người viết xong câu đối lễ hội mùa xuân rồi ạ?” Tống Tích không ngừng đầu lên, tiếp tục cắt mảnh giấy trong tay.

“Ừm.” Bùi Tu Vân cúi người, cầm gót chân trắng nõn ủ trong lòng bàn tay, thích thú vân vê.

“Tiên sinh, người tự trọng một chút!” Tay cầm kéo của Tống Thiển run lên.

“Ồ? Tự trọng thế nào cơ?” Vừa nói, chàng vừa duỗi tay ôm eo Tống Tích, nghiêng đầu đầu đặt lên vai nàng.

“Tiên... tiên sinh, nếu người cứ như thế thì muội không cắt được!” Tống Tích ném mớ giấy đỏ và dây kéo xuống, không vui nói.

“Vi sử muốn xem thử Tích Nhi đã cắt được những gì từ sáng tới giờ,” Bùi Tu Vân mở tấm giấy đỏ, thấy được con thỏ tai to mặt lớn, trợn mắt nhìn hai người.

“Thỏ con?” Bùi Tu Vân nín cười, hỏi.

“À... sơ suất tí.” Tống Tích lúng túng nói, rõ ràng là nàng đã cắt hình thỏ ngọc, sao lại cắt thành con chuột trợn mắt thế này?

Bùi Tu Vân c ãn kéo cắt tờ giấy đỏ, mảnh vụn rơi xuống.

“Ta cắt cho muội con thỏ bớt mập hơn này.” Bùi Tu Vân mở giấy ra, bên trên là con thỏ con màu hồng, thân hình nhỏ nhắn, tuy còn hơi thô nhưng trông rất dễ thương và xinh xắn.

Tống Thiển hai mắt sáng ngời, c ãn mảnh giấy không ngừng vuốt ve.

Bùi Tu Vân cười nhẹ, bế ngang chân nàng r ãi đứng dậy.

Tống Tích đặt tay lên vai chàng, móc ngón tay vào khung cửa sổ, hét lên:

“Tiên sinh muốn dẫn muội đi đâu?”

Đặt nàng ng ãi trên chiếc ghế đầu nhỏ cạnh cửa sổ, Bùi Tu Vân đưa cho nàng một bát keo nhão.

“Dán đi.” Chàng đứng sau lưng nàng, những ngón tay trắng nõn nắm chặt vạt váy xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú của chàng vùi vào thắt eo của Tống Tích.

“Ồ.” Tống Tích lấy chiếc muống từ trong bát ra, sơn khắp mặt sau của tấm giấy đỏ và cẩn thận dán lên b ề mặt cửa sổ.

Hơi thở ẩm ướt và nóng bỏng của Bùi Tu Vân xuyên qua lớp vải, nhẹ nhàng mơn trớn vòng eo mảnh khảnh của nàng, vừa ngứa vừa nóng, khiến nàng không nhịn được cười, “Ngứa quá.”

Bùi Tu Vân ngẩng đầu lên, câu bả vai của nàng nhằm kéo nàng cúi thấp người, đôi môi mềm mại phủ lên vành tai trắng như ngọc, đầu lưỡi ướt át liếm nhẹ.

“Thế này thì sao?” Khuôn mặt anh tuấn của chàng áp sát, mũi chạm lên mặt nàng, hơi thở yên tĩnh lướt qua mang tai, tựa như lông ngỗng gãi nhẹ.

“Có ngứa không?” Chàng nhất quyết không buông, truy hỏi.

“Ngứa.” Tống Thiển co rụt cổ lại.

“Ngứa là được r ãi,” Môi nóng ẩm chạm vào môi Tống Tích, cánh tay thon

dài ôm nàng đến bên cạnh bàn, cầm lấy câu đối xuân vẫn còn tươi mực. “Câu đối xuân do vì sự viết phải được Tích Nhi dán lên mới đẹp.” Chàng nhanh chóng bước hết con đường, dẫn nàng ra cổng sân.

Tổng Tích ở trong lòng chàng nên cao hơn chàng một cái đầu.

Nàng giờ tay là vừa cao đến cửa.

Sau khi bôi keo lên câu đối, nàng vỗ nó vào khung cửa rồi vượt dọc khung cửa.

Khung cửa đơn gian phút chốc trở nên sinh động hơn rất nhiều.

“Năm mới vui vẻ!” Song Xi hài lòng nói.

“Tích Nhi, sao muội không khen vì sự viết hay vậy?” Bùi Tu Vân hơi thất vọng.

Chàng cứ tưởng sẽ được Tổng Tích khen ngợi, nhưng nàng lại chẳng may nghĩ đến việc này.

Tổng Tích quay mặt lại, thấy Bùi Tu Vân giống y đứa trẻ muốn được khích lệ, nàng bèn dùng sức nâng má chàng lên, bóp khuôn mặt của chàng lại thành một nhúm rồi cúi người, hôn xuống cánh môi mềm ấm.

Chương 95: Phiên Ngoại 3 Cơm Tết Niên

Ngay sau đó, đôi mắt của Bùi Tu Vân lấp lánh như sao, hấp dẫn động lòng người.

Chỉ là một nụ hôn phớt nhưng vẫn khiến Bùi Tu Vân vui vẻ cả ngày. Thời điểm cắt cá trong bếp, ngón tay thon gầy của chàng thoăn thoắt con dao làm bếp, xẹt xẹt xé gió khiến Tống Tích hoa cả mắt.

Nàng ng ỡ trên chiếc ghế đầu với gò má ửng hồng, đôi mắt mở to. Lẽ ra đó là một đôi tay c ần kiếm, thế mà chàng sử dụng dao làm bếp rất thành thục.

Sống dao hạ xuống tróc lớp vảy cá.

“Tiên sinh làm canh cá à?” Tống Tích tò mò hỏi.

Người dân Ti ền Đường luôn nấu canh cá để ăn Tết, năm nào nhà nàng cũng nấu canh cá.

Cá sông rất tanh, mỗi lần nấu canh xong đều bị ám mùi.

Bùi Tu Vân lắc đầu.

Tống Tích thở phào nhẹ nhõm: “Tiên sinh đừng nấu canh cá, muội không thích ăn đâu.”

“Sao thế?” Bùi Tu Vân đã mở bụng cá, đôi tay sạch sẽ móc nội tạng ra.

“Canh cá tanh lắm!” Nhớ lại cảnh năm nào cũng bị u ép uống canh cá tanh ơi là tanh vào đêm giao thừa, bụng của Tống Tích lại cảm thấy c ần cào khó chịu.

“Cá do vì sơ làm không tanh đâu.” Chàng rạch một dao trên đầu và đuôi con cá rồi từ từ vạch ra.

“Muội không tin! Cá do u muội làm tanh lắm, bà Triệu với bà Lý nhà bên làm cũng tanh.

Muội đi ăn tiệc trong thôn, tất cả đờ ăn đờu tanh mùi cá.” Tống Tích liền thoắt, dường như nhắc đến cá là nàng vô cùng ác cảm vậy.

Bùi Tu Vân cười khẽ, tiếp tục chặt đờu cá.

“Muội không nói dối đờu!” Thấy chàng không tin, Tống Tích không khỏi cao giọng nói.

“Ta biết r ấ.

Vi sư cũng không nói dối.” Chàng ngẩng đờu lên và nói: “Đi lấy gừng lại đờu.”

“Ồ...” Tống Thiến đứng dậy, lấy củ gừng trong tủ gỗ ra, thổi bụi trên đờ. Nàng đặt củ gừng lên thớt, liếc thấy vòng eo thon hẹp của Bùi Tu Vân, kìm lòng không đờu mà vươn tay ra.

“Thành thật một chút.” Ngay cả khi quay lưng về phía nàng, Bùi Tu Vân cũng có thể cảm nhận đờu từng cử đờu nhỏ của cô.

Bàn tay nhỏ hơi khựng lại nhưng vẫn cả gan ôm lấy chàng.

Động tác chặt cá của Bùi Tu Vân khựng lại, bất lực nói: “Nếu ôm thì đờu lộn xộn đờu.”

“Đạ!” Bàn tay không xương của Tống Tích vô tình đụng phải thứ đờu đờng qu ần, thế là nhanh chóng rút tay về

Pei Xiuyun run tay, thiếu chút nữa là cắt vào tay mình, “Đã dặn muội đờu có lộn xộn!”

“Xin lỗi... muội sơ ý thôi!” Tống Tích sờ thấy ngọc bội bên hông chàng, lạnh lạnh, giống như thân nhiệt của tiên sinh trước khi giải hết đờu.

Nàng chôn mặt trong tấm lưng vững chắc của Bùi Tu Vân, môi mềm dán lên áo gấm mềm mại, hơi thở nóng ả xuyên thấu, phủ vào lưng chàng

“Tích Nhi...” Bùi Tu Vân bó tay toàn tập.

“Muội có làm gì đờu.” Nàng thật sự không đụng trúng cái gì luôn, nhưng thân nhiệt của chàng cứ tiếp tục tăng lên.

Giữa cánh môi mấp máy, chàng như cảm nhận đờu xúc cảm mềm mại của nó

“Muội cũng không được cử động.” Bùi Tu Vân nhấn mạnh.

“Tuyệt đối không cử động!” Tống Tích hứa.

May là ngoại trừ hơi thở lan tỏa ra trên lưng, nàng thật sự không lộn xộn nữa.

Xử lý xong con cá, Bùi Tu Vân đặt dao làm bếp xuống, “Tích Nhi, buông ra, ta đi rửa tay cho sạch đã.”

“Để muội.” Tống Thiển nhanh chóng múc một gáo nước lớn, đối mặt với đôi tay trắng như ngọc của Bùi Tu Vân.

Dòng nước trong veo rửa sạch vết máu trên tay chàng, giống như dòng nước hoa râm bụi, thanh thoát và trắng nõn.

Ngón tay thon dài đan vào nhau, gột rửa lớp bụi giữa các ngón tay, cô hơi kinh ngạc.

“Được rồi, lấy giúp vi sư một quả trứng lại đây.”

Chàng cất giọng cất ngang sự mơ màng của Tống Tích.

Nàng cầm quả trứng đưa cho Bùi Tu Vân, thấy anh vẫn chưa cầm dao, thế là nàng lại vươn tay ra và ôm chặt eo chàng.

“Sao vậy?” Bùi Tu Vân cúi đầu, dùng sống mũi cao cọ cọ gương mặt mềm mại của Tống Tích.

“Tiên sinh, muội chỉ không muốn rời xa người.” Tống Tích ngẩng lên, cánh môi lướt qua khuôn mặt anh tuấn của chàng

“Vi sư sẽ không rời xa muội, thả ra nhé.” Bùi Tu Vân dịu dàng bảo.

“Không, muội chỉ muốn ôm tiên sinh thôi.” Nàng mặt dày nói.

“Tiên sinh đang nấu cơm tất niên cho Tích Nhi, thế Tích Nhi muốn ôm ấp vi sư hay để vi sư nấu cơm tất niên đây?” Chàng hỏi, không quên hôn lên gò má hồng hào của nàng.